

GIFT FROM ROOM No 7

PARK LEE JEONG

www.dtv-ebook.com

Điều kỳ diệu

Ở PHÒNG GIAM

 imOne

SỐ

7

**Tên eBook: Điều kỳ diệu ở
Phòng giam số 7**

Tác giả: Park Lee Jeong

**Thể loại: **Hài hước, Tình cảm, Tiểu
thuyết, Văn học Hàn quốc****

Công ty phát hành: **Alphabooks**

Nhà xuất bản: **NXB Hồng Đức**

Trọng lượng vận chuyển: **550 g**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Số trang: **352**

Ngày xuất bản: **01/2014**

Hình thức: **Bìa Mềm**

Giá bìa: 99.000 đ

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook
- <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Điều kỳ diệu ở phòng giam số 7 kể về *Yong Gu*, một người cha bị thiếu năng trí tuệ, hầu như không có gì trong tay ngoài tình yêu vô bờ bến dành cho cô con gái *Je Sung*. Chỉ vì muốn mua cho con gái chiếc cặp *Thủy thủ Mặt Trăng* mà *Yong Gu* bị đổ oan tội giết người, cưỡng dâm trẻ em và bị vào tù cùng án tử hình.

Và tại không gian chật hẹp của phòng giam số 7 ở nhà tù mà *Yong Gu* bị tống

giam, một điều kỳ diệu đã xảy ra. Ban đầu là nhờ sự trợ giúp của các bạn tù, con gái *Je Sung* của *Yong Gu* đã được bí mật đưa vào thăm bố. Nhưng sự việc nhanh chóng bị phát giác bởi sở trưởng trại giam nọ - người ngay từ đầu đã có ác cảm với *Yong Gu* sau khi biết anh phạm tội giết người, cưỡng dâm trẻ em.

Tuy nhiên, vị trại trưởng, trong quá trình điều tra phát hiện ra *Yong Gu* bị oan, đã bất chấp mọi quy định của trại giam để đưa cô con gái *Je Sung* của *Yong Gu* hàng ngày vào thăm và thậm chí sống với bố trong trại giam, đồng thời nhận *Je Sung* làm con nuôi. Vậy là từ ngày có *Je Sung*, phòng giam số 7, từ một nơi chỉ có sự tuyệt vọng và nỗi giày vò, trở nên đầy

ấp tiếng cười, khi người với người xích lại gần nhau hơn.

Chỉ tiếc là câu chuyện cổ tích ở trại giam lại không kéo dài khi ngày xét xử *Yong Gu* cuối cùng cũng đến. Mặc dù được sự hậu thuẫn và yêu thương của tất cả những người ở trại giam nhưng cuối cùng, tình yêu thương vẫn không đủ để thắng được sự bất công và lạm quyền của những người nắm cán cân luật pháp...

Mời các bạn đón đọc *Điều kỳ diệu ở phòng giam số 7* của [tác giả Park Lee Jeong](#).

Phần mở đầu

Phiên tòa xét xử số 97-0223

Tỉnh Gyeonggi-do, huyện Ilsan, phiên tòa mô phỏng lần thứ 42 của Viện Luật.

Áp phích đã được căng lên và mọi chuẩn bị cho phiên tòa đã hoàn tất. Tôi đặt tay lên ngực và đứng thẳng, cố gắng trấn tĩnh. Tim đập không ngừng, có lẽ do quá lo lắng nên tay tôi đầm mồ hôi. Tôi nhìn ra phía cửa tòa án, vẫn không có gì khác biệt với những phiên tòa trước đó, phía dưới mọi người đã ngồi kín đặc cả gian phòng và xôn xao tiếng ồn ào bàn tán.

“Xin mọi người hãy yên lặng!”

Sau câu nói ấy, tất cả nhất loạt im phăng phắc, một số chuyển sang trầm ngâm nghĩ ngợi. Thế nhưng suốt từ sáng tới giờ, tim tôi vẫn đập mạnh liên hồi và chưa thể nào bình tĩnh được. Cuối cùng tôi phải chạy vào nhà vệ sinh và rửa mặt bằng nước lạnh. Nhìn mình trong gương, tôi khẽ tự trấn an.

“Bố ơi! Hãy đợi con nhé! Con nhất định sẽ làm được!”

Dù thấy tim mình dịu bớt một cách lạ lùng, nhưng tôi vẫn cố lằm bằm như làm theo một mệnh lệnh.

“Nhất định không thể quên! Nhất định không được quên!”

Tôi đã lo sợ trong phiên tòa này mình

sẽ quên mất một điều nào đó, vì vậy ngày nào tôi cũng học đi học lại. Nhắm mắt và hít một hơi thật sâu, lòng tôi nhẹ nhõm và đầu óc đã trấn tĩnh trở lại.

Bên ngoài, phiên tòa sắp bắt đầu. Tôi hít thật sâu một lần nữa và quay trở lại.

“Xin tất cả mọi người hãy đứng lên!”

Thẩm phán bước vào và tất cả người dự phiên tòa đồng thời đứng dậy. Tôi chỉnh lại áo và bước vào chỗ của luật sư. Thẩm phán lặng lẽ ngồi xuống, sau đó đến công tố viên. Tôi đưa mắt xuống phía những nhân chứng đang ngồi phía dưới, chúng tôi nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống.

Cuối cùng phiên tòa đã thực sự bắt

đầu. Tôi đã chờ đợi nó 15 năm nay rồi.

“Phiên tòa xét xử số 97-0223 – bị cáo Lee Yong Goo bị buộc tội đã bắt cóc và sát hại Choi Ji Young, con gái của Cục trưởng Cục cảnh sát đương nhiệm thời điểm đó, vào ngày mùng 1 tháng 3 năm 1997. Do có đơn kháng cáo nên phiên tòa hôm nay được mở và tiếp tục xét xử.”

Những lời của thẩm phán vừa dứt, đầu đó phía dưới khán phòng tiếng òa khóc chột cất lên. Có ai đó cố ghìm mình nuốt nước mắt. Những người bạn tù của bố ngày xưa ấy, những người mà tôi tin tưởng trong suốt 15 năm, hôm nay đã đến đây làm nhân chứng. Khuôn mặt đầy lo âu của họ nhìn tôi, khiến tôi thấy nhớ bố

đến vô cùng.

Tất cả tài liệu đã được tập hợp đầy đủ.

“Vậy xin mời công tố viên bắt đầu!”

Theo lời của thẩm phán, công tố viên rời ghế đứng dậy, bắt đầu mở các tài liệu của vụ án và đọc bằng những lời lẽ đanh thép.

“Bị cáo Lee Yong Goo đã phạm tội bắt cóc và quấy rối tình dục bé Choi Ji Young, cháu bé vì phản kháng đã bị hung thủ giết hại một cách hết sức dã man. Chứng cứ điều tra cho thấy có nước bọt của hung thủ trên miệng cháu bé, người làm chứng ở hiện trường vụ án lúc đó cũng đã xác nhận với cảnh sát về sự việc

này. Kháng cáo theo đó, không thể coi là có giá trị.”

Tôi khẽ chớp mắt. Những lời buộc tội lạ lùng trên dù bia đặt, nhưng cũng không hề vô lý. Và nếu tôi là công tố, có lẽ tôi cũng sẽ nói những lời như vậy.

Nhưng tôi là luật sư, dù đứng trước bất kỳ ai, cũng phải nhìn vào tội danh của bị cáo một cách công minh nhất. Tôi là người duy nhất sẽ tháo bỏ nỗi oan ức cho thân chủ, Lee Yong Goo. Trước những lời buộc tội hoàn hảo như thế, tôi phải làm thế nào để phản bác lại đây.

“Xin mời phản phản bác của luật sư!”

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Tôi đưa mắt nhìn những khuôn mặt đang

nín thở chờ đợi bên dưới. Suốt 15 năm qua không phải chỉ có mình tôi chờ đợi, họ cũng rất mong chờ phiên tòa này. Họ đã cố ghìm những căng thẳng trong lòng và nhìn tôi bằng ánh mắt vừa hy vọng vừa có phần lo lắng.

Tôi quay đầu lại phía bàn của chủ tọa phiên tòa. Ngày bé nó đối với tôi chẳng khác gì bức tường thành cao vợi vợi, còn giờ tôi chỉ cần đưa tay là có thể với tới. Chẳng cần chuẩn bị thứ gì ghê gớm, tôi bắt đầu cất lời, những câu chữ trong đầu cứ thế tuôn trào.

“Nhìn vào sự việc có thể thấy bị cáo là người không ổn định về thần kinh, nhưng đã không nhận được sự bảo vệ nào từ phía pháp luật. Thêm nữa, tòa cần

phải thông qua lời khai của những nhân chứng đã từng cùng sống, cùng sinh hoạt với bị cáo tại phòng giam lúc đó để biết bị cáo là người như thế nào. Và tôi, vì muốn đem tất cả sự thật ra ánh sáng nên mới ngồi vào chiếc ghế luật sư ngày hôm nay...”

Công tố viên vội giơ tay chen ngang.

“Tòa phản đối điều này. Tòa án không phải nơi đem sự thật ra ánh sáng. Đây là nơi xét xử những tội danh đã được định đoạt bằng những chứng cứ minh bạch và những lời khai đã được xác nhận là đúng!”

Tôi đã nghe quá nhiều những lời phản bác thế này đến mức như một sự ám ảnh.

“Tòa án là nơi đem những sự thật được che giấu ra ánh sáng. Hơn nữa, chúng có minh bạch và những lời khai đã được xác nhận... Chỉ dùng những thứ đó để kết tội bị cáo, đó chính là sai lầm lớn nhất của vụ án này.”

Tôi nói những lời ấy thoạt đầu chỉ với mục đích nguy biện, nhưng cũng thật tình cờ, đó lại là sự thật.

Quả nhiên, công tố viên có vẻ đuối lý.

“Thưa tòa, luật sư...!”

“Đã sai ư?”

Tôi hơi bất ngờ vì công tố viên im lặng. Tôi gật đầu và tiếp tục đưa thêm các chứng cứ.

“Vâng thưa quý tòa. Thẩm phán đang thụ lý vụ án bây giờ không phải là thẩm phán được giao lúc đó. Vụ án này khác với những vụ việc khác, những người đảm nhận nó đã bỏ qua nguyên nhân sâu xa và công tố viên thì chỉ dựa vào những chứng cứ và ghi ghép bịa đặt của cảnh sát khi ấy để đưa ra kết luận. Lợi dụng bị cáo là người gặp vấn đề về thần kinh, những người có quyền lực lúc đó đã bịa đặt ra những bản tường trình sai sự thật, và ép bị cáo phải nhận tội.”

Đó chính là lý do tôi yêu cầu tái thẩm và điều tra vụ án. Và đây mới chỉ là những giây phút đầu tiên của sự chờ đợi suốt 15 năm qua.

Nhưng công tố viên đã nhếch môi

cười và hỏi lại. “Vậy luật sư bây giờ có phải là luật sư được giao trước đây không?”

Ở đâu đó phía dưới có tiếng cười. Tôi tự hỏi nếu người ngồi ở ghế thẩm phán là tôi, liệu mọi việc có được minh bạch không? Khi sự việc ấy xảy ra, tôi chỉ là một đứa bé 8 tuổi, mới bắt đầu học bảng cửu chương...

“Luật sư hãy trả lời câu hỏi của công tố viên!”

Thẩm phán nói với giọng khá nhỏ. Tôi hơi bối rối nhưng vẫn trả lời bằng giọng rõ ràng.

“Không phải ạ.”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó đấy!”

Công tố viên chỉ đợi tôi trả lời rồi gật đầu quay về phía thẩm phán. Tôi bắt đầu run và mặc dù muốn ngồi xuống ghế, nhưng tôi vẫn đứng thẳng người, đặt tay lên bàn. Và tôi nói những lời từ tận cùng lòng ân hận của tôi khi đó.

“Nhưng tôi đã ngồi ở dưới và xem phiên tòa ngày hôm ấy. Đó là sự thật!”

Công tố viên nhìn thẳng vào dáng vẻ run rẩy của tôi. Thẩm phán ngồi dựa lưng vào ghế, trong mắt đầy áp sự nghi ngờ.

“Cô nói đã có mặt ở phiên tòa đó sao?”

Thẩm phán ngạc nhiên hỏi lại. Tôi ngẩng cao đầu và trả lời bằng giọng rành mạch.

“Vâng, đúng vậy!”

Phía dưới lại bắt đầu những tiếng xì xầm. Từ cửa sau vài nhà báo lặng lẽ đi vào. Cả thẩm phán, công tố viên và nhân chứng đều bất ngờ khi camera chĩa vào họ. Một số nhà báo mở sổ tay và chuẩn bị tốc ký. Họ muốn ghi chép về phiên tòa hôm nay, có lẽ vì khi phiên tòa kết thúc vụ án sẽ khép lại với một kết quả khác.

Tôi thì chỉ mong phiên tòa đừng kết thúc như một kỳ thi đơn giản. Suốt mấy tháng qua tôi đã thuyết phục và không ngừng gửi email đến những người đang ngồi làm chứng bên dưới. Thoạt đầu, cũng có người không thật sự tin, nhưng sau khi nghe tôi phân tích vụ án và cho xem chứng cứ, họ cũng đã gật đầu đồng

ý.

Tòa án này là tiếng nói của những con người yếu đuối nhằm vào những kẻ có quyền lực, cả cảnh sát và những người làm luật tồn tại trên đất nước này. Và với bố của tôi khi ấy, lời buộc tội có khác gì việc bắt một người nhát gan đi dưới trời bão tố.

Tôi đợi cho những tiếng xì xầm phía dưới lắng xuống rồi bắt đầu nói.

“Thưa quý vị, từ bây giờ, tất cả những lời mà tôi nói đều là sự thật.”

Khoảng thời gian đó có thể coi là dài, mà cũng có thể cho là ngắn. Đó là câu chuyện của 15 năm về trước.

Ngày 23 tháng 12 năm 1997, vụ án

của bị cáo Lee Yong Goo.

Tôi là Lee Ye Seung, con gái duy nhất
của bị cáo.

Chương 1. Người bố trẻ con

Ngày hôm ấy, tuyết rơi.

Tháng 2, năm 1997, bầu trời cuối đông nhuộm một màu lạnh lẽo. Tôi đã nghe tivi báo đây là đợt rét đậm nhất trong vòng 18 năm qua, và người dân sẽ có một kỳ nghỉ khá dài. Nhưng có lạnh đến cắt da cắt thịt đi chẳng nữa cũng không thể nào ngăn được tôi và bố.

“Ye Seung à! Nhanh lên con!”

“Chờ con một chút. Không thể để bị cảm cúm được, bố cũng nhanh mặc thêm áo vào đi!”

Tôi nhắc bố và sau đó chúng tôi mặc áo trong thật dày và ấm, đi hai đôi tất để

chuẩn bị ra ngoài. Đôi găng tay tôi đeo cả mùa đông giờ đã xuất hiện những chỗ rách khiến gió lạnh lùa vào da thịt, nhưng vẫn còn dùng tốt. Cuối cùng tôi đội mũ len cẩn thận rồi bước ra ngoài. Bố đang đứng đợi tôi trước cửa, và với dáng vẻ ngập ngừng, bố chìa tay về phía tôi.

“Chúng ta đi thôi con!”

Bàn tay của bố lớn đến mức có thể ôm trọn đôi tay nhỏ xíu đang đeo găng của tôi. Chúng tôi cứ thế chạy mãi dưới trời đầy tuyết. Tuyết trắng phủ kín những con đường, trên cành cây, ngọn cỏ và rơi cả trên đầu chúng tôi.

Thật khó giải thích tại sao tôi lại có thể nhớ tất cả những thứ xảy ra ngày hôm

ấy một cách rõ ràng đến vậy. Trên đường duy chỉ có tôi và bố vừa chạy vừa thở hổn hển. Qua những con ngõ nhỏ, dưới bầu trời phủ sương mờ, những ngọn cây cao phía cánh rừng trông y như những tòa nhà chọc trời trắng xóa. Hơi thở của chúng tôi phả ra bị gió thổi ngược... Khung cảnh tươi đẹp ấy hiện lên rõ ràng trong tâm trí tôi, như đang tận mắt nhìn thấy vậy.

Từng lớp tuyết nhẹ nhàng phủ lên những con đường mà chúng tôi đã đi qua. Chúng tôi bước vào một khu chung cư mới xây, tôi vừa đi vừa nháy chân sáo trên những viên đá lát vỉa hè đầy màu sắc. Và bố là người đã phát hiện ra ở đó có một sân chơi.

“Ồ, Ye Seung ới, con nhìn này!”

Bàn tay to lớn của bố chỉ về chiếc xích đu. Tôi sung sướng chạy đến. Vì hôm ấy trời rất lạnh nên ở đó chẳng có ai ngoài chúng tôi. Chiếc xích đu mà tôi yêu thích đã xuất hiện thật đúng lúc.

“Bố ới, nhanh lên nhanh lên!”

Thế là chúng tôi cùng nhau chơi đùa. Mỗi khi bố đẩy xích đu, tôi thấy mình như được bay lên bầu trời cùng với bố, cảm giác ấy thật tuyệt diệu. Cho dù gió và tuyết có tạt vào mặt lạnh buốt, tôi vẫn thấy rất vui sướng và chơi không biết mệt.

Tôi vẫn nhớ hôm đó là hai ngày trước khi vào lớp Một. Đúng, chỉ còn hai ngày

nữa thôi. Và có vẻ như việc tôi đi học còn khiến bố vui sướng hơn cả tôi thì phải.

Mặc dù chẳng có lời chúc nào từ mẹ nhưng tôi cũng không để tâm cho lắm. Vì dù sao đi nữa, trong tiềm thức của tôi cũng chẳng có chút ký ức nào về mẹ cả. Nếu đột nhiên một ngày nào đó mẹ xuất hiện, có lẽ cả hai chúng tôi sẽ ngượng ngùng và khó xử chết mất.

Gia đình tôi chỉ có hai người thôi, bố và tôi. Nhưng có lẽ thế cũng đủ rồi! Trong căn phòng đơn chật hẹp chỉ đủ để duỗi chân, chúng tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc theo cách của riêng mình.

Thế nhưng có một điều mà tôi cứ lo lắng mãi, nếu tôi đến trường thì ai sẽ

chơi với bố đây?

Khi tôi lên bảy, bố đã bắt đầu có những biểu hiện lạ lùng. Và những cư xử, hành động khác thường ấy chỉ tôi mới có thể hiểu được. Nếu đi học rồi, tôi sẽ không thể chơi với bố nữa nên tự hứa với mình trước hôm đó chúng tôi nhất định phải chơi một bữa thật đã đời.

Tôi vừa nghĩ về trách nhiệm to lớn ấy của mình vừa chơi một cách đầy hào hứng bên chiếc xích đu. Bỗng một người phụ nữ xuất hiện, tiến đến chỗ chúng tôi và thốt lên.

“Ồ, quả là một ông bố tuyệt vời đấy nhỉ!”

Tôi đang ngồi đung đưa thì nhận ra có

một thằng nhóc đang níu tay người phụ nữ, trong ánh mắt của nó ánh lên sự hiếu kỳ và ghen tỵ.

“Hơ hơ!” Bố tôi ngây ngô cười.

“Anh mới chuyển đến đây à? Chúng tôi ở phòng 104.”

Người phụ nữ ấy tiếp tục hỏi, tôi cũng muốn trả lời nhưng không biết phải nói thế nào, bố thì cứ liên tục đẩy xích đu cho tôi nên cũng không đáp lại.

“Nếu không phải mới chuyển đến thì chắc là đến chơi rồi. Anh thấy chung cư này đẹp không? Nó được thiết kế theo kiểu thân thiện với môi trường đấy.”

“Thân thiện với môi trường?”

Đối với bố, đây quả là một cụm từ quá

phức tạp. Thấy bà ta nhíu mày, tôi ngồi trên xích đu nói to. “Nghĩa là tốt cho sức khỏe đấy ạ!”

“À à...!” Bộp bộp bộp... Bố vỗ tay thích thú, rồi vừa cười vừa đẩy mạnh chiếc xích đu lên cao hơn nữa. Tôi ngoái đầu lại nhìn và bắt gặp khuôn mặt bố rạng rỡ hơn bao giờ hết. Miệng bố há to và mười đầu ngón tay xòe ra, vỗ vào nhau thích thú.

“Sân chơi tốt cho sức khỏe. Hơ hơ! Thân thiện với môi trường! Thân thiện với môi trường!”

Thật ra mấy từ “thân thiện với môi trường” là gì, có thật sự mang ý nghĩa “tốt cho sức khỏe” hay không, khi ấy tôi cũng chưa hiểu lắm. Bố nghe cụm từ ấy

thì chỉ cần biết rằng nó tốt là cứ cười và nói mấy câu ngây ngô như thế. Hẳn bố đang rất hạnh phúc, và tôi cũng bắt chước cười theo...

“Ôi... gì thế này...”

Tôi không để ý thấy người phụ nữ bắt đầu cau có quan sát bố con tôi. Ánh mắt với những thiện cảm ban đầu giờ đã chuyển sang coi thường và khó chịu...

Nụ cười của tôi cũng dần dần đông cứng lại.

Lại nữa rồi... Tôi chợt nghĩ trong đầu và thấy xung quanh bỗng dưng lạnh buốt. Giờ tôi mới cảm nhận được gió đang lùa vào những chỗ hở trên đôi găng tay đã rách của mình. Bố từ từ buông tay, chiếc

xích đu chậm dần, chậm dần.

Tôi ngờ ngác khi thấy người phụ nữ ấy mỉm cười nói với con trai. “Kìa con, đến đó mau lên!”

Đứa bé nhanh chân chạy lại chiếc xích đu mà tôi đang ngồi, nắm lấy dây xích và lôi chẳng khác gì thằng ăn cướp buộc tôi phải bước xuống. Đến khi chiếc xích đu đã ngừng lại hẳn, thằng nhóc ấy vẫn không rời tay và quay sang nhìn tôi đắc thắng.

Vậy là trò chơi xích đu của tôi chấm dứt. Chiếc xích đu xinh đẹp tôi vẫn còn chơi khi này, tiếng vỗ tay và khuôn mặt ngây ngô của bố...

“Ye Seung à!”

Tôi quay lại thì thấy bố đang dang rộng cánh tay chờ đón tôi. Tôi chạy đến ôm chầm lấy bố, đặt tay lên gò má lạnh buốt của ông và được nhắc bổng lên. Tôi lại thấy mình trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất thế gian. Tôi quay sang thè lưỡi nhìn thẳng nhóc.

Này, bố mày chắc không bao giờ ôm mày như thế này đúng không? Mày thua tao rồi nhé... Tôi ám chỉ với nó bằng ánh mắt rồi thì thào vào tai bố.

“Bố ơi, về nhà thôi!”

“Về nhà bây giờ á? Sao về sớm thế?”
Bố ngạc nhiên hỏi tôi.

“Con muốn về nhà cơ!”

“Ồ, nhưng mà Ye Seung! Con thích

chơi xích đu mà?”

“Nhưng chúng ta không thể chơi cả ngày được! Con muốn chơi trò khác nữa cơ!”

“Thế à? Ye Seung muốn chơi trò khác hả?”

“Vâng ạ!”

Tôi vốn định nói rằng hôm nay tôi chỉ thích chơi xích đu một tẹo thôi, giờ tôi không thích chiếc xích đu ấy nữa, thì nước mắt bỗng ứa ra. Tôi cố nén lại vì không muốn bố thấy tôi mít ướt.

Mọi chuyện khi ấy đã diễn ra như vậy. Chúng tôi đi qua người phụ nữ lạ mặt chưa được bao xa thì không biết từ đâu, một người bảo vệ chạy vội vàng về

phía chúng tôi, chỉ tay và nói.

“Sao lại đi vào tự tiện? Khai báo chưa mà được vào, hai người kia?”

Bố vẫn ôm tôi trong lòng, chúng tôi đứng như trời trồng, không nói được lời nào. Chúng tôi chẳng vào đây để ăn trộm, cũng không làm hại ai, chúng tôi không hề vứt rác bừa bãi và cũng không làm hỏng thứ gì. Nhưng tôi biết tại sao người ta lại nhìn bố và tôi với ánh mắt như thế. Dù chẳng có lý do gì để người ta coi thường bố cả.

Tôi nhìn người bảo vệ, khuôn mặt đang lộ rõ vẻ khó chịu muốn đuổi cổ chúng tôi ra khỏi đây. Nhưng bố đã hỏi lại.

“Vé vào cửa giá bao nhiêu vậy?”

Đã có lần tôi và bố được vào công viên chơi cùng một đoàn tình nguyện. Có lẽ vì thế nên bố nghĩ nơi này cũng giống như vậy. Gã bảo vệ lăm bằm trong miệng.

“Vé vào cửa á? Điên thật rồi mà!”

Tôi ngoảnh lại nhìn khu chung cư và trề môi. Rõ ràng chẳng có tấm biển nào cấm người lạ ra vào cả. Tôi hét lên giận dữ với gã bảo vệ. “Chẳng lẽ chỉ có người ở đây mới được vào chơi thôi sao?”

Ánh mắt của người bảo vệ chuyển từ bố sang tôi. Lần này tôi thấy đằng sau những nếp nhăn nơi khóe mắt, ánh lên sự

hiếu kỳ và thương hại.

“Này nhóc, vừa nói gì thế? Ranh con, mấy tuổi rồi?”

“8 tuổi ạ. Nếu không được phép vào đây chơi, xin hãy làm biển báo gắn ở cửa đi ạ!” Tôi trả lời rồi tự tuột khỏi tay bố xuống đất, sau đó cúi đầu chào. “Xin lỗi chú! Bố ơi, chúng ta đi thôi!”

Bố vừa nắm đôi tay bé xiu của tôi, vừa ngoảnh đầu nhìn lại sân chơi tiệc nuôi. Chợt bố cúi xuống thì thăm vào tai tôi hỏi.

“Ye Seung à, vé vào cửa khoảng bao nhiêu nhỉ? Người được vào phải là người thế nào?” Hẳn gã bảo vệ nghe được, tôi thấy gã chép miệng phía sau

mình.

“Chắc chắc! Đần độn mà còn biết
thắc mắc cơ đấy...”

Khi ấy tôi ức phát khóc nhưng ngoài
chịu đựng ra thì lại chẳng thể làm gì. Vì
tôi chỉ là một đứa trẻ, và bố còn trẻ con
hơn tôi nhiều.

* * *

Bố tôi mắc bệnh thiếu năng trí tuệ độ
hai. Dưới dáng vẻ của một người đàn
ông 30 tuổi bình thường là suy nghĩ của
một đứa trẻ mới chỉ lên 6 tuổi. Mặc dù
biết bố bị bệnh nhưng tôi chẳng thấy bất
tiện chút nào. Cũng chẳng chút xấu hổ
hay tủi thân gì hết. Hai bố con tôi, tuy
vóc dáng khác nhau, nhưng lại như những

người bạn cùng trang lứa vậy.

Đối với tôi, bố là cả thế gian này. Mẹ đã qua đời khi tôi mới 3 tuổi. Sau đó nhà chúng tôi còn bị cháy nữa, chẳng biết phải làm thế nào khi thấy bà chủ nhà khóc lóc thảm thiết, tôi chỉ nín lặng và nhìn chăm chăm vào gương mặt bố.

Tưởng chừng những điều ngọt ngào và khờ khạo nhất đều tồn tại trên gương mặt ấy. Mỗi khi kể về mẹ, nước mắt bố đều ứa ra giàn giụa và nụ cười ngờ nghếch lại xuất hiện. Dù trí tuệ không được bình thường nhưng những người thiếu năng như bố cũng chẳng thể che giấu được nỗi buồn đã cố chôn chặt khi nghĩ đến những người thân yêu.

Bố đón nhận cái chết của mẹ với suy

nghĩ của một đứa trẻ 6 tuổi. Và việc bị bỏ rơi đã ảnh hưởng rất nhiều đến bố, nó làm ông càng trở nên ngờ nghệch đến lạ lùng.

Hồi ấy gia đình tôi rất nghèo, dù bây giờ cũng chẳng khá hơn... Khi cùng bố đến chỗ làm, ông luôn nắm chặt tay tôi và hét to. “Cẩn thận ô tô, cẩn thận chó cắn nha con.” Mỗi khi như vậy bà chủ nhà đều châm chọc. Bà ấy cũng tốt tính, dù đôi khi có hơi thẳng thắn khiến người khác bực mình.

Trong suy nghĩ của một đứa trẻ 8 tuổi, Ye Seung tôi không hề thấy mình nghèo khó hay bần hàn. Bởi tôi còn có một người bạn, một người bố dịu dàng và yêu thương tôi nhất trên đời này.

Khi làm việc trong siêu thị, bố là một nhân viên vô cùng thật thà. Dù đến bất cứ nơi đâu, gặp bất cứ ai, bố đều cười rạng rỡ. Tính cách lạc quan yêu đời, cùng sự tốt bụng đến ngạc nhiên của bố khiến mọi đồng nghiệp vô cùng yêu quý, cả những lúc tham gia tình nguyện cũng vậy. Ngôi nhà của chúng tôi luôn tràn ngập tiếng cười, và mỗi ngày trôi qua với tôi đều đầy ắp những phút giây vui vẻ.

Nhưng chỉ cần bước ra khỏi nhà, những người lạ mặt sẽ lại tránh né và giữ khoảng cách với ông bố đáng thương của tôi.

“Cái chung cư ấy chẳng đắt tí nào đâu, sau này chúng ta cũng có thể sống ở

đó được.”

Tôi thốt lên sau khi bị đuổi ra khỏi sân chơi và đang trên đường trở về nhà. Được bố nắm tay suốt, tâm trạng tôi dần tốt hơn rất nhiều. Bố gật đầu tán thành và cười hớn hở, bố con tôi cứ thế dung dăng dung dẻ suốt cả đoạn đường.

“Nhà chúng ta còn tốt hơn, cái chung cư ấy như chuồng gà ý bố nhỉ?” Nghe tôi hỏi, bố gật đầu lia lịa. Mỗi khi hưởng ứng ai đó bố đều làm thế. “Nhưng... cũng chẳng đúng lắm...”

Dù sao cái chuồng gà cũng không thể sánh với nó được. Căn phòng đơn chật hẹp chúng tôi đang sống sao có thể so bì với khu chung cư xa xỉ ấy cơ chứ. Nhưng có vẻ bố vẫn rất thích thú với câu nói

ban này. Tôi mỉm cười và nắm tay bố chặt hơn, dùng đũa dùng dũa.

“Hơ hơ!” Bố cười lớn.

Tôi nhảy chân sáo vui vẻ trên những viên đá lát vỉa hè. Bố thả tay tôi ra và bước theo sau. Dần quên đi việc bị đuổi ra khỏi sân chơi, trước mắt chúng tôi giờ chỉ có con đường phủ đầy tuyết trắng. Hai bố con cùng nhau bước đi, in hằn dấu ấn lên những con đường - bàn chân nhỏ bé của tôi và bàn chân to hơn của bố.

Bất chợt, một bài hát quen thuộc ở đâu đó vang lên... *Xin lỗi, tôi không thể nói thật. Giá như khoảnh khắc này chỉ là một giấc mơ...*

Hai bố con tôi đột nhiên cùng một lúc quay đầu nhìn lại. A, nhạc quảng cáo bộ phim hoạt hình Thủy thủ mặt trăng ưa thích của tôi mà. Tiếng nhạc phát ra từ bên trong ô cửa kính bày hàng mẫu của một cửa hàng. Tôi nắm tay bố, chạy vội về phía đó, rồi dán mắt dán mũi vào ô kính lạnh buốt ấy để có thể nhìn rõ hơn.

“Oaaaaaaa....”

Đập liên hồi đôi bàn tay đang đeo găng vào cửa kính, tôi thót lên đầy kinh ngạc. Ngay trước màn hình tivi đang chiếu bộ phim Thủy thủ mặt trăng là chiếc cặp sách đẹp tuyệt vời, như đang tỏa ánh sáng lấp lánh chờ đợi tôi. Mũi đỏ ửng vì áp vào cửa kính, tôi phải gắng sức để hít thở bình thường. Và bố cũng

đang làm y như tôi vậy.

“Oaaaaa, Ye Seung ới, cặp sách này!”
Bố thốt lên.

Tôi gật đầu lia lịa với gương mặt hân hoan vui sướng. Cửa hàng này sẽ bán cặp sách Thủy thủ mặt trăng trong 10 ngày rồi sẽ đổi sang mặt hàng khác. Tôi rất muốn biết chiếc cặp giá bao nhiêu, nhưng chỉ biết gắn chặt mắt vào nó mà chẳng thể thốt nên lời.

Thế nhưng dù chỉ với suy nghĩ của một đứa trẻ, tôi cũng biết với hoàn cảnh gia đình mình, chiếc cặp này quá xa xỉ. Vậy là tôi phải dẫn lòng kìm nén và không dám mè nheo bố một lời. Nhưng bằng cách nào đó bố vẫn biết được, bố nói giọng vô cùng tự hào rằng hôm nào

được lĩnh lương, sẽ đến đây mua cho tôi ngay.

“Nhận được lương tháng này, bố sẽ mua cặp cho Ye Seung nha.”

Kể từ hôm đó, đều đặn mỗi ngày, cứ tan làm về, bố đều đi qua con đường ấy, nhìn chăm chăm vào chiếc cặp trong cửa hàng rồi mới trở về nhà. Dù tôi và bà chủ nhà trọ có nói thế nào, bố vẫn cứ đến cửa hàng như một nhiệm vụ, để có thể đứng trước tấm cửa kính và chìm đắm vào nhạc quảng cáo phim hoạt hình Thủy thủ mặt trăng. Ngắm nghía kỹ càng chiếc cặp, bố mới an tâm về nhà với nung nấu trong lòng sẽ sớm mua được cho con gái yêu.

Hôm nay là ngày bố được nhận

lương. Lòng tôi xáo trộn đủ mọi cảm xúc. Bố tuyệt đối không bao giờ nói dối đâu. Chiếc cặp sắp thuộc về tôi rồi.

Tôi và bố đứng trước ô cửa kính của cửa hàng, vừa vỗ tay thích thú hát theo lời bài hát đang được phát, vừa nhìn không biết chán chiếc cặp sách Thủy thủ mặt trăng cuối cùng còn sót lại. Bất chợt bài hát kết thúc và chuyển sang đoạn quảng cáo về cặp sách Thủy thủ mặt trăng. Tôi với bố không ai trước ai, cùng đứng dậy và làm theo những động tác vui nhộn của Thủy thủ mặt trăng.

“Nhân danh chính nghĩa ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!” Sau đó nhìn nhau cười phá lên.

Bỗng một người đàn ông mặc áo vest

bước vào từ phía cửa chính và cầm chiếc cặp sách của tôi lên. Tôi vẫn giữ nguyên tư thế Thủy thủ mặt trắng nhìn theo, ông ấy cầm chiếc cặp tiến vào bên trong cửa hàng và đưa cho một đứa bé trạc tuổi tôi.

Ôi! Không...!

Tôi không thể cứ đứng chết trân như vậy, vội chỉ cho bố chiếc cặp sách đã bị người khác mua, nước mắt lưng tròng.

“Ồ... bố ơi! Cặp sách của con...”

Cô bé trong cửa hàng nhẹ nhàng khoác cặp sách Thủy thủ mặt trắng lên vai và cười vui sướng. Bố tôi đứng nhìn ngây ra một lúc rồi bất ngờ thốt lên.

“Cặp sách của Ye Seung...!”

Bố vội vã bước vào cửa hàng. Những bước chân liều lĩnh giậm lên sàn nhà lộ rõ vẻ hoảng hốt, bố tôi tiến lại gần gia đình đứa bé gái đang đứng gần quầy tính tiền. Nhưng họ đã trả tiền xong.

“Cặp sách này Ye Seung sẽ mua mà!” Bố nói bằng giọng ngập ngừng. Cả gia đình đứa bé đang sắp rời khỏi cửa hàng quay lại nhìn bố.

“Sao vậy?” Mẹ đứa bé hỏi.

Tôi thấy khuôn mặt như sắp khóc của bố qua cửa kính. Bố quay lại nhìn tôi một lần nữa rồi nói.

“Tôi đã đợi rất lâu để mua chiếc cặp sách này mà!” Giọng bố ghen ngào khiến cả người đàn ông và chủ cửa hàng

đều quay lại nhìn.

Tôi bắt đầu mếu máo, răng cắn chặt bước vào cửa hàng. Lúc ấy có lẽ tôi không còn nghĩ đến lòng tự trọng nữa.

“Ngày nào tôi và Ye Seung cũng đến đây xem cặp sách Thủy thủ mặt trắng đây. Phải không Ye Seung?”

“Có ngày còn đến hai lần nữa ạ!”

“Ừ, hai lần một ngày cũng có nữa!”

Bố nói to hơn và tiến đến giật lấy chiếc cặp sách khiến người đàn ông cau mày giận dữ. Chủ cửa hàng nhìn tôi thương hại, nhưng chính khuôn mặt ấy lại khiến cho sự tức giận trong lòng tôi ghen ngào. Tôi đã chờ đợi chiếc cặp sách ấy bấy lâu nay, bố đã phải làm việc

vất vả dưới tiết trời giá buốt, đôi tay đông cứng chỉ để kiếm tiền mua chiếc cặp ấy cho tôi!

Nhưng người đàn ông kia vẫn lạnh lùng cương quyết. “Rõ ràng con gái tôi đã chọn cặp sách này trước.”

Tôi không nói nổi điều gì, nước mắt cứ thế lăn dài. Từ khi nhìn thấy chiếc cặp sách ấy tôi đã mê mẩn vô cùng và luôn muốn có được nó. Đứa bé kia sao có thể chọn trước tôi được chứ.

Nhìn những giọt nước mắt âm ứ của tôi, bố cũng luống cuống không biết phải làm gì. Nhưng không định sẽ mua cho tôi thứ gì khác hay một món đồ tương tự, bố dứt khoát phải mua chiếc cặp kia cho bằng được.

Bố với tay về phía cô bé - đôi bàn tay ẩm ướt vì phải đổ đất khi làm việc, đôi tay to khỏe đầy xích đu cho tôi chơi trong công viên, đôi tay đã cùng tôi chơi trò nặn người tuyết mỗi khi mùa đông đến... Bố đã đưa tay về đưa bé và nói.

“Hôm nay là ngày nhận được tiền lương nên tôi đã hứa sẽ mua cặp sách này cho Ye Seung mà... A, cặp sách đẹp...”

Dù bố đã cố tỏ ra bình thường nhưng những hành động ấy vẫn khiến đứa bé sợ hãi, đôi mắt mở to nhìn bố.

Khi ấy tôi thấy căng thẳng vô cùng, tuy không thể lý giải nhưng tôi không muốn bố làm vậy. Nếu không có lẽ mọi việc đã khác. Bà mẹ cô bé hết sức bất ngờ, vội

vàng đèn gạt phắt tay bỏ ra.

“Anh động tay vào đâu thế hả?”

Bốp. Một âm thanh đột ngột vang lên khiến tôi giật nảy mình và đôi vai trở nên run rẩy. Người đàn ông đó chẳng nói chẳng rằng lao vào đánh bố tôi. Cả bố, cả tôi đều ngây người vì ngỡ ngàng không hiểu.

“Mày vừa làm gì con gái tao đấy?” Ông ta thốt lên đầy phẫn nộ. Bố sững sờ choáng váng, còn tôi không nói được lời nào khi thấy dáng điệu ngấp ngừng của bố. Nhưng dường như chưa hết tức giận, ông ta tiếp tục giơ tay lên đánh liên tiếp vào mặt bố tôi.

Bốp, bốp, những âm thanh chát chúa

vang lên bên trong gian hàng chật hẹp. Tâm trạng rối bời như chính mình bị đánh, tôi giận đến mức nước mắt cứ trào ra nhưng mắt vẫn trợn trừng nhìn thẳng vào người đàn ông và nói.

“Tại sao lại đánh bố cháu? Chú sẽ bị bắt vào sở cảnh sát đây!”

Nhưng sao giọng tôi lại không có chút sức lực nào thế này. Người đàn ông đó vẫn không ngừng có những hành động bạo lực, rồi thỉnh linh túm lấy cổ áo bố.

“Quý khách, xin dừng lại đi...”

Ông chủ cửa hàng vội vã chạy lại. Tôi chen vào giữa bố tôi và người đó, lấy hết sức đẩy chân ông ta ra, nhưng bằng ấy vẫn chưa đủ, tôi hét to.

“Chú nói xem, chúng cháu đã làm gì mà chú lại đánh bố cháu như thế! Bố con cháu đã làm sai chuyện gì? Tại sao chú lại như thế? Tại sao?”

Tôi vừa khóc vừa gào lên như vậy. Đứa con gái của ông ta thấy thế cũng òa khóc theo. Cửa hàng vốn đã nhỏ bé giờ còn trở nên ồn ào bởi tiếng khóc của hai đứa tôi. Thấy tôi khóc ghê quá, bố vội ôm tôi vào lòng. Gương mặt bố cũng giàn giụa nước mắt. Vừa khóc tôi vừa lấy tay quệt nước mắt trên má bố tôi.

Được tôi vỗ về, bố bất giác bật cười. Ôm tôi vào lòng rồi đưa một tay véo má, thì thầm cựa nụ. “Ye Seung nhà mình chưa ngoan rồi... Cháu bé, cháu thật dễ thương...”

Tôi cũng ôm chặt lấy bố và khóc nức nở. Người đàn ông ấy vừa làm bữa chửi rửa, vừa đưa vợ con ra khỏi cửa hàng rồi biến mất.

Chiếc cặp Thủy thủ mặt trắng màu vàng của tôi đã bị cướp đi như thế đấy.

* * *

“Nếu lần sau gặp lại ông ta, nhất định con sẽ không để yên đâu.”

Từ khi sinh ra đến giờ, hôm nay là ngày tôi thấy tức giận nhất. Dù bọn trẻ con hàng xóm trêu đùa ác ý, gọi bố là tên ngốc, còn tôi là con gái của một tên ngốc nhưng cũng chẳng thể khiến tôi phẫn nộ đến mức này.

Tao sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!

Tôi nhớ người đàn ông ấy đã làm bầm như vậy. Rồi cướp đi chiếc cặp và nổi giận với tôi nữa.

Bố còn đang phân vân làm sao để tôi hết bức mình, bèn nghĩ ra việc mua mì đen cho tôi vì trong túi bố cũng không còn nhiều tiền lắm. Nhà tôi ở đầu dốc, luôn bị giao hàng đến muộn, nên phải đợi bao nhiêu lâu mới được ăn mì. Vì thế cơn tức giận của tôi cũng chẳng thể nào nguôi ngoai. Tôi vừa đặt bát mì lên bàn vừa không ngớt càu nhàu.

“Phải giao ông ta cho cảnh sát để họ tống vào ngục mới được! Dù có xin lỗi thế nào thì chúng ta cũng nhất định không tha thứ! Phải để ông ta bị tù chung thân!”

“Kẻ xấu xa! Dám cướp cặp sách của

Ye Seung...”

Bố vừa xé lớp giấy bọc bát mì vừa gật gù. Điều bộ này của bố xem ra so với việc bị đánh thì bị cướp mất chiếc cặp còn đáng buồn và thất vọng hơn vậy. Đến giờ tôi vẫn nhìn thấy những dấu tay của ông ta hằn trên gương mặt bố, tôi đau lòng đến mức há hốc miệng.

“Không phải vì chiếc cặp đâu, vì việc bố bị đánh cơ mà.”

“Hơ hơ, không sao đâu, không đau tí nào.”

Bố lại cười. Chắc là nói dối đấy. Bố cứ một mực bảo không đau, nhưng tôi thấy lúc bị đánh âm thanh phát ra to lắm, lại còn đánh mấy lần liền, làm sao mà

không đau được chứ. Chắc sợ tôi lo nên bố cứ lắc đầu quây quây và khẳng khẳng là không đau một chút nào. Tôi chỉ biết thở dài và gật đầu đồng ý.

“Sau này lớn lên con nhất định sẽ bảo vệ bố. Thế nên bố phải cười, bố biết chưa?”

“Ồ! Hứa nha!”

Bố thích thú giơ ngón tay út ra, chúng tôi ngoắc ngón tay của mình vào nhau thật chặt. Có vẻ việc này khiến bố vui lắm, ngoắc miệng cười toe toét đến tận mang tai.

“A ha! Ye Seung cũng cười rồi này. Móc ngoéo rồi đó nha!”

“Vâng, móc ngoéo!”

Chúng tôi vừa nhìn nhau vừa cười hơn hở và bắt đầu ăn mì đen một cách ngon lành. Bố tách đôi đũa tre ra và đặt vào tay tôi. Bố cũng làm vậy với đôi đũa của mình, rồi đang trộn mì, bỗng bố thốt lên.

“Tại sao trong ngõ nhà mình chỉ có mỗi chỗ đây bán loại cặp ấy nhỉ?”

Đến giờ hình như đầu óc bố vẫn vương vấn chiếc cặp Thủy thủ mặt trắng. Chiếc cặp quả thật cần thiết với tôi nhưng bố có vẻ còn tiếc nuôi hơn nhiều.

“Thì tại nhiều người thích cặp đây mà bố.”

Tôi vừa gấp đậu trong bát mình ra vừa nhanh nhẩu đáp lời. Gì chứ tôi cực ghét ăn đậu, tôi đang rất tập trung nhặt hết đậu

để chuyển sang bát của bố. Bố cũng bắt đầu gắp dưa chuột sang bát tôi. Tôi ghét đậu nên mới bỏ ra còn bố dù thích ăn dưa chuột nhưng cũng cho tôi hết. Chúng tôi cứ chuyển qua chuyển lại cho nhau như vậy.

Sau khi việc chuyển đậu và dưa chuột xong xuôi, bố gắp một gắp to mì đen và nói. “Trước khi Ye Seung nhập học, bố nhất định sẽ mua cho con chiếc cặp Thủy thủ mặt trăng.”

Dù có chuyện gì bố cũng nhất định muốn mua chiếc cặp đó cho tôi. Thế nhưng tôi không muốn bố phải vất vả vì mình nữa, cũng chẳng thích phải quay lại cửa hàng đó thêm một lần nào. Nhớ đâu lại gặp phải một người đàn ông nào khác,

và lại xảy ra xích mích thì sao, tôi thực sự không thích.

Cái cặp đó có là gì đâu cơ chứ.

“Không sao đâu. Bố không cần mua cho con cũng được mà.” Tôi trả lời một cách rõ ràng.

Nếu không vì chiếc cặp đó thì hôm nay bố cũng chẳng gặp phải chuyện như thế. Lòng tôi không thể thoải mái được, vì tôi mà bố bị đánh, không phải vì cái cặp, mà là vì tôi. Thế nhưng bố vẫn hiểu được lòng tôi, và lại lắc đầu quầy quậy. Dù người ta nghĩ bố là một kẻ ngốc thì dưới con mắt của tôi, bố không hề ngốc chút nào.

Giác quan của bố rất nhanh nhạy, chỉ

cần là việc liên quan đến tôi thì từ một đến mười không điều gì bố không hay biết. Lần này cũng như thế, bố đoán được hết tâm trạng của tôi y như quỷ thần vậy, bố vỗ vào đầu gối tôi và nói.

“Ày, nhất định bố sẽ mua. Thử cười xem nào!”

“Có thể cười trong hoàn cảnh này sao ạ?”

Tôi gắng hết sức nặn ra một nụ cười mếu máo. Bố nhìn tôi băn khoăn không biết làm thế nào mới khiến tôi cười thật sự, làm thế nào để gương mặt có thể giãn ra và cười thật thoải mái. Không bằng lòng với nụ cười gượng gạo đó, bố bắt đầu cù liên tiếp vào hông tôi.

“Cười đi nào, Ye Seung... Cười đi, hơ hơ...”

“Được rồi, được rồi bố ơi!”

Cuối cùng thì tôi cũng phải buông đũa và cười ngặt nghẽo. Thấy tôi cười, nụ cười của bố cũng rạng rỡ hơn bội phần. Chúng tôi vừa ăn mì đen vừa trêu đùa lẫn nhau mãi cho đến tối. Căn phòng chật hẹp khắp nơi đều nhoe nhoét vết mì đen và miệng chúng tôi cũng dính đầy nước sốt. Nhưng điều đó chẳng khiến bố con tôi bận tâm.

Hôm sau là ngày đầu tiên tôi tới trường nhận lớp.

Vì phải dậy sớm nên tôi cứ phàn nàn ỉ ôi thất mãc. Nhà trường đã thông báo

những vật dụng cần thiết phải chuẩn bị, hình như chỉ cần bút và bảng là được thì phải.

Hôm nay là ngày bố phải làm việc cả buổi sáng. Thế nên tôi sẽ đến trường một mình. Bố rất lo lắng, bất an và cảm thấy có lỗi khi để tôi đi một mình như thế, đêm trước hôm ấy, trước khi chìm vào giấc ngủ, bố đã nhắc đi nhắc lại suốt rằng đến lễ nhập học nhất định bố sẽ đi cùng tôi.

Nhưng điều nên lo lắng không phải tôi mà chính là bố. Mặc bộ đồng phục của siêu thị gọn gàng, bố ra khỏi nhà trước tôi, tôi nhanh chóng đưa cho ông bình nước.

“Bố tuyệt đối không được uống nước

máy đầu nhé.”

Trước đây đã có lần bố khát nước quá rồi uống tùy tiện nên bị đau bụng dữ dội. Tôi không thể quên được ngày hôm đấy nên từ đó luôn phải chuẩn bị nước từ trước cho bố. Bố nhận bình nước từ tay tôi và gật đầu lia lịa.

“Ừ, không uống nước máy, Ye Seung cũng chỉ được uống nước đã đun sôi thôi đấy!”

Gương mặt bố quá nghiêm túc khiến tôi bật cười. “Bố đi rồi về sớm nhé.”

“Ye Seung cũng đến trường rồi về sớm nhé!”

“Bố nhất định phải ăn trưa đấy.”

“Ye Seung cũng phải ăn trưa đấy!”

Bố vừa chào vừa cười hoan hỉ với tôi rồi bắt đầu quay lưng chạy đi. Tôi thích thú nhìn theo dáng chạy của bố và nhẩm đếm thời gian giống như một thói quen.

Một, hai, ba!

Cứ như đã từng giao hẹn với nhau, bố lập tức quay lại đằng sau. Và vẫy tay về phía tôi. Vừa vẫy tay vừa nhảy lên nhảy xuống để ra hiệu rằng bố nhìn thấy tôi rất rõ. Một ngày như bao ngày khác. Nhưng với bố luôn là một ngày mới đầy hạnh phúc. Và bố con tôi sẽ mãi mãi phải sống thật hạnh phúc.

Nhưng cái hạnh phúc mãi mãi ấy của bố con tôi đã vỡ tan tành thành trăm mảnh.

Dù thời gian đã trôi qua bao lâu rồi nhưng tâm trí tôi vẫn luôn hiện hữu một dòng suy nghĩ. Nếu khi đó tôi biết được sự thật xảy ra ngày hôm ấy... mọi thứ liệu có gì thay đổi không? Nhưng dù tôi có thể hiểu hết được đi chăng nữa, suy nghĩ của tôi lúc ấy cũng vẫn chỉ là suy nghĩ của một đứa trẻ thôi.

Chương 2. Lời hứa không thành

Yong Goo là một người đàn ông 36 tuổi nhưng chỉ mang trí tuệ của một đứa trẻ lên 6, hiện đang làm việc tại một siêu thị lớn để trang trải cuộc sống và nuôi dạy cô con gái nhỏ Ye Seung năm nay 8 tuổi. Vì hạn chế về trí tuệ nên ngoài những việc vô cùng đơn giản và mang tính lặp lại thì anh ta không thể làm gì hơn. Nhờ bộ dạng hiền lành và tính tình thật thà nên anh ta đã được ông chủ nhận về làm nhân viên hướng dẫn ở bãi đỗ xe.

Yong Goo chưa từng đi đâu ngoài con đường từ chỗ làm đến nhà mình. Lúc nào trên tay anh ta cũng cầm bình nước mà

Ye Seung đã chuẩn bị sẵn. Ngang cao đầu và giờ tám biển đã viết sẵn dòng chữ ‘Happy Mart’, hướng vào tầm mắt tất cả những người đi vào bãi đỗ xe.

“Hap...hap...happy Mart!”

Yong Goo làm theo những động tác mà người quản lý đã hướng dẫn và chào bằng giọng lớn nhất có thể. Với nụ cười thân thiện, anh ta bước vào cổng bãi đỗ xe.

“Yong Goo đến rồi đây! Bắt đầu làm việc thôi!”

Công việc đó bắt đầu từ lúc siêu thị mở cửa, phải đứng trước bãi gửi xe, nếu có xe vào thì cúi gập người 90 độ, chào hỏi khách và ra hiệu cho xe vào trong.

Vào những ngày tiết trời lạnh giá, thì đây quả là một công việc mệt nhọc, thế nhưng Yong Goo chưa từng kêu ca phàn nàn một lời nào.

“Hap...hap...happy Mart! Kính chào quý khách!”

Anh ta bị tật nói lắp nên mỗi khi có ô tô đi vào, phải lấy hết sức để chào thành công.

Yong Goo thấy việc này rất dễ dàng và đơn giản nên vô cùng thích thú. Chỉ chào thôi mà cũng được tiền, dù không biết ông chủ của siêu thị Happy Mart là ai nhưng có lẽ đó là một người đàn ông rất tốt bụng. Trên hết, Yong Goo nghĩ siêu thị cũng như trường học vậy. Nhân viên khi đi vào đương nhiên cũng phải được

nhận sự chỉ bảo ân cần, Ye Seung chắc cũng có những cảm xúc như thế khi đến trường. Đó là lý do Yong Goo thấy rất hứng khởi khi làm việc tại đây.

Khi được siêu thị hướng dẫn về cách ứng phó và sơ cứu khi gặp hỏa hoạn ở thành phố, Yong Goo đã học thuộc lòng không bỏ sót một chi tiết nào. Vì rất chăm chỉ và tỉ mỉ nên Yong Goo luôn được quản lý khen ngợi và quý mến.

Kết thúc một buổi sáng làm việc không ngừng nghỉ, đến thời gian ăn trưa, Yong Goo như thường lệ lại mua một suất bánh mì và sữa ra băng ghế dài trước cửa siêu thị ăn một mình. Bánh mì chỉ cắn ba miếng là hết, còn sữa cũng tu một hơi là xong. Nếu Ye Seung có ở đây,

thế nào cũng sẽ nạt nộ bắt bỏ ăn từ từ. Thế nhưng trong đầu Yong Goo lúc này đang bị lấp đầy bởi những suy nghĩ về chiếc cặp Thủy thủ mặt trăng màu vàng.

Dù thế nào cũng phải mua bằng được cặp cho Ye Seung. Ye Seung chưa từng đòi hỏi bất cứ cái gì và chiếc cặp ấy là thứ đầu tiên con bé muốn có. Ye Seung là đứa bé tốt bụng, thông minh và già dặn trước tuổi. Là đứa con gái lúc nào cũng mỉm cười triu mến với ông bố ngốc nghếch của mình, hết như một thiên thần vậy.

Yong Goo tưởng như không hề biết lạnh, vừa ngồi trên băng ghế dài chân vừa đu đưa. Đúng lúc ấy có một đứa bé tiến lại gần anh ta và nói.

“Chú ơi, chú đã mua cặp sách Thủy thủ mặt trăng chưa?”

Yong Goo ngẩng đầu lên. À thì ra là đứa bé đã cướp chiếc cặp Thủy thủ mặt trăng cuối cùng ở hiệu sách hôm qua đây mà. Yong Goo còn bị bố đứa bé này đánh một trận tơi bời, tới mức không ngẩng đầu lên được. Nhưng Yong Goo chóng quên chóng nhớ, chẳng còn để tâm đến chuyện ấy nữa. Anh ta vội vã quan sát xung quanh khắp lượt nhưng không thấy bố đứa bé đâu cả, chỉ mình con bé đang tròn xoe mắt nhìn Yong Goo.

“Chú ơi, chú đã mua được cặp sách chưa? Vẫn chưa mua được phải không?” Đứa bé tiếp tục hỏi lại.

Yong Goo ngay lập tức ử rử đáp lại.

“Cháu... cháu mua mất rồi còn gì.”

“Hình như nơi khác cũng bán đầy chú a!” Đứa bé ngây thơ nói.

Yong Goo ngẩng hẳn đầu lên, dỏng tai nghe và nhìn chăm chăm vào đứa trẻ. Thấy cô bé gật đầu một cách chần chặc, Yong Goo liền đứng bật dậy. Nghĩ đến việc có thể mua cặp Thủy thủ mặt trăng cho Ye Seung, tâm trạng anh ta lâng lâng sung sướng.

“Ồ, ở đâu? Ở đâu thế?”

“Để cháu dẫn chú đi.”

Đứa bé nói với điệu bộ rất vui vẻ. Và Yong Goo bắt đầu bước theo ra phía cổng. Vì thời gian ăn trưa chỉ còn lại một chút, nên anh ta cố gắng đi thật nhanh.

Định bụng sẽ chỉ mua chiếc cặp thôi rồi sẽ quay lại ngay.

Trên con đường bắt đầu vang lên những tiếng ngân nga. Mỗi khi tưởng tượng đến dáng vẻ Ye Seung đi đến trường, trên vai đeo chiếc cặp Thủy thủ mặt trắng màu vàng, Yong Goo lại mỉm cười ngờ ngạc nhiên.

Đứa bé mãi miết đi với đôi bàn chân nhỏ bé, dẫn theo Yong Goo đi bộ phía sau. Băng qua con đường lớn, đi thật nhanh vào một ngõ nhỏ.

Mỗi ngày vì tự hứa sẽ chỉ đi đúng con đường từ nhà đến chỗ làm và ngược lại thôi nên con ngõ này là lần đầu tiên Yong Goo đi qua, anh ta cảm thấy rất lạ, liên tục ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh. Đi

từng bước nhỏ lưỡng lự, liên tục nhìn về phía trước rồi lại nhìn hai bên để không quên con đường quay trở lại. Và thế là Yong Goo đã lạc mất đứa bé.

“Ồ, ơ...”

Yong Goo bàng hoàng. Tâm trạng vô cùng hoảng hốt vừa tiến về phía trước lại vừa nhìn lại phía sau. Nhìn khắp cả con ngõ cũng không thấy bóng dáng đứa bé đâu cả. Cuối cùng sau khi giậm chân liên tục thì bắt đầu chạy về hướng đứa bé đã biến mất.

Và chuyện đó đã xảy ra như thế.

Yong Goo dừng lại sau những bước đi bộ nặng nhọc và đứng trước mặt đứa bé. Há hốc miệng và nháy mắt liên tục. Đứa

trẻ lạ quá. Rõ ràng trước đó cô bé luôn cười hớn hở và liên tục bảo đi theo, tại sao bây giờ lại nằm bất động dưới đất thế này.

“Cháu đang ngủ, đang ngủ phải không? Cẩn thận bị lạnh, bị cảm đấy. Không được ngủ ở ngoài đây, Ye Seung bảo thế...”

Yong Goo vội vàng cúi xuống nâng đứa trẻ dậy. Trên gương mặt trắng bệch, từ vết thương một dòng máu đỏ chảy ra lai láng. Yong Goo nhìn thấy máu thì giật mình ngồi bệt xuống đất. Áp tai vào ngực đứa bé nhưng hình như nó đã không còn hơi thở.

“Ồ... ơ này?” Yong Goo nghĩ chắc đứa trẻ bị đau rồi. Phải nhanh chóng đưa đến

bệnh viện thôi.

Nhưng mãi một hồi sau...

Ở lối vào con ngõ nhỏ tối tăm, Yong Goo bắt đầu khóc vì sợ và vì phát hiện ra đứa bé rõ ràng đã chết rồi.

“Có ai không, cứu với!”

Yong Goo không biết phải làm gì trong tình thế đó, chỉ đứng chôn chân một chỗ.

Khi đã lấy lại tỉnh táo, Yong Goo thấy mình đang ngồi trong sở cảnh sát và bị còng tay. Trong phòng ồn ào tiếng la hét thất thanh về cái chết của một ai đó. Giờ nghỉ ăn trưa của Yong Goo đã hết và hình như đã đến lúc bàn giao cho ca buổi chiều. Vì hôm nay Yong Goo chỉ phải làm việc buổi sáng nên nếu như bình

thường giờ là lúc phải trở về nhà rồi.

Ye Seung chắc đang lo lắng lắm đây. Yong Goo thấy rất sốt ruột. Anh ta không thể hiểu được tại sao người ta lại bắt mình ở đây và không cho mình đi.

“Tránh ra! Làm ơn cho tôi đi với.”

“Có thật là tội phạm bị bắt giữ ở hiện trường không?”

“Này, không thể đi vào được đâu.”

Lối vào sở cảnh sát không khác gì bị một tên khổng lồ đứng chắn. Bờm đám phóng viên nghe được tin tức đã đến và làm tắc nghẽn lối vào. Cảnh sát đang phải cố hết sức để ngăn cản, thậm chí xô xát với những ký giả muốn đi vào trong và những thợ ảnh liên tục lóe lên những

tia flash. Yong Goo cũng không biết ở đây có nhiều người đến mức nào nữa, nhưng tại sở cảnh sát nơi luôn đứng về phía công bằng, người ta đang bẻ cong cả một cánh cửa.

“Là lúc này đây, đi vào thôi.”

“Đừng xô đẩy! Đã nói là đừng xô đẩy cơ mà.”

Kết cục thì cánh cửa đã đổ sập xuống cùng với tiếng thủy tinh bị vỡ rơi loảng xoảng. Nhưng những người đó không thềm đề tâm đến các mảnh vỡ thủy tinh đang đổ vãi khắp nơi mà chỉ cố gắng quay phim chụp ảnh được Yong Goo. Dù thế Yong Goo vẫn không biết lý do khiến đám ký giả làm om sòm, âm ỉ như thế thực ra là vì mình. Tại sao người ta lại

cồng tay và bắt mình phải ngồi trước chiếc bàn này mà không được đi đâu, tại sao người ta cứ nhìn mình và nói những lời đe dọa đánh đập, Yong Goo không thể hiểu nổi những điều ấy và không biết phải làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào chiếc camera. Rồi với ánh mắt bất an đảo qua đảo lại, Yong Goo thì thầm.

“Ngày... ngày mai... Ye Seung nhà chúng tôi phải nhập học rồi... Bây giờ tôi phải đi đây...”

“Thằng này... mày đùa đấy à.”

Người đàn ông ngồi đằng trước vốn không nói lời nào, bây giờ mới ngẩng đầu lên gầm gừ. Bỗng ông ta rời khỏi chỗ và giơ chân lên đá mạnh vào ngực Yong Goo.

“Hự!”

Yong Goo ngã vật xuống chân ghế dưới sàn nhà, thè lưỡi ra thở hắt. Yong Goo thấy không thể thở nổi và nước bọt cứ thế rớt xuống sàn nhà. Những người ở đó thay vì giúp đỡ lại ném vào Yong Goo những cái nhìn coi thường như nhìn thấy rác bần.

“Nhanh chỉnh đốn đi!”

Người đó nhắc bàn tay lên và...

“Mày giết hại con gái nhà người ta, xong bây giờ mày nói gì? Lễ nhập học á? Thằng này thật sự quá quắt mà!”

Yong Goo cảm thấy ngạt thở. Không biết vì cú đập mạnh đó hay do va phải ngưỡng cửa nên đầu óc choáng váng, thế

nhưng Yong Goo vẫn cố nhanh chóng
gượng dậy vì sốt ruột nghĩ đến Ye Seung
đang ở nhà một mình. Anh ta ở đây cũng
khá lâu rồi mà họ vẫn chưa chịu thả về.

Không chỉ có thế. Yong Goo vẫn còn
nhớ những lời mà đứa bé ấy đã nói với
mình. Vẫn nhớ chiếc cặp Thủy thủ mặt
trắng màu vàng từng hứa sẽ mua cho Ye
Seung. Đứa bé đã nói rất rõ ràng rằng có
một cửa hàng khác bán loại cặp đấy. Giờ
chắc nó bị đau nên không thể dẫn Yong
Goo đi được nữa rồi, đành phải đi một
mình để tìm thôi. Giờ cũng muộn quá rồi
không biết cửa hàng đã đóng cửa chưa,
phải nhanh lên thôi...

“Cái cặp Thủy thủ mặt trắng màu
vàng... Cái cặp... Bây giờ tôi phải đi mua

ngay...” Yong Goo cố gượng cơ thể vừa bị đánh bầm dập, ngấp ngừng nói.

Tay cảnh sát trưởng ngay lập tức cất tiếng.

“Mày vẫn chưa hiểu được hoàn cảnh bây giờ à? Mày có biết đứa con gái mà mày đã giết là ai không? Thằng chết tiệt này, là con gái của cục trưởng đấy. Mày chết chắc rồi.”

Thế nhưng Yong Goo không biết tên cảnh sát đang nói gì. À không, Yong Goo không thể hiểu nổi hắn đang nói gì. Yong Goo đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Một ngày trước Yong Goo đã được Ye Seung dạy cho cách xem đồng hồ, khuôn mặt anh ta bỗng trở nên méo mó như sắp khóc.

Đã 9 giờ 30 phút rồi sao.

“A, không được, không được rồi... Tôi phải về nhà đây! Ye Seung, Ye Seung nhà tôi!”

Bây giờ không phải lúc nghĩ đến cái cặp sách nữa. Ye Seung sẽ thấy lo lắng khi bố về nhà muộn hoặc bất an vì nghĩ bố đã quên đường về nhà mất. Ye Seung khẩn khoản nói với bố rằng nhất định không được ra khỏi nhà vào buổi đêm, vì như thế cô bé sẽ không yên tâm. 9 giờ 30 phút rồi, Ye Seung chắc cũng đã xong việc ở trường rồi, không biết chừng giờ đang vừa đợi bố vừa khóc ý chứ.

“Xin cho tôi về nhà đi!” Yong Goo đột ngột đứng bật dậy nói. Phải chạy về nhà thật nhanh để Ye Seung đỡ lo. Trong đầu

Yong Gu lúc này chỉ còn có suy nghĩ ấy. Đây là đâu, tại sao người ta bắt mình vào đây, điều đó không còn quan trọng nữa. Kể cả việc bị đánh Yong Gu cũng lập tức quên hết.

“Tôi về nhà đây. Tôi phải nói chuyện với Ye Seung.”

Nhưng không ai thềm để tâm đến lời Yong Goo, thế nên anh ta nói bằng giọng to và rõ ràng hơn. Sợ mọi người nghe không hiểu, Yong Goo phải phát âm chính xác từng từ một. Chú làm cùng ở siêu thị đã bảo như vậy, Yong Goo một lần nữa lặp lại.

“Tôi Yong Goo! Phải về nhà ngay bây giờ! Xin cho tôi về nhà!”

Nói thế chắc là được rồi đây. Yong Goo nghĩ lát nữa về nhà sẽ giải thích lý do với Ye Seung rồi lần sau quay trở lại nói rõ với người ta là được mà. Ye Seung còn thông minh hơn bố nhiều nên sáng hôm sau có thể dẫn bố quay lại đây trình bày rõ ràng. Sau đó hai bố con có thể cùng nhau đến lễ nhập học rồi.

Nghĩ vậy Yong Goo hùng hổ đi về phía cửa.

Thấy Yong Goo vừa ngoan ngoãn chịu đòn, lại đột ngột đứng dậy di chuyển khiến tay cảnh sát đang đứng lơ ngơ giật bắn mình.

“Này! Này! Bắt thằng đó lại!”

Sở cảnh sát bỗng trở nên náo loạn.

Cảnh sát trưởng tưởng Yong Goo muốn chạy trốn nên ngay lập tức thô lỗ ra lệnh bắt lại. Mong muốn tha thiết có thể quay về gặp Ye Seung đã khiến Yong Goo hành động liều lĩnh. Tay cảnh sát lấy hết sức tóm lấy Yong Goo kéo vào. Nhưng không thể. Ye Seung đang ở nhà một mình vừa khóc vừa đợi bố về.

“Nhà! Phải về! ...Phải về nhà.”

“Tóm nó lại! Chuyện gì thế này! Thăng kia...”

Tất cả cảnh sát đang đứng nhón nháo ở cửa ra vào chạy tán loạn bắt lấy Yong Goo. Yong Goo giật còng tay ra và vùng vẫy chống lại cả đám bọn họ. Bằng cách nào đó Yong Goo đã dùng hết sức để đi về phía trước, nhưng bị vài tên cảnh sát

tóm lấy và vật úp mặt xuống sàn.

“Này! Phải còng cả chân lại thôi!
Thằng này khỏe quá...”

Dù đang nằm úp mặt xuống đất Yong Goo vẫn cố giãy giụa. Trên nền xi măng vừa lạnh lẽo vừa cứng queo, môi Yong Goo dù đã bật máu nhưng lại không hề cảm thấy đau. Trong đầu anh ta lúc này chỉ có hình ảnh Ye Seung đang khóc.

“Ye Seung... phải đến... lễ nhập học của Ye Seung...” Yong Goo thì thầm gọi tên con gái, đôi đồng tử mở rộng và nước mắt lại chảy dài. Yong Goo hẳn rất buồn. So với việc cơ thể đang rất đau đớn, cả việc bị bắt một cách uất ức thế này, không thể trở về với Ye Seung là điều khiến Yong Goo buồn đau hơn cả.

Đã hứa nhất định sẽ mua cặp cho Ye Seung rồi, đã hứa nhất định sẽ đến lễ nhập học với Ye Seung rồi. Vậy mà...

Có lẽ sẽ lại một lần nữa không thể giữ lời hứa với Ye Seung.

Chương 3. Quang cảnh nhìn từ thùng rác

Tôi không bao giờ quên được buổi tối ngày hôm ấy.

Bởi từ ngày đó, bố đã không quay về nữa.

Thật ra, buổi tập trung trước ngày nhập học cũng không có gì đặc biệt ngoài vài thứ cần chuẩn bị. Sau khi buổi tập trung kết thúc, tôi chạy về nhà nhanh như một cơn gió. Vì hôm nay bố chỉ phải làm ca sáng nên sau khi ăn trưa, bố chắc chắn sẽ về nhà. Tôi nhất định phải về để cùng ăn tối với bố chứ! Và trước khi ăn tối, tôi định sẽ cùng bố đi xa thật xa đến hết con đường lớn gần nhà chúng tôi. Chỉ vì

chuyện mua cặp sách mà bố phải bận lòng, nên cùng đi dạo như thế chắc sẽ khiến chúng tôi dễ chịu hơn.

Nhưng bố đã không về.

Đợi mãi không thấy bóng dáng bố đâu. Tôi ngồi trước máy điện thoại, chốc chốc lại nhìn vào, nhưng điện thoại lại để gần phía nhà vệ sinh. Thế là tôi kéo nó ra gần cửa và ngồi đợi. Có thể hôm nay siêu thị nghỉ muộn.

Tôi đã cố gắng nghĩ vậy. Có thể siêu thị có quá nhiều khách đến mua hoặc có ai đó đột nhiên bị ốm nên bố phải làm hộ. Tôi đã nghĩ thế và kiên nhẫn chờ đợi.

Đêm xuống.

Tôi ngồi một mình trong phòng ngó ra

ngoài khung cửa sổ bé tẹo. Trời tối đen. Chiều cao của tôi không thể với đến cửa sổ, tôi bèn kê chiếc bàn cũ và leo lên đó. Bên ngoài cửa sổ, nhiều nhà đã lên đèn. Những người vội vã trở về nhà dần khuất vào bóng tối.

Rốt cuộc bố đang làm gì, bố đang ở đâu?

Lòng tôi tràn ngập bất an. Tôi bám cả hai tay vào cửa sổ, cố gắng nhìn ra xa hơn một chút. Nhưng cũng chỉ nhìn được đến con ngõ tối đen. Có phải bố sẽ xuất hiện ngay lập tức, ôm cặp sách Thủy thủ mặt trắng trước ngực mang đến cho tôi không?

Nhưng tôi đã lầm. Giờ tôi cũng chẳng thiết chiếc cặp ấy nữa.

Cảm giác hối hận lại ùa về. Bị người đàn ông xấu xa dối xử tệ, phải ở ngoài trong tiết trời lạnh buốt không thể trở về nhà, tất cả là do tôi. Và việc có người mua cặp sách đó trước tôi, cũng chẳng có gì sai cả.

Tôi cứ nghĩ như thế và vừa khóc, vừa giận bản thân mình. Tôi vẫn nắm chặt chấn song cửa sổ, mặc cho nước mắt rơi lã chã vào cánh tay mình. Chiếc bàn cũ kỹ bên dưới đã bắt đầu không chịu được sức nặng và chẳng mấy chốc tôi mất thăng bằng. Lúc chiếc bàn bị đổ sập cũng là lúc tôi ngã nhào xuống nền nhà.

“Aaaaaa...!”

Bị ngã nhưng tôi chẳng cảm thấy đau vì khi ấy tôi vẫn còn đang khóc. Mắt tôi

bắt đầu đỏ và tay áo đã ướt đầm. Vì bố sợ nhất là thấy tôi khóc nên bình thường nếu chịu đựng được, tôi sẽ chẳng khóc bao giờ...

Đồng hồ đã báo 10 giờ tối. Mọi khi giờ này tôi đã nằm gọn trong vòng tay bố và ngủ ngon lành, nhưng hôm nay tôi không tài nào ngủ được.

“Bố đang ở đâu cơ chứ?”

Giờ thì không thể nhìn ra ngoài cửa sổ được nữa, tôi đành ngồi dựa vào tường và chờ đợi. Chưa bao giờ phải ở nhà một mình muộn thế này, tôi kéo chăn ôm trước ngực. Dù rất muốn chạy ngay ra ngoài để gọi bố về, nhưng tôi biết rõ sẽ chẳng ích gì.

Đêm thật lạnh biết bao!

Tôi ngồi co ro một mình, ngủ chập chờn. Những lần tỉnh dậy là những lúc tôi phải đối mặt với việc bố chưa về. Thế rồi trong cơn buồn ngủ, tôi ngã xuống sàn và thiếp đi lúc nào không biết.

Lúc tôi thức dậy thì trời đã sáng. Ánh sáng lọt vào phòng. Nhưng tôi vẫn không thấy bố. Sáng nay tôi phải đi dự lễ nhập học, vậy mà bố không về ư?

Lễ nhập học của tôi... Bố nhất định sẽ về mà!

Tôi cố không khóc và đứng thẳng dậy. Nếu bây giờ tôi vừa khóc vừa đi tìm bố, bà chủ nhà sẽ thè lưỡi ra mà cười chúng tôi. *Tên đàn độn đã bỏ rơi con gái và*

chạy trốn rồi! Nghe những câu như thế, tôi biết rõ người ta đang nghĩ về nơi mà tôi sẽ phải vào.

Tôi tuyệt đối không phải là đứa trẻ mồ côi. Và bố tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi. Bố sẽ đến lễ nhập học. Nhất định bố sẽ đến. Vì bố nghĩ rằng lời hứa với tôi là quan trọng nhất kia mà!

Lúc đồng hồ điểm 8 giờ, tôi nhanh chóng vào nhà vệ sinh và rửa mặt. Tôi mặc chiếc áo sạch sẽ, thơm mát nhất trong ngăn tủ quần áo, thay chiếc găng tay mà đêm qua ngủ chưa kịp cởi. Tôi xỏ tạm đôi dép đi trong nhà mà tuần trước chị con bà chủ nhà mới cho. Tất cả sao mà trống rỗng...

Tôi không có cặp sách!

Đừng nói đến cặp sách Thủy thủ mặt trắng, ngay cả một chiếc cặp bình thường để đựng sách giáo khoa và vở cũng chẳng có. Bỗng dưng sự buồn giận trong tôi lại trào lên. Tôi mím chặt môi quay vào phòng và tìm trong hộp đựng những đồ lặt vặt được một chiếc túi. Đó là chiếc túi đựng quà khuyến mại bố mang về từ siêu thị, coi như một chiếc ba lô nhỏ dành cho tôi. Tôi đựng tất cả sách vở, hộp bút vào trong đó và một mình đi đến trường.

Tôi không rõ lúc ấy mình có đói hay không nữa. Suốt buổi lễ nhập học tôi chẳng có tâm trí đâu mà theo dõi, chốc chốc lại đưa mắt tìm xung quanh. Vì không biết chừng bố đang trốn ở một góc nào đó nhìn tôi, có thể vì đêm qua không

về nhà, bố sẽ sợ tôi giận mà không dám ra gặp cũng nên!

Thế nhưng buổi lễ kết thúc rồi, bố vẫn không xuất hiện. Những đứa trẻ khác ôm hoa rực rỡ chụp ảnh cùng bố mẹ trong ngày đầu nhập học. Chỉ có tôi đứng một mình. Lễ nhập học đầu tiên, cả đời chỉ có một lần, vậy mà với tôi cái ngày quan trọng ấy đã trôi qua thật vô vị!

Nghĩ vậy tôi lại không kiềm được nước mắt. Dù cắn chặt môi và cố gắng kìm nén, nhưng cuối cùng nước mắt vẫn lăn dài trên má. Tôi cảm thấy những đứa trẻ, thầy cô giáo và các phụ huynh lạ mặt xung quanh đang nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, tôi lại càng buồn và muốn khóc to hơn.

Điều tồi tệ nhất là đúng lúc ấy, trời bắt đầu đổ mưa rào. Tôi cứ đứng đó mặc cho nước mắt tuôn trào. Mọi người xung quanh đã vội vã chạy vào hiên đứng trú. Chỉ còn mình tôi và màn mưa mặc sức rơi ướt đẫm, cho đến hết buổi nhập học tôi mới mệt mỏi trở về nhà.

Chưa khi nào tôi thấy hận bố như bây giờ. Bố có thể đi đâu được chứ? Tại sao đêm qua lại không về nhà? Bố đã nói nhất định sẽ đến trường với tôi, chỉ vì không tìm mua được cặp cho tôi mà không đến sao? Bố thật ngốc nghếch! Nhưng dù thế nào cũng vẫn phải đi tìm bố. Nếu đi ra biển thì xa quá, nên tôi quyết định về nhà cất cặp sách, sau đó sẽ đi đến siêu thị và những nơi xung quanh tìm thử.

Thế nhưng trên đường về, nơi con ngõ nhỏ gần chợ thường ngày vẫn vắng người qua lại, hôm nay bỗng ồn ào và rất nhiều người tụ tập.

Người hiếu kỳ nhiều đến mức con ngõ nhỏ bị tắc nghẽn lại. Xe cảnh sát liên tục chạy đến. Tôi nghe thấy những tiếng nói âm ừ không rõ từ người quay camera và tiếng xì xào bàn tán của những người xem đứng xung quanh.

“Giết người à?”

“Đứa bé chết rồi sao?”

Bên này mấy chục người đứng xem bỗng tạo thành một bức tường rào ngăn cách hiện trường vụ án. Phía bên kia một người phụ nữ cầm micro vội vàng trang

điểm rồi bắt đầu giới thiệu và phỏng vấn người ở hiện trường.

“Vụ án giết người lần này có thể coi là một hành động trả thù nhằm hướng vào lực lượng cảnh sát, cảnh sát Hàn Quốc bằng mọi khả năng và cố gắng hiện tại...”

Đây có vẻ là một vụ việc rất nghiêm trọng. Nhưng hình như không dừng lại ở đó...

“Chỉ một lát nữa cảnh sát sẽ đưa kẻ tình nghi đến hiện trường vụ án để kiểm chứng sự việc. Vâng, hiện trường vụ án tại đường Sojin số 2...”

Xung quanh tôi là một mớ những âm thanh hỗn độn, ồn ào, bất an và sợ hãi. Tôi không thể chen ra khỏi đám đông ấy

nên đành đứng lại, lọt thỏm giữa những người cao lớn.

Bỗng ai đó hô rất to “Đến rồi! Đến rồi!” và người xem bắt đầu di chuyển. Tôi bị xô một cách thô bạo và mắc kẹt giữa đám người. Đám đông xung quanh nhón nháo xô đẩy, chỉ trỏ, bàn tán không ngớt lời, khuôn mặt sợ hãi như nhìn thấy quỷ dữ.

Tôi cố kiễng chân nhướn lên nhưng cũng chẳng nhìn được gì. Xem ra không thể vượt lên đám người đang đứng như bức tường chắn trước mặt, tôi bèn leo lên chiếc thùng rác dựng gần đó.

Và tôi đã nhìn thấy bố.

Lạ thật! Sao bố lại trong bộ dạng như

vậy? Bình thường dù có nóng nực đến đâu bố cũng không bao giờ đội chiếc mũ kín như thế, lại còn đeo khẩu trang màu trắng. Đến cả mắt cũng sợ hãi nhắm tịt lại. Nhưng tôi vừa nhìn đã biết đó chính là bố.

Người đó là bố tôi. Nhưng tại sao người ta lại chửi bố, chỉ tay vào mặt bố và nhổ nước bọt vào người bố?

Bố bị một nhóm cảnh sát đáng sợ còng tay đưa đến. Tôi đứng lặng, nhìn theo không chớp mắt. Camera lập tức chĩa vào khi bố xuất hiện và những câu hỏi dồn dập bắt đầu. Nhưng cảnh sát đã yêu cầu họ tránh đường.

“Làm ơn đứng tránh ra! Xin hãy tránh đường!”

Cảnh sát và cánh nhà báo bắt đầu to tiếng, còn bố đứng rũ ở giữa, không chút sức lực.

“Thằng khốn kiếp này!”

Bỗng tiếng ai đó chửi rủa và lao về phía bố. Cảnh sát đã nhanh chóng ngăn lại, nhưng không ngăn được những tiếng chửi rủa không ngớt từ bốn phía.

“Đồ không bằng súc vật!”

“Chết đi! Khốn kiếp!”

“Đừng làm rơi micro!”

“Mau tránh ra, tránh ra nào!”

Tôi đứng trên thùng rác, dưới trời mưa ướt sũng và choáng váng chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng ấy. Tôi hoàn toàn

không còn thần trí và đứng thần người nhìn bố. Mỗi bước đi của bố, có hàng bao nhiêu con mắt chòng chọc nhìn theo.

Ở giữa vòng người có một con ma-nơ-canh nhỏ hình đứa bé gái, bố tiến lại gần và ngồi xuống. Tôi trông thấy người đàn ông đứng cạnh cúi xuống mấp máy môi với bố điều gì đó, và bố cứ thế làm theo những lời ấy. Người ta bắt đầu khóc lóc, gào hét xung quanh tôi. Những lời chửi rủa văng ra đập vào tai tôi đau đớn chẳng khác nào những mũi kim đâm. Tôi không đủ sức để đứng vững, liền bám vào bộ đồ ngủ của người đàn bà đứng bên, cố gắng ngẩng lên nhìn bố.

Bố chậm chậm cúi xuống mở miệng và sau đó cởi quần của ma-nơ-canh. Rồi

bố cũng từ từ đứng lên và bắt chước cời quần.

“Bố đang làm cái gì thế? Người ta đang bắt bố làm gì thế kia?”

Tôi thật sự bàng hoàng. Xung quanh tôi, mọi người bắt đầu nhao lên phía trước, ném đủ thứ vào người bố, giờ nắm đấm vào bố và la hét. Cảnh sát lập tức dẹp đoàn người và vội vã đưa bố đi.

“Mày chết đi, đồ súc vật!”

Có ai đó đã vung tay giật chiếc mũ của bố, rồi đến khẩu trang cũng bị giật phăng. Tôi gần như nín thở khi nhìn thấy khuôn mặt bố đầy thương tích. Những vết xước, những chỗ thâm tím sao lại có trên mặt bố? Có những chỗ máu vẫn còn rớm,

những vết thâm dài trên mắt bố...

Rồi không thể nén được tôi hét to.

“Bố...!”

Tôi chỉ gọi một lần nhưng bố đã nghe thấy tiếng. Bố nhận ra tôi giữa đám người hỗn độn và quay đầu lại. Bố nhìn tôi bằng đôi mắt bầm tím, nước mắt bắt đầu ứa ra. Dù tay đã bị còng nhưng bố vẫn cố bám vào cửa xe, mặc cho cảnh sát kéo đi, bố vẫn nhào người về phía tôi và gọi lớn.

“Ye Seung ơ! Ye Seung ơ!”

Lúc ấy thực ra khoảng cách giữa tôi và bố không xa lắm, dường như tôi và bố đang đứng đối diện nhau. Vậy mà tôi lại không thể nào đến gần bố hơn được. Tôi

cứ đứng trên thùng rác và gọi không ngớt lời.

“Bố ơi! Bố! Bố ơi!”

Tôi và bố cứ nhìn nhau như thế, bố chỉ tìm cách làm thế nào để chạy đến chỗ tôi, nhưng bị quá nhiều người cản lại. Tiếng của bố vang lên giữa những âm thanh la lối chửi rủa không ngớt.

“Ye Seung à...!”

Tôi nhảy xuống khỏi thùng rác và bắt đầu chạy ào đến bố. Tôi sẽ phải chạy đến phía bố, nhất định phải chạy đến cho dù có nhiều người cản như thế nào. Tôi đã nghĩ thế và liều lĩnh chen lấn giữa đám người nhưng rốt cục chẳng chen nổi. Một đứa trẻ như tôi không đủ sức vượt

qua dòng người đang bủa vây quanh bố.

Tôi gào lên như muốn xé tan tất cả, nước mắt chan hòa. “Bố ơi! Bố ơi...!”

Bố cũng nhìn thấy tôi, lấy hết sức đẩy tay cảnh sát để nhào về phía tôi. Chiếc xe tám chỗ của cảnh sát bị vỡ mất gương chiếu hậu, nhưng người ta đã đẩy bố vào đó, đóng sập cửa lại. Và tiếng xe nổ máy...

Tôi chỉ còn biết òa khóc mà chạy về phía bố, không còn biết xung quanh ra sao nữa. Trên đời này bố sợ nhất là tiếng khóc của tôi. Bố đang bị giữ trong xe và không biết phải làm gì. Còn tôi bị người ta giữ không cho chạy vào, thế là tôi lại càng gào khóc to hơn.

“Ye Seung à, hãy về nhà đợi bố! Ye Seung à!”

“Bố ơi! Bố đi đâu vậy? Bố ơi...!”

Trong xe, cảnh sát đã còng tay và trói chân bố lại, bố không di chuyển được nhưng vẫn cố rướn người ra để bảo tôi trở về nhà. Bố dùng cả hai tay bị còng, dùng cả đầu đập vào cửa kính xe. Tôi nghe thấy cả những tiếng đập mạnh của bố.

“Bố ơi! Bố ơi!”

Tôi nhìn thấy bố đang cố gắng nói thật to bên trong cửa kính nhưng tôi không thể nghe thấy gì. Tôi cố vùng ra khỏi người đàn ông đang giữ mình, tôi gào khóc và gọi bố. Nhưng dẫu tôi có kêu gào thì bố

cũng vẫn bị đưa đi, chiếc xe chở bố cứ thế đi xa dần...

Tôi cứ đứng và khóc mãi ở nơi mà bố bị đưa đi ấy. Tôi không tài nào hiểu được bố đã xảy ra chuyện gì. Tôi không tài nào biết được.

Có điều, với một đứa bé 8 tuổi lúc ấy, bố là tất cả thế giới. Và, vào ngày hôm đó, có rất nhiều kẻ đã cướp mất thế giới ấy của tôi.

Chương 4. Bí mật của tù nhân S4

“Hát hò gì thế không biết!”

Có ai đó vừa lên tiếng cầu nhàu, nhưng xung quanh chẳng ai đáp lại. Công xưởng tối tăm và bốc lên những mùi khó tả, chiếc radio thì cũ đến mức không còn nghe rõ nổi lời bài hát, thay vào đó là những tiếng rẹt rẹt khó chịu. Những lúc không phải nghe cái âm thanh ấy thật may mắn.

Tiếng hát ảo não khi nãy lại tiếp tục vang lên giữa không gian ảm đạm của nhà tù, vang đến tận xưởng làm. Bên trong công xưởng là nơi làm việc của những tù nhân. Sản phẩm của họ chủ yếu

là bóng rổ, bóng đá, tuy yêu cầu kỹ thuật khá cao, nhưng dường như ai cũng làm việc thành thạo và không mấy khó khăn.

“Đại ca” - kẻ cầm đầu phòng giam số 7 cũng là một người tù như vậy.

Gã tên là So Yang Ho, một cái tên kiểu cách. Bình thường người ta vẫn thường gọi gã là anh So chứ không ai gọi là đại ca Yang Ho cả. Trong tù, gã và một tên cùng phòng Chun Ho là hai người làm bóng nhanh và có tay nghề nhất. Trước kia gã cầm đầu một băng đảng, và bị bắt vào tù vì tội giết người.

Trong phòng giam số 7, Đại ca là người nhiều tuổi nhất, cũng là người có mức án lâu năm nhất. Gã là một tay xã hội đen đáng gờm. Vừa đặt chân vào tù,

gã đã chẳng kiêng nể một ai, xích mích gây lộn với cả đám tù nhân. Không chỉ vậy, trại giam còn đồn rằng đã có kẻ từng giở thủ đoạn với gã, nhưng không hiểu bằng cách nào mà gã luôn biết tất cả. Và thế là gã trở thành Đại ca - người không ai có thể qua mặt được.

“Bài hát hay thế mà mày hát như gà mái mẹ ấy. Câm miệng lại và làm việc đi! Tao khâu mồm mày như khâu bóng bây giờ!”

Đại ca vừa cất tiếng quát, tên đang hát lập tức im bặt. Chun Ho - tên tù chuyên may khinh khí cầu ngồi cạnh gã, cười hả hê khoái trí. Chun Ho là tên nổi tiếng thứ hai trong trại. Hắn từng đào mộ người chết để kiếm chác của cải, nhưng

lại có khuôn mặt giả danh trí thức. Trong lúc ngồi giết thời gian, hắn thường lôi quyển từ điển tiếng Anh ra đọc một lèo y như một chuyên gia đích thực, nên hắn được xem như bộ não của cả phòng giam số 7. Chun Ho còn nổi tiếng vì hắn là người cùng tạo dựng “sự nghiệp” với Đại ca.

“Mấy đứa chúng mày đừng có làm tao sợ. Tè cả ra quần rồi đây này!”

Lần này thì Đại ca phì cười.

Phòng giam số 7 ngoài hai người trên còn có một lão già đã bị tuyên án tử hình từ tháng 12 năm ngoái vì tội giết người man rợ, một tên bị bắt vì móc túi, một tên bị bắt vì ngoại tình. Nhưng trong số đó, Đại ca chỉ tin dùng Chun Ho, thì

thoảng mới bổ sung thêm những đũa “có trình độ” khác. Vì Chun Ho là thằng thường phát ngôn ra những ý tưởng hay ho nhất.

“Này!”

Đại ca ném quả bóng may gần xong cho Chun Ho. Nhân lúc không ai để ý, hẩn lanh lẹ lấy trong túi áo ra một mảnh giấy nhét vào trong rồi dùng máy may lại, sau đó bơm khí vào bóng như bình thường. Thao tác của hẩn tự nhiên, thuần thục đến mức chẳng ai mảy may nghi ngờ. Quả bóng nhẵn nheo dần dần căng phồng và tròn trịa.

“Ô kê!”

Đúng lúc ấy, bộ dạng quen thuộc của

tay quản giáo xuất hiện, hắn nói lớn với đám tù nhân.

“Ra ngoài thể dục!”

Đại ca dừng lại, khoan khoái vất tay ra sau lưng và cùng Chun Ho bước ra sân vận động. Những tù nhân khác từng người một bắt đầu đến tập trung và khởi động vài động tác cơ bản theo sự điều khiển của quản giáo. Sân vận động giờ trở thành nơi giải tỏa mệt mỏi cho mọi tù nhân.

Ở sân tất nhiên là có cả quản giáo đang giám sát, nhưng hắn chỉ cần vừa chạm phải ánh mắt của Đại ca, đã sợ sệt và ngấm ngầm quay đi chỗ khác. Luôn luôn là như vậy.

Tập được một lát, Đại ca làm ra bộ mệt mỏi, uể oải đi vào góc sân vận động ngồi dựa lưng vào tường. Chun Ho cũng đi cùng, mang theo mấy quả bóng. Bất chợt, Đại ca thản nhiên đứng dậy sút mạnh quả bóng đang cầm lên không trung. Quả bóng lao vút và rơi ra ngoài bức tường.

“Ôi trời! Bóng bay ra ngoài rồi sao?” Gã nói với vẻ mặt tự nhiên như không, Chun Ho cũng để theo.

“Anh làm bay ra ngoài thật à? Ngoài đó có ai tốt bụng nhất giúp tôi quả bóng rồi ném vào đây với!”

Chun Ho vừa dứt lời thì có ai đó đã lập tức ném trả quả bóng vào sân vận động. Đại ca cầm quả bóng tháo hết hơi

và đi vào một góc sân. Đó là một trong những chỗ mà đám quản giáo ít để ý đến. Ở đó, theo tín hiệu của Đại ca, những tên tù của phòng giam số 7 đã nhanh chóng có mặt đông đủ. Đại ca bắt đầu ngồi xuống mở quả bóng một cách thận trọng giữa những ánh mắt đang nhìn hau háu. Từ vết da bị may lỗi trên quả bóng đổ ra đủ loại vật dụng, từ những thứ lặt vặt dùng hàng ngày như phin pha cà phê, thuốc lá chiếm đa số, còn có những thứ không hiểu để làm gì như son môi, tất chân dài...

Những món đồ hay ho ấy là những thứ đám tù nhân đặt hàng từ trước, ngoài Đại ca ra thì không ai có thể mua từ bên ngoài được.

“Nào, lại đây!”

Tốp khách mua hàng với vẻ mặt chờ đợi lần lượt xếp hàng chờ đến tên mình. Với bọn họ thì Đại ca quả là một người không tầm thường, chỉ có gã mới có gan và có thể mua được những món hàng khan hiếm, ít ỏi kia. Mỗi lần ra sân vận động, cả đám chờ đợi được nhận đồ đến mức những lần dành thời gian cho tập thể dục đúng nghĩa chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng ở nhà tù này, Đại ca không phải là tên duy nhất có quyền lực. Có một tên vô lại thường được gọi là Ba Park, chẳng khác nào cái gai trong mắt Đại ca. Nếu có kẻ nào kêu hấn là sư huynh, chẳng may bị Đại ca nghe thấy thì

tên ấy nhất định đã đắc tội với Đại ca. Và nếu hắn muốn giành vị trí số một ở trại giam này, chỉ có cách duy nhất là phải đánh bại Đại ca mà thôi. Điều ấy không cần nói ra ai cũng biết.

Hôm ấy là một ngày không có gì đặc biệt. Tên kia cùng tay chân của hắn đi về phía góc sân vận động, cau mày khi thấy Đại ca đang chia chác các món hàng cho đám tù.

“Đại ca, chúng ta phải làm gì đó chứ? Bọn khốn kia lại đang giở trò gì sau lưng chúng ta vậy?”

Một tên vừa nói vừa cầm ống hút vào lọ sữa chua đưa cho Ba Park. Hắn nheo mắt nhìn chăm chú vào góc sân, rồi tức tối cầm lọ sữa chua hút “sục” một hơi hết

sạch và quay sang nói.

“Giữ đơn đặt phòng một người lại cho tao!”

Không rõ hắn nói như vậy để làm gì. Nhưng dù sao ở trại giam này, kẻ có quyền lực nhất trong đám tù nhân vẫn là Đại ca. Có muốn trả miếng Đại ca, e rằng cũng không đủ sức.

“Đại ca định làm gì ạ?”

“Hôm nay ta sẽ cho con gà nhãi nhép không xơi được gì cho coi!”

Lúc ấy ở góc sân, Đại ca vẫn đang phân phát những món hàng. Từng món, từng món được giơ lên và đám tù nhân lần lượt lên nhận, nhưng rốt cục còn một thứ mà ai cũng lắc đầu không phải của

mình. Đó là đôi tất lưới màu đen của phụ nữ hay mang khi mặc váy ngắn. Đại ca giờ chiếc tất lên và hỏi lại lần nữa.

“Tất này là của đứa nào?”

Thì ra là của Man Bom đang đứng xa nên không nghe rõ. Hắn vội vàng chạy lên vừa cầm đôi tất nhét vào trong áo vừa cười trừ.

“Đại ca, là của em ạ.”

Chun Ho thè lưỡi và nói với Man Bom.

“Thằng này, mày lại định hiếp dân ai đấy à?”

“Không phải hiếp dân mà là đi cặp bồ! Cứ bình tĩnh! Cứ bình tĩnh!”

Man Bom cố tỏ ra oan ức đứng giải thích nhưng chẳng ai thèm nghe hắn nói.

“Mày thích ý kiến gì? Tất này lấy giá gấp đôi. Biết chưa?”

“Thôi nào, thằng này...”

Đại ca với bộ mặt rất lấy làm tiếc tỏ vẻ an ủi Man Bom. Nhưng ngay cả những tên tù cùng phòng cũng không một ai nói Đại ca phải giảm giá. Chun Ho - thằng đòi tăng giá đôi tất là một thằng rất nhanh nhay, nếu nó làm kinh doanh hắn rất phát đạt!

Đôi tất của Man Bom là món hàng được phân phát cuối cùng. Vừa thấy Đại ca liếc mắt, Man Bom đã nhanh nhẹn lấy trong túi ra một mẫu giấy và chiếc bút

chì. Bây giờ là lúc đặt hàng.

“Không có nhiều thời gian đâu. Mua gì đọc nhanh lên.”

Đám tù ngẩng đầu dáo dác nhìn nhau, rồi một cánh tay đầu tiên giơ lên. “Đại ca, Đại ca, mua thuốc lá Capri cho em với!”

Thuốc lá Capri được chấp nhận.

“Capri loại màu đỏ phê lòi ý. Sướng cả cái cổ họng! Duyệt!”

Thấy Đại ca gật đầu, Man Bom lập tức ghi lại. Một đũa nữa giơ tay.

“Mày mua gì?”

“Đại ca... em muốn mua... cần sa...”
Giọng thều thào như đói cơm của một tên

ôm nhách.

Đại ca tròng mắt lắc đầu. Thằng này không nghiện thuốc lá, nhưng để nó nghiện thuốc phiện thì hỏng một đời.

“Tại sao tao phải mua cho mày? Cái đó không được! Đứa khác!”

“Đại ca, muốn mua thuốc cho ông nội em được không ạ?” Một đứa đen nhẻm ngồi sát Man Bom lên tiếng.

“Thuốc làm bằng nhựa cây Su Yu trên núi! Chà...! Loại đó mà uống vào thì tăng cường sinh lực phải biết!”

“Ông nội mày bị sao à?”

Đại ca không nói gì chỉ quay đầu đi cười. Hai tên ngồi cạnh đứa mua thuốc cũng cười hình hích. Bọn này nghĩ ông

nội nó là Trư Bát Giới hám gái cũng nên. Đại Ca lắc đầu đứng dậy. Nếu cứ để cho mấy đứa này tưởng tượng thì thật không biết sẽ đi tới đâu.

“Nào, đứng lên vận động thôi!”

Trong khi cuộc phân phát mua bán diễn ra thì Ba Park và đàn em của hắn vẫn đứng một góc, theo dõi toàn bộ sự việc. Nhưng Đại ca đã sớm biết, đứng dậy và tiến về phía hắn.

Lũ lối bịch! Đại ca bước nghênh ngang chậm rãi như trâu tặc. So với Đại ca, cả tuổi tác, thể lực và độ lỏi đời thì Ba Park còn kém một đoạn dài. Nhìn bộ dạng nóng nảy, bức tức vì không chơi lại được Đại ca của hắn thật nực cười.

“Sao, mày cũng cần mua cái gì à?”

Đại ca cất giọng hỏi vẻ cao thượng với Ba Park. Cả phòng giam số 7 đứng phía sau đồng thanh nhắc lại câu hỏi. Tên đàn em của Ba Park nhìn Đại ca với bộ mặt sợ hãi muốn tè ra quần, nhưng Ba Park lại không hề tỏ ra kiêng nể.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ nghĩ cách nào trừ khử được Đại ca để trở thành kẻ số một ở trại giam này. Ở vị trí ấy thì đám quản giáo cũng không dám đánh đập hay xem thường, và chỉ cần lên làm đại ca một, hai năm thôi, hắn sẽ có uy chẳng kém gì Đại ca bây giờ.

Ba Park lôi từ tay áo ra một lưỡi kiếm ngắn mà hắn đã mài giữa bao lâu nay, lượn một đường kiếm và xông thẳng đến

chỗ Đại ca. Hắn cho rằng ngay lúc này, mọi thứ sẽ phải kết thúc. Không thể để xảy ra một sự phản kháng ngu ngốc nào nữa, nếu không thì tình trạng xích mích bấy lâu nay sẽ không bao giờ chấm dứt được.

Thế nhưng kế hoạch trả thù đẫm máu của Ba Park chưa kịp thực hiện đã tan thành mây khói.

“Píp...Píp...Píp...”

Tất cả cùng quay đầu lại chỗ phát ra tiếng còi xe. Cánh cửa nặng nề của nhà giam mở ra nhường đường cho một chiếc xe cảnh sát tiến vào. Ba Park vội vàng cất lưới kiếm vào tay áo.

“Lính mới đã đến rồi!” Có ai đó thối

còi và nói.

Tất cả phòng giam số 7 cùng những người tù còn lại trên sân và cả bảo vệ đều dõi mắt nhìn về phía chiếc xe. Xe đi qua cửa rồi chậm chậm tiến lại gần phòng bảo vệ. Những sợi dây điện mắc thấp bị nóc xe chạm vào vẫn còn đang đung đưa.

Cửa mở, cảnh sát lôi vài tù nhân bị trói dây thừng từ trên xe xuống. Người cuối cùng bị lôi mạnh nhất, bộ dạng thể thảm đến phát sợ, lão đảo bước xuống xe.

Người đó chính là Yong Goo.

Anh ta lúc này trông chẳng khác gì người tàn phế, toàn thân đầy những vết

bầm tím, có cả những vết thương đang chảy máu. Những chỗ bị đánh sưng to trông rõ mồn một, đầu tóc rối bù, mắt híp lại không mở nổi. Một tên quân giáo phải chạy lại đỡ, và khi xốc đến cánh tay thì máu ở vai bắt đầu tứa ra. Thứ thuốc cầm máu màu trắng được bôi vào vết thương kia không có tác dụng, cũng chảy theo máu thành dòng. Cảnh tượng khiến người xem khi ấy phải rùng mình sởn gai ốc. Đó chẳng phải bộ dạng của một tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm sao?

Yong Goo cố gắng lấy hết sức lực, đưa mắt nhìn xem đây là đâu. Và khi ánh mắt ấy chạm đến đám tù nhân, tất cả cùng quay đầu kinh sợ. Trong giang hồ, nhìn thẳng vào mắt kẻ lạ sẽ bị coi là nhìn đều, chẳng khác nào tự thân nghênh chiến.

Một bọn điên điều tra tội của một kẻ điên sao!

Nhưng kẻ tù tội dù sao cũng là con người, đứng trước một kẻ hung ác hơn mình thì bỗng cảm thấy sợ sệt và không dám ngẩng đầu nhìn. Đám tù nhân đứng trước Yong Goo bây giờ cũng vậy.

Bong Sik nhai một mồm đầy kẹo cao su rồi quay sang thì thầm với Đại ca. “Đại ca, trông nó bình thường mà. Có gì đáng sợ đâu, nhìn lại nó đi Đại ca?”

“Hừm...”

Đại ca nhìn lại Yong Goo bằng ánh mắt sắc lẹm từ trên xuống dưới. Quả nhiên, anh ta đang đưa mắt nhìn quanh trại giam một cách dờ dẩn ngây dại. Nó

đúng là một tên bình thường, chẳng phải xã hội đen gì ghê gớm. *Không việc gì phải căng thẳng hay sợ sệt nó.* Yong Goo đã lả đi, nước dãi chảy ra và mắt cũng biến dạng không nhìn được nữa. Đại ca nhìn thấy bộ dạng thảm thương ấy, sống lưng cũng phải nổi da gà.

Dù là ban ngày nhưng phòng bảo vệ và hành lang của trại giam vẫn tối tăm ảm thấp. Qua khe cửa có thể nhìn được đám tù nhân bị trói đêm qua đang đứng xếp hàng ngoài hành lang, và Yong Goo là người đứng cuối hàng.

Quản giáo trại giam cất giọng đánh thép. “Chỗ này là của ta. Tránh sang bên trái!”

Những phạm nhân khác di chuyển không có gì khó khăn, duy chỉ có Yong Goo động tác rất chậm chạp. Quản giáo vừa cởi dây trói cho bọn họ vừa liếc nhìn Yong Goo bằng ánh mắt sắc lạnh. Yong Goo cúi mặt lảng tránh ánh nhìn ấy và cũng bước sang bên trái như những người còn lại.

Bộ dạng của Yong Goo không phải tự dung lại thô thảm như bây giờ. Bước đi không vững, nước dãi chảy quanh miệng... Tất cả vì khi ngồi trên xe, cảnh sát đã đánh đập không thương tiếc đến mức ngất đi tỉnh lại. Ở chỗ tạm giam thì cả ngày lẫn đêm vì buồn chán nên Yong Goo không hề chớp mắt, lúc trên xe thiếp đi một lúc vì kiệt sức, khi mở mắt ra thì đã vào trong trại giam rồi.

Yong Goo lúc này sợ hãi và buồn chán đến tột độ. Vai khễ nhúc nhích và mắt nhìn lơ đãng xung quanh. Nhưng bấy nhiêu cử chỉ ấy cũng không qua mắt được viên giám thị.

Đội trưởng Min Hwan vẫn được coi là người lanh lợi và tinh táo. Anh ta đem phạm nhân đến cho quản giáo Kim và sau đó sẽ báo cáo tốt với cấp trên, nhờ thế anh ta được biết đến như một người mẫn cán.

“Bắt được bốn người này à?”

“Vâng, trong đó có một tên là S4 ạ!”

Vừa nói Min Hwan vừa tìm lại trong tập hồ sơ và nheo mắt. “Lee Yong Goo.”

“5482?”

“Vâng. Bắt cóc trẻ em, cưỡng dâm...”

Min Hwan đọc hồ sơ, mặt lạnh như xi măng.

“Tội tử hình.”

Min Hwan nhìn Yong Goo bằng ánh mắt lạnh lùng và một khuôn mặt vô cảm. Anh ta vẫn được xem là người sắt đá, không bao giờ động lòng trước đám tù nhân. Và lúc nào đi qua bọn chúng, anh ta cũng nhìn từng gã một lượt từ đầu đến chân, khiến đám tù phải khép nép ái ngại.

Anh ta nhìn vào miếng nhựa gắn số 5482 màu đỏ trên ngực áo Yong Goo một lúc khá lâu. Nhưng Yong Goo, một người không bình thường về tâm thần không hay biết bầu không khí lạnh lẽo đang vây

bám quanh mình.

“Xin chào.”

Yong Goo đứng trước mặt Min Hwan, tay chấp lại để dưới bụng và cúi lưng chào rất thấp. Ánh mắt ngờ ngạc nhiên, đôi môi run run không giống với bất cứ tên tội phạm nào, hơn nữa lại chào một cách đầy hạ mình và thô kệch, nhưng tội phạm thì vẫn cứ là tội phạm, một tên tội phạm nguy hiểm lại giở trò chào hỏi như thế chỉ làm người ta thêm cảm giác rùng mình và quái đản. Quả nhiên, Min Hwan không hề nao núng thương cảm, vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng và đanh thép.

“Ta là đội trưởng Chang Min Hwan. Có tội ắt phải đền tội...”

Bây giờ là lúc thông báo cho phạm nhân về những quy định và các điểm phải chú ý trong trại giam. Nhưng Yong Goo không hề để ý đến điều đó, nãy giờ chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, rồi dán chặt vào chiếc điện thoại đang để trên bàn.

Máy điện thoại. Chỉ có nó mới có thể liên lạc được với Ye Seung. Đã mấy đêm rồi không thể về nhà, Yong Goo lúc này đã quên hết cơ thể đang đau đớn và trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ là phải gọi điện cho Ye Seung bằng được.

Thế là Yong Goo tiến đến phía chiếc bàn và chộp lấy máy điện thoại. Quản giáo Kim hết sức bất ngờ và nhanh chóng chặn Yong Goo lại.

“Mày định làm gì? Không được động

vào cái đó!”

“Nhất định phải gọi điện thoại! Ye Seung nhất định đang chờ ở nhà. Tỉnh Gyeonggi-do, 031-745-8700...”

Trong khi Yong Goo vừa gào lên vừa đòi gọi điện thì Min Hwan chỉ im lặng đứng nhìn. Sau đó anh ta cầm máy điện thoại lên, với khuôn mặt niềm nở giả tạo chìa về phía Yong Goo. Yong Goo mừng rỡ đưa cả hai tay định cầm thì bất ngờ bị Min Hwan dùng điện thoại đập mạnh liên tiếp vào đầu.

“Aaaaaaaa...”

Yong Goo kêu lên dữ dội nhưng Min Hwan vẫn không dừng tay, dùng điện thoại đập liên hồi cho đến khi chiếc điện

thoại bị vỡ làm hai mảnh. Yong Goo đau đớn đưa tay lên ôm đầu rồi không chịu được nữa, đổ gục xuống sàn.

Min Hwan tiến đến chỗ Yong Goo nằm đá liên mấy cái nữa rồi ném máy điện thoại vào thùng rác. Sau đó anh ta chỉnh lại bộ quần áo xộc xệch trên mình và nói.

“Ở trại giam này, quy tắc cũng chính là luật pháp.”

Sâm!

Đột nhiên cửa nhà vệ sinh bật mở đập mạnh vào tường. Chun Ho đang ngồi trên bệ xí ngẩng lên vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Thằng mất lịch sự vừa mở cửa

chính là Man Bom. Thằng này không biết mình đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến khoảng thời gian sung sướng trên bệ xí của Chun Ho. Chun Ho còn chưa kịp kéo quần, đứng bật dậy quát.

“Mày điên à! Muốn gì?”

“Tao muốn giặt đồ thôi.”

Man Bom khinh khỉnh trả lời, rồi cho đôi tất lưới mới mua vào chậu, bỏ xà phòng vào. Chun Ho không thể dừng việc vệ sinh đang dở nhưng cũng chẳng có hứng thú để ngồi tiếp.

“Cái gì? Giặt cái đó à? Đồ vô liêm sỉ, ai cũng biết hết thời gian và địa điểm của chúng mày rồi...”

Cuối cùng Chun Ho cũng đã kéo quần

đứng lên tử tế. “Đêm qua mày cũng mò đi đúng không? Đồ chó!”

“Tại sao tao lại phải mò đi...?”

Man Bom đi vào nhà vệ sinh vừa giặt soàn soạt vừa nói, nhưng Chun Ho bên ngoài vẫn không ngừng đá đều. Quỷ thần ơi, cái phòng giam này vốn đã chật chội rồi, vậy mà thằng ôn Man Bom còn ông ông ỉ ỉ hát trong nhà vệ sinh. Nhưng những người còn lại ở ngoài cũng chẳng ai thèm để tâm đến nó.

Đột nhiên có tiếng khóa kêu bên ngoài, cửa phòng bật mở. Cả phòng giam ngược mắt nhìn ra.

“A...”

“Vậy là xong...”

Lão tù già kêu lên còn Bong Sik thì lằm bằm càu nhàu. Đại ca đang ngả mình nằm xuống sàn cũng thành linh bật dậy. Vẫn chưa ai quan tâm đến sự xuất hiện của tù nhân mới, cho đến khi quản giáo Jeong lôì Yong Goo đứng ra giữa cửa.

Tù nhân số 5482, Lee Yong Goo... Chẳng phải là người bị cảnh sát lôì xuống cửa phòng bảo vệ đó sao?

Cả phòng giam số 7 ai cũng bất ngờ ngẩng mặt nhìn chăm chăm vào Yong Goo. Man Bom và Chun Ho vội vàng chạy ra ngồi vào chỗ.

Quản giáo Jeong nhìn đám tù nhân và nói. “Nhớ giữ trật tự và không hút thuốc trong phòng, rõ chưa?”

Cả phòng không một ai đáp lời quản giáo, vẫn nhìn chăm chăm vào tù nhân mới. Quản giáo Jeong lại nhắc lại một lần nữa.

“Biết rồi! Chúng tôi biết rồi!”

Đợi quản giáo đi khỏi, Bong Sik lấy lại tinh thần, vừa cười vừa đứng dậy. “Chà, thật là... Đại ca thứ hai của chúng ta chẳng? Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”

Yong Goo không trả lời câu hỏi của Bong Sik, chỉ nhìn vào túi đồ xách trên tay rồi lại đưa mắt nhìn quanh phòng. Căn phòng này còn nhỏ hơn cả phòng sống với Ye Seung, nhưng lại có rất nhiều người nên Yong Goo đang không biết phải chào hỏi thế nào. Ở siêu thị

Happy, Yong Goo được dạy rằng việc chào hỏi là quan trọng nhất, thế nên đưa tay chùi bọt mép rồi cúi người thật thấp.

“Xin chào!”

Những tiếng xì xào trong căn phòng gần như biến mất cùng một lúc. Mọi ánh mắt nghi ngờ đều hướng vào Yong Goo. Yong Goo đột nhiên đứng thẳng dậy và cười. Mặc dù những chỗ bị đánh trên mặt còn đau nhói nhưng Yong Goo vẫn cười rất tươi và giới thiệu.

“Xin chào mọi người. Lee Yong Goo, sinh ngày 18 tháng 1 năm 1969 tại Gyeonggi-do. Người mỗ để cho mẹ tôi nói đầu tôi to quá, nên tôi là điềm xấu cho cả nhà. Lúc tôi 5 tuổi, mẹ tôi đã qua đời vì tai nạn giao thông. Xe buýt số

475. Làm tang lễ tại thung lũng...”

Không một đứa nào đáp lại vì bàng hoàng. Đại ca dường như không còn đủ kiên nhẫn, gắt gỏng chen ngang.

“Đủ rồi, đủ rồi. Sao lại vào đây?”

Yong Goo vẫn hồn nhiên cười rồi đặt túi đồ cá nhân xuống sàn nhà, sau đó xòe hai lòng bàn tay giơ lên phía trước.

“Xe đã đến rồi! Hap... Hap... Happy Mart!”

Chun Ho phun miếng táo đang ăn trong miệng, lão tù già há hốc mồm nhìn Yong Goo. Man Bom làm bay cả chiếc quần lót đang treo trên dây, còn Bong Sik thì mắt tròn mắt dẹt. Đại ca cũng không khỏi bàng hoàng, đằng hắng hỏi những

người cùng phòng.

“Nó... bị làm sao thế?”

Yong Goo chẳng nghĩ được gì khác, chỉ biết cố gắng tỏ ra vui vẻ chào hỏi mọi người, nên vẫn tiếp tục lái nhai.

“Siêu thị Happy, bảo vệ chỗ để xe.”

Cả phòng đảo mắt nhìn nhau choáng váng. Man Bom thấy vậy đứng bật dậy, miệng nhanh nhẩu. “Mày ăn cắp xe chứ gì? Đây, ra đây, đây là góc của mày!”

Yong Goo theo lời hướng dẫn của Man Bom cất túi đồ, sổ án và đi về chỗ của mình ngồi xuống. Đại ca vẫn nhìn Yong Goo đầy tò mò.

“Đưa sổ án xem nào?”

Man Bom lập tức đứng dậy lấy sổ án của Yong Goo đưa đến cho Đại ca. Đại ca nhìn cuốn sổ, trừng mắt nhìn Man Bom.

“Mày thấy tao đọc sách bao giờ chưa hả?” Rồi hát hàm về phía Chun Ho và thản nhiên ngồi dựa lưng vào tường. Chun Ho vợ vội cuốn sổ bắt đầu đọc.

“Ồ, xem này. Điều 287 bộ luật hình sự... tội bắt cóc và dụ dỗ trẻ vị thành niên...”

“Ồ...”

Cả đám thốt lên kinh ngạc. Tội bắt cóc và dụ dỗ trẻ em... Ở nhà tù này, nếu nói đến những tên tù bị bạn tù đối xử khốn khổ, người ta sẽ nghĩ ngay đến đám phạm

tội với trẻ con. Đại ca bật dậy lên tiếng.

“Sao lại đưa cái loại rác rưởi này vào đây chứ? Tội mày là tội của bọn súc vật! Này, lột ra!”

Đại ca vừa dứt lời, Man Bom đã sợ hãi lột chiếc mền trên người Yong Goo, rồi đồng loạt cả phòng giam số 7 lao đến đá túi bụi.

“Trẻ con này!... Bắt cóc này!... Tổng tiền à?... Đến thế là cùng!... Đồ súc vật này!”

“Ừa, aaaaaa...”

Mặc cho Yong Goo kêu gào, cả phòng vẫn không ngừng đá, chửi, giẫm lên người, cho đến khi máu trên đầu và mắt Yong Goo chảy ra. Yong Goo nằm gục

xuống nền phòng.

Chun Ho lại mở quyển sổ án và đọc tiếp. “Điều 305 luật hình sự tội lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Điều 250 luật hình sự, tội giết người...”

“Ôi, trời ơi! Còn không bằng cầm thú!”

Cả phòng nghe tới đó, lại tiếp tục đồng loạt nhao lên đám đá.

“Rác rưởi, khôn nạn!”

“Dẫm chết nó đi cho xong!”

Tội của Yong Goo trong cuốn sổ được đọc ra đến đâu, mọi người ngớ ngàng đến đó. Đại ca vốn đã về chỗ nằm xuống nhưng rốt cục vẫn phải đứng dậy đi lại phía Yong Goo. Bây giờ có đánh đá thêm

lần nữa cũng chẳng được. Chợt Chun Ho đọc mục cuối cùng trong cuốn sổ, giọng nặng trịch.

“Mức án 1... tử hình.”

Mặt ai nấy đều biến sắc. Chun Ho thì sồn cả da gà. Mọi người đều kinh sợ nhìn Yong Goo. Yong Goo không thể mở nổi mắt, chỉ nằm co rúm trên sàn. Man Bom nghe đọc tội tử hình vội giật lấy quyển sổ án từ tay Chun Ho.

“Ôi trời!”

Man Bom đỡ Yong Goo ngồi dựa vào tường, chỉnh lại áo quần xộc xệch và đầu tóc bù rù, rũ rượi của Yong Goo rồi nói.

“Này, nếu thấy bất tiện thì hãy nằm xuống...”

Có lẽ thu xếp cho một kẻ sắp bị tử hình một chỗ ngồi chật hẹp thì trong lòng sẽ thấy đỡ áy náy hơn, nên Man Bom đã làm như vậy. Yong Goo vẫn chưa thể cử động được và cũng chẳng còn thần trí để nghe những lời nói vừa rồi của Man Bom. Bong Sik nãy giờ cảm thấy rất bức bối, liền đứng dậy đập tay vào bức rèm.

“Trời, thật là! Tại sao không khí trong phòng lại như thế! Đại ca, gọi quản giáo Jeong đem thang này đi đi!”

Tất nhiên quản giáo Jeong không thể quay lại được. Nhìn Yong Goo nằm rên rỉ, mọi người khẽ bước lại gần và lén nhìn. Trong ánh mắt dò dẫm của Yong Goo phản chiếu từng ấy con người với bộ mặt tức giận. Bây giờ thì Yong Goo

đã hiểu thêm khi người khác nổi giận với mình, họ sẽ cư xử thế nào. Yong Goo cố gắng cử động và đứng dậy khỏi chỗ. Đại ca chợt đến trước Yong Goo và nói lời xin lỗi.

“Tao xin lỗi. Bọn tao đã sai rồi. Tao xin lỗi!”

Rồi Đại ca để hai tay vào lòng, kính cẩn cúi lạy để tạ lỗi với người mình vừa mới đánh đập chửi rửa khi nãy, tù nhân số 5482.

Cả phòng giam số 7 ngõ đang có một sự nhâm lẫn lớn nào ở đây, tại sao Đại ca lại hạ mình xin lỗi như thế nhỉ? Sự thật đó đối với mọi người mà nói, hết sức bàng hoàng, bất ngờ như người ta vừa vỡ mộng và tỉnh dậy. Đại ca cúi

mình xin lỗi vì đã gây ra những vết thương đau đớn trên người, trên khuôn mặt Yong Goo, và cũng xin lỗi vì từ lúc vào đến giờ mới chỉ cười Yong Goo mà chưa hề chào hỏi. Nhìn Yong Goo bây giờ chẳng khác nào kẻ bị mất tiền oan ngoài chợ, không hiểu vì sao bị mất tiền rồi mà vẫn bị đánh đến sứt đầu mẻ trán.

Đúng là ngốc nghếch.

“Ôi trời...” Đại ca đưa tay lên ôm đầu mệt mỏi rồi nằm xuống. Dù sao thì một người không thể bị đi tù cũng đã vào tù.

Soạt... Soạt...

Tiếng Yong Goo đang cọ phòng. Đại ca đã nói nên phòng lúc nào cũng phải

sạch sẽ, nên Yong Goo đang tập trung đẩy miếng giẻ lau thật mạnh trên nền. Mồ hôi chảy đầm đìa nhưng Yong Goo vẫn làm thoăn thoắt. Mặc cho Đại ca có hơi cau có, Yong Goo vẫn làm vui vẻ và đã cọ đến hai lần.

“Xong rồi ạ!”

Yong Goo đứng khép nép bên cạnh Đại ca, hai tay đan vào nhau trông chẳng khác nào học sinh trả bài cô giáo. Đại ca đang nằm quay ra nhìn mặt nhìn Yong Goo nói không mấy thân thiện.

“Ta bị dị ứng với bụi đây, biết chưa? Lau lại lần nữa!”

“Vâng ạ.”

Yong Goo lại cười và gật đầu. Không

hiếu trí thông minh để đi đâu, Yong Goo làm theo lời sai bảo của Đại ca cứ như thể hắn là người cho cơm ăn áo mặc. Yong Goo hiền lành như một tên ngốc, mà không, đích thị là một tên ngốc, nên ngoại trừ Đại ca, mọi người trong phòng đều cảm thấy bất bình trước vẻ ngoan ngoãn vâng lời của Yong Goo. Yong Goo luôn nói năng lễ phép với tất cả bọn họ, làm gì cũng nghĩ cho họ và lúc ăn cơm thì luôn mừng rỡ như một đứa trẻ.

“Tâm hồn phức tạp... những muộn phiền không thể nào nhìn thấy...”

Sau khi biết Yong Goo có một đứa con gái 8 tuổi đang bơ vơ ở bên ngoài, lão tù già tỏ vẻ thương hại và muốn làm gì đó để giúp hai cha con gặp nhau, liền nhìn

lên Đại ca. Nhưng Đại ca dùng dùng nổi giận, quát tháo.

“Ồ cái phòng này ai chẳng có nguồn cơn rồi mới vào đây? Định đem con bé vào đây để hại chết nó à? Định nhin ăn để nuôi nó à?”

Sau khi nghe Đại ca nói vậy, lão tù già cúi đầu im lặng. Những người khác cũng hắng giọng hùa theo đồng tình.

Chỉ có Yong Goo vô tư không hay biết về chuyện mọi người vừa nói, vẫn bước vào phòng và vui vẻ lau dọn. Tâm trạng đó của Yong Goo làm Đại ca bức mình quát to hơn.

“Phải giặt cái giẻ đi rồi mới lau chứ hả?”

“Vâng, đúng rồi ạ!”

Yong Goo vội vàng đứng dậy đem giẻ lau vào nhà vệ sinh vừa giặt vừa hát một mình. Đúng lúc đó thì có tiếng quản giáo Jeong.

“Đi tập thể dục!”

Mỗi ngày một lần được ra sân tập thể dục, đó là khoảng thời gian vui vẻ của các phạm nhân.

Ngoài sân, tốp thì đi dạo, tốp chơi đập bóng. Mỗi người trong phòng giam số 7 cũng tìm một trò tiêu khiển cho mình. Bong Sik và Chun Ho nhặt trên sân những mảnh gỗ bằng cái muôi múc cơm rồi kẻ ô và dùng nó để chơi đánh bóng bàn trên nền đất. Đại ca cởi bỏ áo tù và

tập cử tạ bằng những bao ni-lông chắc chắn được đổ đầy cát. Những bao cát nặng được nâng lên hạ xuống nhịp nhàng trông thật đáng khâm phục. Man Bom đứng cạnh vừa đếm cho Đại ca vừa xuyết xoa. Cứ mỗi lần Đại ca nâng bao cát lên, cánh tay xăm kín hình rồng lại lộ ra những cơ bắp cuộn cuộn.

Chỉ có duy nhất Yong Goo mới vào là không tìm được trò gì hợp với mình. Yong Goo ngồi một mình ở xó tường và viết vẽ linh tinh. Một hòn sỏi nhỏ cũng vẽ ra được cặp sách Thủy thủ mặt trăng, một cành cây bị gãy cũng có thể dùng làm bút viết. Yong Goo dùng những thứ ấy viết lên tường và lên nền đất.

Nếu ai xem mà không hiểu được bức

vẽ của Yong Goo thì có thể đọc ngay dòng chữ bên cạnh, “Lee Ye Seung”, tên cô con gái, được viết cẩn thận và nắn nót.

“Yong Goo rất nhớ con gái Lee Ye Seung...”

Yong Goo viết thế và ngồi khóc một mình. Nếu bây giờ có Ye Seung ở đây, con bé sẽ vịn vai Yong Goo thấp xuống và leo lên lưng, ôm cổ Yong Goo thật chặt. Hai bố con sẽ cồng nhau đi chơi khắp sân vận động. Yong Goo hằng ngày vẫn hớn hờ tươi cười, nhưng chôn sâu tận đáy lòng là những nỗi buồn lo không biết làm sao để vợi bớt. Yong Goo vẽ hình trái tim bao xung quanh tên của Ye Seung rồi vừa khóc vừa nói rất nhớ con,

mãi như thế cho đến gần hết giờ vận động.

Tiếng khóc của Yong Goo khiến cho những người đi gần đó chú ý, rốt cục thì cũng có người tiến lại gần Yong Goo.

Người phát hiện ra Yong Goo trong bộ dạng khóc lóc đáng nghi ấy chính là Ba Park. Ba Park cùng mấy đàn em của hắn tiến lại phía xó tường nơi Yong Goo đang ngồi, Yong Goo vừa đứng lên, giật mình thấy Ba Park lù lù trước mặt. Chợt tên đàn em của hắn đứng phía sau nheo mắt và đưa ngón tay lên miệng suyt nhẹ.

“Suyt cái gì?”

Mới nghe tiếng suyt Ba Park đã vội cất lưỡi kiếm sắc lẹm vào ống tay áo, khi

thấy quản giáo đi kiểm tra, hấn ra hiệu cho cả đám chạy vội. Yong Goo đứng ngơ ngác còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhìn theo đám Ba Park bỏ chạy thì chợt thấy Đại ca đang cời trần tập tạ phía đằng xa. Thế là Yong Goo vội vàng hốt hải chạy đến chỗ Đại ca, vừa chạy vừa kêu lên.

“Ồ... Ồ...”

“Tên ngốc này lại có chuyện gì vậy?”

Đại ca nhìn thấy Yong Goo, quay sang chỉ tay hỏi rồi lại tập tiếp, trong bụng nghĩ thầm không biết tên đó lại ăn phải cái gì mà hốt ha hốt hải như vậy. Chợt Ba Park lao đến sau lưng Yong Goo và mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt.

“Ặc!”

“Cái gì vậy?”

Yong Goo chỉ kêu lên được một tiếng, ôm chầm lấy Đại ca rồi ngã vật. Đại ca hoảng hốt quay ra nhìn thì thấy Ba Park cũng ngã xuống ngay cạnh Yong Goo.

Nhưng Yong Goo vẫn còn tỉnh, đang nằm dưới đất nhăn mặt đau đớn, hai tay giữ chặt mạn sườn, từ kẽ tay máu bắt đầu chảy ra.

“Quân khốn nạn!”

Ba Park thét lên chửi rủa, hấn bị ngã nhưng đã vùng dậy được và tiếp tục cầm lưỡi kiếm lao đến Đại ca. Nhưng như đoán trước được, Đại ca lùi lại bỏ tay cầm kiếm của hắn, giật lấy kiếm ném đi

và quật hấn nằm xuống đất. Rồi đại ca đưa chân giẫm lên cổ hấn và quật lớn.

“Có gì thì cứ nói với tao đây này, biết chưa hả?”

“Ặc, ặc...”

Chợt tiếng còi từ xa vọng lại và các quản giáo bắt đầu chạy đến. Họ đã phát hiện ra vụ xô xát, các tù nhân khác cũng đoán có vụ việc đã xảy ra, ai nấy nhanh chóng ngừng chơi và tản về phòng. Quản giáo đã đến nơi và còng tay Ba Park lại, thấy Yong Goo bị thương không dậy được, họ đến xem xét, quật nạt, sai đem đồ đến để sơ cứu vang cả một góc sân.

Đại ca nhìn Yong Goo bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu. Bị thương chưa lành

rồi lại tiếp tục bị thương, khuôn mặt nhăn nhó, bộ dạng khổ sở... Sao hắn không thoát ra được những chuyện này... Mắt hắn đang từ từ nhắm lại, hình như ngất rồi.

Nhìn cảnh đó, sắc mặt Đại ca đành lại.

Yong Goo đã tỉnh lại. Sau khi sơ cứu vết thương xong xuôi, Yong Goo đang được băng bó trong phòng. Cũng may là vết thương không sâu lắm, nhưng máu vẫn còn rỉ ra miếng gạc trắng, thậm chí ra ngoài lớp băng. Nhìn Yong Goo có vẻ đau đớn, lão tù già ân cần bảo.

“Cậu đừng ngồi như thế máu chảy nhiều, nằm xuống một chút đi!”

“Cám ơn! Xin cảm ơn.”

Yong Goo nhích từng chút di chuyển lên chiếc chăn và nằm xuống. Lão tù già lắc đầu tội nghiệp, những người khác cũng nhường một chút để Yong Goo có được chỗ nằm thoải mái.

Đại ca quan sát bộ dạng đau đớn ấy của Yong Goo trong lòng không mấy dễ chịu. Bị người ta đánh đập nhưng tên đó vẫn một mực cam chịu, để bị thương hết lần này đến lần khác. Lần này Đại ca vừa thấy khó xử, vừa thấy có lỗi lại vừa thấy biết ơn, trong lòng rối tung không biết phải làm sao gỡ ra được. Cuối cùng Đại ca vừa đưa mắt nhìn ra xa phía dãy núi, vừa nói với Yong Goo.

“Cậu đã đỡ thay tôi một đòn, tôi phải

thể hiện lòng biết ơn chứ. Cần gì thì cứ nói, tôi sẽ mua cho.”

Đó là ý tốt của Đại ca. Từ trước đến giờ Đại ca chưa từng miễn phí cho ai, cũng chưa giảm giá cho “khách hàng” nào, giờ lại nói với Yong Goo như vậy, cả phòng giam số 7 đều ngạc nhiên trở mặt nhìn. Hắn vẫn đứng nhìn ra cửa xa xăm, những ý nghĩ vẫn rối rắm trong đầu.

Yong Goo cũng rất ngạc nhiên khi nghe vậy. Nếu cần gì thì cứ nói, Đại ca nhất định sẽ mua cho, y như ông già Noel nhất định sẽ đem đến cho đám trẻ con những món quà mơ ước. Có đúng thế không? Mắt Yong Goo chợt sáng lên.

“Những gì muốn sẽ mua cho thật không ạ?

Yong Goo vừa hỏi, Man Bom ngồi cạnh đã lên tiếng. “Ồi dào, vẫn chưa biết Đại ca sao? Nói mà không giữ lời chỉ có loại đầu đường xó chợ thôi nhé!”

Man Bom vừa dứt lời thì len lén nhìn Đại ca, câu nói có phần hơi quá đà, nhận ngay một cái trừng mắt của Đại ca. “Hừm! Hừm!”

“Người nhất ngôn cử đỉnh như Đại ca đây mới xứng đáng là người cầm đầu băng đảng đấy. Thế nên không cần phải lo!”

Đại ca nghe vậy thả lỏng ánh nhìn, gượng cười đắc ý. Man Bom đi bằng hai đầu gối lại gần Yong Goo rồi hỏi. “Tôi không nói sai đâu mà. Có gì cần mua vậy?”

Cần thứ gì ư? Yong Goo lại nằm xuống và im lặng suy nghĩ. Yong Goo bây giờ chỉ cần duy nhất một thứ, khuôn mặt bỗng dung sáng lên, miệng vừa cười vừa nói.

“Đó là Ye Seung!”

“Cái gì? Gie-su á?”

Đại ca vẫn chưa hiểu Yong Goo đang nói gì liền hỏi lại. Yong Goo nhanh chóng ngẩng đầu lên, nói lại rành rọt.

“Là Ye Seung, con gái của Lee Yong Goo 5482, đó là Ye Seung ạ!”

“Cái gì? Cái gì hả?”

Khuôn mặt Đại ca đột nhiên biến sắc. *Tại sao giữa bao nhiêu thứ hấn lại đòi một con người? Dù ta có thể làm,*

hắn cũng phải biết cái gì có thể và cái gì không thể vi phạm luật chứ? Đại ca bực tức nghĩ bụng, lòng tự trọng bị động chạm thế này là quá lắm rồi.

Yong Goo nhìn Đại ca tha thiết và mãnh liệt y như một đứa trẻ thỉnh cầu ông già Noel ước nguyện cuối cùng.

“Ồ... vì thế cho nên... cái đó...”

Không thể nào chịu nổi. Đại ca không đáp lại lời nào. Mọi người cũng không thể tưởng tượng được, còn Yong Goo chỉ há miệng cười. Đến cả Man Bom vừa mới tăng bốc Đại ca cũng nhìn Yong Goo bằng ánh mắt ra điều không được.

“Có nói đùa cũng đùa vừa thôi chứ!”

“Không phải nói đùa! Là nói thật ạ!”

Ai nầy lảng tránh nhìn về phía dãy núi phía xa phì cười. Và rồi mọi người đứng dậy, trở lại với công việc yêu thích của mình. Họ nghĩ thời gian trôi qua Yong Goo sẽ hiểu ra và từ bỏ ý nghĩ đó, hoặc sẽ quên đi cũng nên. Nhưng Yong Goo nhớ Ye Seung biết bao nhiêu, ngày nào cũng nghĩ về Ye Seung đến quên cả thời gian thì họ không biết được.

Kể từ ngày hôm ấy, Yong Goo coi như bắt đầu hòa nhập cùng Đại ca. Ngày nào anh ta cũng kể về Ye Seung cho Đại ca nghe, Ye Seung là đứa bé đáng yêu thế nào, ngoan ngoãn, xinh đẹp và thông minh ra sao. Để chứng tỏ anh ta nhớ Ye Seung đến mức nào, biết đâu Đại ca sẽ động lòng mà đem Ye Seung vào đây...

Đại ca chạy trên sân mồ hôi nhễ nhại, Yong Goo cũng hồn hển chạy theo, mặc đám tù nhân để ý và xì xào bàn tán, Yong Goo vẫn dứt khoát bám gót Đại ca.

“Ye Seung nhà chúng tôi... hơ hơ... sinh ngày 24 tháng 12 năm 1990... Hơ hơ... lúc 14 giờ 28 phút...”

Đại ca không quan tâm đến lời Yong Goo nói, chỉ nhìn và chạy lên phía trước. Hắn cố gắng lấy sức chạy nhanh để anh ta không đuổi kịp, nhưng Yong Goo vẫn nhất quyết chạy bám theo bằng được.

“Tên ngốc này nhớ rất rõ các con số thì phải!”

Đại ca vào phòng tắm, Yong Goo cũng theo vào. Đại ca vừa thoa xà bông lên

mặt vừa nhắm mắt lại thì Yong Goo chạy đến lấy khăn kỳ lưng cho Đại ca.

“Ye Seung của tôi mỗi khi tắm cùng đều kỳ lưng cho bố như thế này này. Rất dễ chịu...”

“Trời! Thật là...”

Khuôn mặt đầy bọt tắm nhưng Đại ca vẫn lộ rõ vẻ tức giận. Yong Goo đã như vậy mấy ngày nay rồi. Đại ca cầm vòi tắm phun nước nóng vào mặt anh ta.

“Ồi!”

Yong Goo vội nhảy ra và lảng đi chỗ khác.

Đến giờ ăn, Đại ca cầm đĩa cơm cẩn thận nhìn xung quanh mấy lượt. Thật may vì không thấy Yong Goo. Sau khi đã yên

trí không bị Yong Goo sản lại gần, Đại ca mới tìm một chỗ ngồi xuống và xúc thìa cơm đưa lên miệng. Chợt cái đầu to như nồi cơm của Yong Goo lại xuất hiện trong phòng và nhanh chóng chạy đến ngồi đối diện Đại ca.

“Ye Seung có thể ăn một mình không cần bố mà vẫn ngoan đấy!”

“Phup!”

Đại ca phun thẳng chỗ cơm trong miệng. Thật tội nghiệp cho Yong Goo lúc đó đang ngồi trước mặt. Giờ không hiểu tâm trạng cả hai như thế nào. Yong Goo nhìn đi đâu Đại ca cũng đưa mắt nhìn theo đến đó, Yong Goo cúi mặt, Đại ca cũng cúi mặt theo.

Nhưng bỗng một đêm, gần đến giờ cả phòng đi ngủ. Mọi người tắt đèn và đã nằm yên vị tại chỗ, Đại ca đang nhắm mắt chờ cơn buồn ngủ, bỗng nhòm đầu nhìn sang chỗ nằm của Yong Goo. Yong Goo đang ngồi trùm chăn một mình trong bóng tối. Không phải hôm nay lại muộn phiền gì chứ? Đại ca khẽ nén một tiếng thở dài.

“Huhu...”

Đại ca đang thiu thiu ngủ, lại bất tỉnh dậy.

“Ye Seung nhà tôi... mỗi khi ngủ... huhu...”

Tiếng khóc của Yong Goo vang đến tai hắn nghe thật buồn thảm. Hắn trùm chăn

kín nhưng vẫn nghe thấy tiếng Yong Goo. Lại thêm Man Bom vẫn đang nghịch ngợm chưa ngủ, nghe vậy liền vờ khóc theo, càng làm Đại ca không thể chịu được.

“Ye Seung nhà tôi... mỗi khi thức dậy... huhu...”

“Oa... oa.”

Làm sao có thể ngủ được. Đại ca bực mình tung chăn ngồi dậy, rồi chạy lại chỗ Man Bom quát.

“Đủ rồi! Khốn kiếp! Đủ rồi đấy nhé! Tao biết rồi cho nên làm ơn ngậm mồm vào!”

“Trời ơi, thằng Man Bom đáng chết! Thôi Đại ca tha cho nó!”

Mọi người bật ngồi dậy, ai nấy đều thấy buồn cười. Nhìn bộ dạng tức giận của Đại ca chẳng hiểu sao tất cả đều nhìn nhau cười.

“Thôi ngay! Ye Seung hay Gie-su thì ta cũng sẽ tìm cho ra, thế nên hãy thôi đi nghe chưa!”

Đại ca đồng ý rồi. Chính là giọng của Đại ca! Yong Goo chỉ nghe có thể liên vội vàng đứng dậy cúi gập người.

“Cám ơn! Cám ơn, chú Đại ca! Cám ơn!”

Man Bom như bị ai đánh lén, đơ người ra nhìn Đại ca, rồi lại quay sang nhìn Yong Goo.

“Ôi trời ơi...”

Đại ca dùng cả hai tay đỡ lấy anh ta. Vậy là hẳn đành phải chịu thua, đầu hàng thái độ cứng đầu mấy ngày qua của Yong Goo mất rồi!

Đó là một ngày lễ tôn giáo. Các tù nhân sẽ đến giáo đường ở gần trại xem biểu diễn văn nghệ của các tình nguyện viên bên ngoài trại giam. Họ sẽ hát và giảng giải các giáo lý đạo Cơ đốc như thường lệ.

Ngày hôm ấy, mọi người có mặt đông đủ trong giáo đường đón chờ buổi biểu diễn. Sau khi người dẫn chương trình kết thúc lời giới thiệu, dàn đồng ca bước ra đứng thành hình bán nguyệt, và những giai điệu du dương êm ái của bài thánh

ca bắt đầu. Đặc biệt khi những cô bé xinh đẹp đứng hàng đầu cất lên giọng hát dễ thương thì ai cũng thích thú và đưa tay lên vẫy.

Phía sau dàn đồng ca còn một đội múa phụ họa có xen lẫn cả trẻ con. Một cậu bé và hai cô bé, trong đó có một cô bé động tác múa còn chưa thành thạo.

Đó là Ye Seung.

Ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong giáo đường lúc này là Min Hwan và quản giáo Kim. Min Hwan chưa từng thấy những đứa bé trong tiết mục thánh ca này lần nào, liền quay sang hỏi quản giáo Kim.

“Trong bài thánh ca mà cũng cho cả

trẻ nhỏ vào múa sao?”

“Lần này mới chọn thêm ba đứa trẻ.”

Quản giáo giơ ba ngón tay lên. Máy quay vẫn tiến lùi phía dưới để quay tiết mục biểu diễn trên sân khấu một cách chi tiết.

Ngồi được một lát, Min Hwan mặt lạnh tanh định đứng dậy đi vào văn phòng, cũng vừa lúc tiết mục thánh ca kết thúc. Mục sư bước ra và thấy Min Hwan.

“Xin hãy an tọa!” Giọng mục sư trầm và rành rọt. Min Hwan không có cách nào khác đành phải ngồi lại.

“Bây giờ chúng tay hãy nhắm mắt lại và cùng nhau gửi những lời cảm tạ đến

Chúa trời. Hãy coi Chúa như người cha của mình, hỡi những tội nhân. Hãy thành tâm và bày tỏ lòng kính yêu đến Chúa.”

Sau đó mục sư bắt đầu cầu nguyện. Min Hwan nắm tay và nhắm mắt cầu nguyện. Đó là giây phút tất cả đều nhắm mắt và cầu nguyện...

Chợt một bóng người cao lớn tiến đến Ye Seung, chụp bao vải che kín người đứa bé và trong chớp mắt cả hai đều biến mất khỏi giáo đường.

“A men!”

Bài cầu nguyện khá dài của mục sư kết thúc, Min Hwan mở mắt và nhìn lên sân khấu giáo đường. Mọi người vẫn trong tư thế khi nãy của bài thánh ca, nhưng có gì

đó đã biến mất thì phải. Dường như có gì đó thiếu vắng trên sân khấu. Min Hwan không tài nào nhớ được và cứ nhìn chăm chăm vào từng người trên đó.

Chương 5. Những người chú lạ lùng

“Cháu không phải trẻ mồ côi.”

Vì bố phải vào trại giam nên tôi đương nhiên bị gửi vào trại trẻ mồ côi. Tôi không phải trẻ mồ côi, và mặc dù đã nhiều lần nài nỉ người ta cho về nhà nhưng chẳng ai chịu lắng nghe tôi cả.

Đương nhiên rồi. Gia đình tôi có mỗi bố, và bố lại vừa chính thức nhận án tử hình nên bị gửi vào trại giam, thành ra tôi không còn người bảo hộ hợp pháp nữa.

Mặc dù ý thức được việc đó, nhưng trong đầu tôi vẫn nuôi dưỡng một niềm

tin vô căn cứ là bố sẽ bình yên vô sự và đến đưa tôi ra khỏi đây. Chỉ cần nghĩ đến lúc đó, có lẽ tôi ở đây một thời gian cũng được. Tôi vừa nhìn một lượt trại trẻ mồ côi cũ nát vừa cắn chặt môi.

Tôi lấy hết can đảm bước vào giữa những bức tường bằng xi-măng lạnh lẽo. Cách bài trí ở đây so với căn phòng đơn mà tôi và bố đã sống lạnh lẽo vô cùng. Tôi đi bộ chậm chạp, cơ thể run lên vì lạnh.

Băng qua một hành lang hẹp, tôi bước vào phòng trò chơi qua một cánh cửa tối tăm.

“Từ hôm nay Ye Seung sẽ ở đây với chúng ta.”

Những đứa trẻ đã tập trung sẵn thành một nhóm ở đây cùng lúc gật đầu và chăm chú nhìn tôi. Chúng nhìn bộ dạng nhếch nhác bẩn thỉu và gương mặt đầy vết tang thương của tôi bằng ánh mắt vô cảm. Tôi nhớ bố. Tôi muốn về nhà. Muốn cùng bố ngắm cửa sổ trong gian phòng chật hẹp và cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Nghĩ đến đây nước mắt tôi lại lăn dài trên má. Dường như cô giáo cũng chẳng thềm đề tâm đến những giọt nước mắt ấy, quay sang bắt bọn trẻ kia chào hỏi.

“Chào hỏi đi chứ.”

“Ye Seung à, chào cậu.”

Bọn chúng nhất loạt đồng thanh chào

nhưng tôi lại chẳng thể cất lên lời nào mà cứ đứng ngây ra. Thấy vậy cô giáo ấn mạnh đầu tôi xuống bắt chào.

“Em cũng phải chào hỏi gì đi.”

Tôi miễn cưỡng nói. “...Xin chào.”

Vì vừa khóc vừa chào nên tôi thì thào như đang nói một mình vậy. Tôi đẩy bàn tay của cô giáo ra rồi đi vào một góc. Bố ơi con nhớ bố vô cùng.

Trước ngày đầu tiên bố đi làm ở siêu thị, chúng tôi cùng nhau tập chào hỏi rồi chấm điểm. Tôi chào tốt rồi nên bố ngăn ngor không biết sửa gì. Đến lượt bố thì tôi phải sửa đến mấy lần liền.

Khi chào phải thật tươi cười và lịch sự nhé!

Tưởng như mình bị ảo giác, giọng bố văng vẳng bên tai tôi nhẹ nhàng nhắc nhở. Bố như vẫn còn đây, chưa đi đâu hết. Mọi thứ vẫn vẹn nguyên, không có gì thay đổi cả. Nhưng sao tâm trí tôi bao lo lắng cứ lấp đầy ăm ắp.

Cửa sổ ở trại mồ côi to hơn cửa sổ nhà tôi nhiều. Tôi ngồi bó gối nhìn ra bên ngoài cửa sổ và cất tiếng hát. Ngoài kia hình như mùa xuân đang đến rồi. Tôi ngồi đợi bố tới đón nhưng mãi vẫn chưa thấy bóng hình bố đâu cả.

* * *

Tất cả những đứa trẻ ở trại mồ côi chẳng có việc gì làm ngoài ngắm những mũi sắt dài bên ngoài cửa sổ và việc ấy làm tôi thấy thật phiền nhiễu. Tuy chúng

rất ngây ngô và cũng không muốn kết bạn với tôi nhưng sự thật là tôi thấy chúng rất phiền nhiễu.

Thế rồi vào ngày nọ, một người đàn ông cao to lạ lẫm tới tìm tôi. Chú nói là một người quen của bố, trên tay đầy những hình xăm lạ lùng. Trên con đường từ trường học trở về trại mồ côi, ngay trước cổng chính, chú ấy do dự hỏi.

“Cháu muốn gặp bố phải không?”

Không thềm ngó nghiêng sau trước tôi vội vàng gật đầu. Không hề cảm thấy nghi ngờ người mình mới gặp lần đầu, tôi lập tức đi theo luôn. Tôi cũng bắt đầu hỏi chú ấy những câu hỏi mà tôi tò mò suốt này giờ. Tại sao người này lại biết bố tôi, tên chú ấy là gì nhỉ, làm sao để

biết chú ấy không phải người xấu.

Chú ấy chăm chú trả lời câu hỏi của tôi mà toát cả mồ hôi hột. Cố hết sức để giải thích một cách dễ hiểu nhất cho tôi phải làm những gì tiếp theo.

“Và cháu có thể đến trại giam cùng những người ở nhà thờ để hát thánh ca, cứ bí mật làm như vậy thì sẽ gặp được bố phải không ạ?”

Ông chú với những hình xăm ở cánh tay sau khi nghe tôi hỏi như vậy thì gật đầu với gương mặt hoàn toàn yên tâm. Tôi cười hớn hở và nắm lấy tay chú. Những đứa trẻ ở trại mồ côi nhìn chăm chăm từ xa, chúng lo sợ khi thấy tôi đang đi cùng một người đàn ông lạ.

Chú dẫn tôi đến nhà thờ và cố gắng giải thích cho tôi hết cái này đến cái khác. Mọi người ở đây không để tâm đến tôi lắm. Họ chỉ thắc mắc tôi mới đến đây lần đầu sao và xoa đầu tôi nhẹ nhàng. Tôi là người mới đến thay thế nên phải học các bài thánh ca và các điệu nhảy.

Và ngày ấy cũng đến. Tôi đã tới trại giam, nơi đang giam giữ bố.

Người ta nói rằng trại giam là nơi những người xấu đến để cải tạo cho tốt hơn. Tôi biết bố luôn bị nhìn như một kẻ xấu xa, một người phạm tội. Nhưng tôi cũng biết bố là người đàn ông tốt, không bao giờ có thể là loại người ấy được. Và nếu cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn, hẳn người ta sẽ cho tôi vào ngay thôi.

Tôi chỉ phải hát nhép theo bài thánh ca đã học một cách lóng ngóng thay vì phải há miệng hát thật to. Tôi bắt chước thằng bé đang nhảy múa bên cạnh. Dàn hợp ca bắt đầu xướng lên rộn rã. Phía dưới khán giả còn ồn ào hơn. Lần đầu tiên tôi thấy nhiều người cùng mặc trang phục giống nhau đến vậy.

Bất chợt, người chú ấy ra tín hiệu, tôi mở to mắt nhìn rồi nhanh chóng trốn vào sau bệ dài của xe đẩy hàng. So với tôi thì hàng chục thùng sữa được xếp sẵn ở đây cao hơn nhiều. Tôi chui vào một khe nhỏ giữa những thùng sữa và ngồi xỏm ở trong đó. Tim tôi đập thình thịch liên tục. Vì rất muốn gặp bố nên mới phải làm việc này, tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ giống như mình đang làm việc xấu vậy.

Bỗng có người thận trọng lại gần kho hàng rồi thì thầm với tôi.

“Ye Seung này... Ye Seung, cháu chịu khó chờ một lúc nhé. Suyt!”

Miệng tôi ngậm chặt không biết phải đáp lại như thế nào, tôi chỉ có thể gật đầu. Bên trong kho hàng tối tăm ấy, mấy chú mặc áo giống nhau ban nãy còn ngồi ở hàng ghế khán giả, mồ hôi đang vã ra như tắm và bắt đầu lấy đi những hộp sữa. Tôi ngồi xồm xuống chờ đợi.

“Bố đang rất muốn gặp Ye Seung mà. Cười lên nào! Ôi... cái hông của tôi. Chỉ cần đợi một lúc thôi... Cố lên!”

Tôi còn muốn gặp bố hơn ấy chứ.

Tôi nhất định phải ngậm chặt cái mồm

hay nói của mình và nhanh chóng đứng dậy. Chú ấy khệ nệ di chuyển những thùng sữa ở trên, giờ các thùng sữa ấy đã vơi đi nhiều.

Cánh cửa thùng hàng vốn đóng chặt bỗng đột ngột bật tung ra. Tôi và chú ấy nhìn nhau, bàng hoàng đến mức không thở nổi. Máy người quản giáo mặc quần áo cảnh sát giống hệt nhau đang tiến đến gần chúng tôi.

“Vẫn còn nhiều nhỉ? Sữa ở đây đều cùng một loại à, phân phát gì mà lâu thế?”

Chúng tôi không biết nói gì, gượng nuốt nước bọt. Họ chỉ vào tôi và hỏi tiếp. “Đứa trẻ này là thế nào?”

“À, cái này là...”

Chú ấy ngập ngừng không biết đáp lại thế nào khiến họ dè chừng chuyển cái nhìn sang phía tôi. Trong tích tắc tôi giờ luôn hộp sữa đang cầm sẵn trên tay lên, vừa cười hờn hờ vừa nói.

“Cháu đói quá nên đang định uống cái này, nếu chỉ uống một hộp thôi thì không sao phải không chú?”

Gương mặt của mấy người quản giáo bỗng giãn ra thành một nụ cười thích thú. “Ừ, đúng. Uống đi, uống đi, xong rồi nhanh nhanh ra khỏi chỗ đó nhé!”

“Vâng! Vâng!” Tôi gật đầu lia lịa. Còn họ xoa đầu tôi một cái rồi bước ra cửa.

“Ôi, không thể có lần sau thế này

được!” Chú vừa bế tôi vừa thì thầm. Và đặt tôi ngồi vào một chiếc thùng sữa rỗng. Tôi cuộn tròn cơ thể hết mức và gập đầu. Chú đặt lên phía trên tôi một thùng sữa khác để không ai có thể trông thấy rồi lại tiếp tục đẩy xe hàng đi một cách cẩn trọng.

Bỗng một quản giáo lại đột ngột xuất hiện, tiến đến hỏi. “Vẫn chưa đi đi à?”

“Có chứ ạ, phải đi, phải đi chứ.”

“Nhưng đưa bé lúc này đâu rồi?”

Trong thùng sữa rỗng, tôi lại lần nữa căng thẳng đến loạn nhịp thở. Chú ấy phải tóm chặt lấy chiếc hộp che tôi đi và vừa cười một cách gượng gạo vừa chỉ vào chỗ tôi ngồi khi này.

“Con bé đó... vừa mới đi rồi.”

“Thấy nó đói bụng nên tôi mang mấy cái bánh mì đến... Thôi anh ăn đi này.”

Nói rồi ông ta đưa một bọc bánh mì còn nóng hôi hổi. Chú liền đưa cả hai tay ra nhận lấy rồi gật đầu lia lịa và tiếp tục đẩy xe hàng đi. Người quản giáo giúp chú đóng cửa lại.

Tôi ngồi trong hộp cũng quan sát được bên ngoài qua một lỗ hồng bé xíu. Trên dãy hành lang xám xịt, bỗng có tiếng mở cửa và chiếc xe đẩy tiếp tục tiến tới. Ngoài bàn chân với cẳng chân ra, tôi không để lộ chỗ nào nhưng có nhiều người quản giáo đang đi kiểm tra quá. Tôi rúm ró bất an trong chiếc hộp chờ đợi.

Khoảng thời gian đi qua hành lang dài dằng dặc ấy so với khoảng thời gian tôi cố gắng ở cô nhi viện phải dài gấp mấy phần. Mỗi khi chú ấy làm rơi chiếc bánh mì hay phát ra tiếng lóc cóc khi đẩy xe hàng, tôi lại hốt hoảng dùng tay bịt chặt miệng, sợ hãi tưởng không thở nổi. Thùng sữa bị đè nặng bên dưới, sữa bắt đầu chảy ra, tạo thành một vệt dài trên nền gạch như chiếc đuôi trắng xóa.

“Này, Đợi chút! Dừng lại đi.” Ai đó tiến đến và đóng nắp hộp sữa lại bằng một cái nút màu đen rồi nói với chú tôi. “Mở thùng ra xem nào.”

“Vâng...”

Chú run rẩy bắt đầu mở thùng sữa nhưng chặt vật mãi không làm được. Tay

chú run đến mức tôi có thể cảm nhận được nó đang làm cả chiếc thùng rung bần bật. Nhưng ngay lập tức nỗi lo lắng của chúng tôi tan biến nhờ giọng nói phát ra từ một phòng nào đó.

“Cậu gì ơi, mau lau hết chỗ sữa kia đi, đồ hết cả ra rồi kìa.”

Nhìn lại vết sữa đang chảy loang khắp sàn nhà, chú tôi nở một nụ cười gượng gạo và đáp lại.

“Đương... đương nhiên phải lau rồi. Phải lau sạch chứ.”

“Ày, chúng mày bảo uống sữa trắng thế này liệu mặt có trắng hơn không?”

“Haha... Vâng, có... có đấy, chúng tôi uống sữa sô cô la là được mà...”

“Thôi đi đi.”

Chiếc xe đẩy lại tiếp tục di chuyển với tốc độ nhanh hơn trước nhiều khiến những chiếc hộp bắt đầu đổ xuống. Tôi vừa nín thở vừa ngồi ngay ngắn một cách ngoan ngoãn nhất có thể.

Một lúc sau, có âm thanh lách cách phát ra khi chúng tôi đi vào trong một phòng nào đó. Xung quanh rất yên tĩnh. Dường như nơi đây không có ai cả. Tôi thấy hơi bức bối và tối tăm nên hơi di chuyển cơ thể trong chiếc hộp một chút.

“Ồ...”

Tôi nghe thấy một âm thanh lạ phát ra từ bên ngoài. Nhưng khi cố gắng dòng tai lên nghe thì mọi thứ lại trở về yên lặng.

Tôi nhớ đã được dặn rằng mình có thể gặp người chú đến tìm tôi ở trại trẻ mồ côi, người chú tôi đã gặp ở nhà thờ, người chú đẩy xe chở sữa, và cả người bố đang bình yên vô sự ở đây nữa. Thế nhưng tôi không biết mình có thể gặp họ vào lúc nào. Trong chiếc hộp rỗng không vang lên tiếng thở dài của tôi.

Đúng lúc ấy, có ai đó sột soạt mở hộp. Đột nhiên tôi cảm nhận được ánh sáng trên đầu mình và âm thanh ai đó đang thở. Đang ngồi núp co ro trong hộp tôi do dự đứng dậy và ngẩng đầu lên.

Bố. Là bố. Bố đang ở đó.

“Ye Seung à!”

“Bố ơi!”

Ôn rồi. Ôn cả rồi mà. Thế sao nước mắt tôi lại trào ra thế này. Phải ngủ một mình ở trại mồ côi xa lạ, phải chơi cùng lũ trẻ ở đây tôi cũng không hề khóc. Đi theo các chú lần đầu tiên gặp trong đời đến trại giam này tôi cũng không khóc. Không hề thấy sợ một chút nào cả. Vậy mà chỉ vừa mới nhìn thấy bố đang cười rạng rỡ trước mắt thôi, lòng ngực tôi đã thổn thức và nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Hu hu...hu...huhu...”

Tôi chạy ào vào lòng bố òa khóc một cách thảm thiết. Vừa ngồi trong lòng vừa lấy hết sức đánh liên tiếp vào ngực bố.

“Tại sao bố lại ở đây... Tại sao? Sao không thềm nói lời nào với con mà đã đi rồi! Hu hu...”

Tôi đã nói những lời chỉ nghĩ đến bản thân mình. Ở cô nhi viện tôi đã tưởng rằng mình không còn được gặp lại bố nữa, khoảng thời gian đau đớn, buồn bã ấy lại một lần nữa hiện về trong tôi. Dù thế bây giờ cũng không phải lúc để buồn.

Bố không hiểu tại sao tự nhiên tôi lại khóc âm lên như thế nhưng vẫn cố gắng để xoa dịu tôi.

“Ye Seung, con gái ngoan ơ...”

“Con tìm bố lâu lắm rồi đây biết không?”

“Bố xin lỗi. Xin lỗi. Bố xin lỗi...”

“Chuyện này là thế nào? Bố đã đi đâu thế hả?”

“Bố xin lỗi mà.”

“Cũng không nói với con lời nào.”

“Bố sai rồi.”

Nhắc bỗng tôi lên, bố ôm chặt tôi vào lòng, méu máo vỗ về. “Ye Seung gây đi mất rồi. Sao bé lên lại nhẹ thế này?”

Tôi lắc đầu, gương mặt còn vương đầy nước mắt và sữa. Chỉ sau khi rời khỏi lòng bố tôi mới đưa mắt nhìn xung quanh.

Trong căn phòng nhỏ xíu này ngoài bố ra còn có năm người nữa. Tất cả mọi người đều đang nhìn tôi và có những biểu hiện mà tôi không biết phải tả thế nào. Dù không biết lý do nhưng khoảnh khắc ấy, tôi nghĩ mình đã khóc theo bản năng.

Và tôi lại tiếp tục khóc. “Huhu... ư
ư... bố ơi...”

Ngày hôm ấy có lẽ là ngày mà tôi
được gặp những người chú thú vị nhất
trong đời mình.

Chương 6. Hai giờ trong phòng giam số 7

Man Bom cẩn thận nhấc chiếc hộp đi xuống đất. Ở đây sữa rất được ưa chuộng nên khắp nơi không khí rộn lên trông thấy. Sau khi cửa phòng được đóng lại và tiếng bước chân của quản ngục trở nên xa dần, phòng giam số 7 lại càng trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc ấy chiếc hộp động đậy, dường như có thứ gì đó bên trong đang cựa quậy và xê dịch.

“Oái...”

Bong Sik giật mình vội bịt miệng lại. Mọi người ngớ ngàng nhìn về phía chiếc

hộp không tin nổi. Man Bom căng thẳng đến mức nằm bệt luôn xuống đất.

Đại ca nhanh nhẹn mang một tấm gương đặt ra cửa hướng về phía hành lang, rồi gần như nín thở, vênh tai lên nghe ngóng. Tiếng bước chân và hình ảnh phản chiếu trong gương sẽ giúp họ biết được quân giáo có quanh quần gần đây không. Sau khi đã chắc chắn, đại ca mới đánh mắt về phía Chun Hoo. Nhận được tín hiệu ấy, Chun Hoo nuốt nước bọt cái ực rồi bắt đầu chậm chậm mở chiếc hộp ra.

Kỳ diệu chưa... Một bé gái bất ngờ nhô^hm dậy.

“Ye Seung à!”

“Bồ ơi...”

Yong Goo lúc này đang đứng bất động, đến tận lúc nhìn thấy Ye Seung mới thở hắt ra, chậm chạp di chuyển từng bước một tiến lại gần. Đôi chân bỗng dưng khuyu xuống, Yong Goo bò về phía con gái và như không thể chịu đựng thêm được nữa, mếu máo khiến nước mắt cứ thế lăn dài.

Khung cảnh cha con đoàn tụ cảm động đến vỡ òa.

Thế nhưng Ye Seung khóc quá lớn khiến Đại ca giật mình hốt hoảng. Dù đã cố gắng ra dấu bằng ngón tay để Ye Seung giữ yên lặng nhưng cô bé cũng không thể dễ dàng ngừng lại được, lao vào lòng Yong Goo cứ thế sụt sùi.

“Suyt! Yên lặng đi nào!”

Đại ca cuối cùng phải đưa bộ mặt sợ sệt ra cảnh báo khiến Ye Seung tròn mắt ngẩng lên nhìn. Đúng lúc đó, Bong Sik, từ nãy đến giờ ngồi đờ người như ngớ ngẩn, đột nhiên nổi giận đùng đùng.

“Cái quái gì thế này! Nếu dính vào chuyện này thì ngày ân xá vào lễ Độc lập còn nghĩa lý gì nữa, chúng ta có thể bị lĩnh thêm hai năm tù đấy!”

Bong Sik vò đầu bứt tai một lúc thì lao đến cửa phòng giam, đập cửa liên hồi rồi hét lên thất thanh.

“Anh Jeong ơ! Quản giáo ơ...”

Yong Goo và Ye Seung bàng hoàng hét nhìn Bong Sik lại nhìn sang Đại ca,

mặt cắt không còn giọt máu.

“Thằng này mày điên rồi! Này! Im ngay...”

Đại ca nhanh chóng kéo gấu quần Bong Sik lại nhưng hắn vẫn ngoan cố không quay đầu, càng ác ý nói bằng giọng to hơn.

“Anh Jeong ới!”

“Bong Sik... Thằng kia...!”

Dù mọi người đã gắng hết sức để thuyết phục nhưng Bong Sik vẫn không chịu giữ yên lặng. Hắn vẫn nhất mực ngoan cố, cố rướn thẳng người và đưa mắt nhìn ra ngoài. Ye Seung vội chạy lại gần túm chặt lấy gã Bong Sik vẫn không ngừng đập tay vào cửa.

Đôi mắt to tròn và trong vắt của Ye Seung long lanh nước mắt. “Chú ơi... cháu chơi trốn tìm giỏi lắm mà...”

Ye Seung cầu xin trong nước mắt. Yong Goo cũng nhe nhào nói thêm vào.

“Đúng rồi đấy, Ye Seung mà đã trốn thì đến cả tóc cũng không nhìn thấy đâu!”

Thế nhưng từng ấy chưa thể làm Bong Sik suy chuyển. Hắn vừa nghiêng răng vừa phũ phàng đẩy tay Ye Seung ra rồi tiếp tục gọi người cai ngục.

“Quản giáo đâu rồi!”

Lần này có vẻ như giọng nói của Bong Sik đã có tác dụng, những bước chân nặng nề từ bên ngoài bắt đầu vang lên. Đại ca tưởng tim mình như ngừng đập.

Chẳng lẽ lại bị phát hiện sớm thế này sao? Nhận thấy nguy hiểm đang cận kề, Ye Seung vội vàng chạy đến, ngồi bệt xuống sàn nhà và dựa lưng sát vào phía dưới ô vuông nhỏ trên cánh cửa để không bị phát hiện, vừa đúng lúc Bong Sik giáp mặt người quản giáo.

“Cái gì thế?”

Quản giáo Jeong vừa nhòm vào bên trong vừa hỏi. Tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ nín thở, còn Bong Sik và viên quản giáo tiếp tục nhìn nhau như thế.

“Em... Trong phòng bọn em...”

Bong Sik vừa liếm mép vừa ngập ngừng. Khuôn mặt đầy nước mắt của Ye

Seung khiến Bong Sik không tài nào mở miệng được. Nhìn Bong Sik ấp úng không nên câu, quản giáo Jeong bực bội, hất hàm hỏi lại.

“Sao, trong phòng làm sao?”

Yong Goo lúc này gần như sắp khóc chỉ biết lặng nhìn xuống sàn nhà. Ye Seung nín thở, hai tay nắm chặt lấy Bong Sik nước mắt đọng đầy. Bong Sik đưa mắt nhìn xuống và một lần nữa bắt gặp ánh mắt tha thiết van nài của Ye Seung, ánh mắt khó lòng dứt ra được.

Thở dài bỏ cuộc, cuối cùng Bong Sik nói.

“Bánh... bánh mì... có thể cho em thêm một cái không! Hức hức hu hu

hu...”

Tất cả mọi người trong phòng đến giờ mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Tiếng thở đều đều bắt đầu tràn ngập căn phòng. Không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra, quản giáo Jeong cau mày đáp.

“Mày đang nói cái gì vậy? Chỉ vì một cái bánh mì mà phải khóc như một thằng điên thế sao?” Rồi ném cho Bong Sik phần bánh mì của hắn qua song sắt cửa sổ.

“Ăn luôn phần của tao đi, nuốt bánh mì ở đây mãi tao cũng ngán lắm rồi.” Dứt lời hắn quay lưng vội vã bỏ đi luôn, miệng lầm bầm. “Ôi, điên mất...”

Khi tiếng bước chân của quản giáo xa

dần và vọng lại lách cách tiếng cửa khóa, mọi người trong phòng mới ngồi phịch xuống sàn, cảm giác như giảm mất mười năm tuổi thọ.

“Ăn luôn cả bánh của tao đây này! Ôi trời, cái thằng này...”

Đại ca nhét cả cái bánh vào mồm Bong Sik. Không nói lời nào, Bong Sik như thường lệ lại lằm lũi, ủ rũ bỏ về góc phòng nằm. Biết người đó vì mình mà phải nói dối quản giáo nên Yong Goo đi về phía Bong Sik và cúi gập người.

“Cảm ơn, cảm ơn anh.”

Bong Sik chẳng thềm đáp lại, nằm cuộn tròn vào một góc.

“Bố ơi!”

Ye Seung như được giải thoát, liền chạy ào vào lòng bố. Hai cha con không nói lời nào, chỉ biết ôm nhau vừa cười vừa khóc. Khung cảnh ấy như chạm đến đáy tim tất cả mọi người trong phòng, tất cả chỉ biết ho khan để che đi sự bối rối và lắc đầu ngao ngán.

“Mày đẻ được đứa con gái thông minh đấy. Mà có thật là con gái mày không thế?”

Yong Goo gật đầu lia lịa trước câu hỏi của Chun Ho.

“Lee Ye Seung, là con gái của Lee Yong Goo. Sinh tại bệnh viện phụ sản ‘Ánh dương’ vào ngày 24 tháng 12, lúc 14 giờ 28 phút.” “2,1 kg ạ.”

Ye Seung nhanh nhẩu nói theo bố. Hai bố con nhìn nhau cùng cười toe toét. Vì bố phải vào nhà lao nên Ye Seung đột nhiên thành trẻ mồ côi. Nhưng giờ thì ổn rồi. Khuôn mặt ngây thơ, trong sáng của Ye Seung nở nụ cười tươi như tia nắng dịu dàng không bao giờ tắt. Dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng dường như hai bố con đang là những người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Nói thế nào chẳng nữa, công của Ye Seung lần này cũng lớn nhất, Man Bom xoa đầu Ye Seung với vẻ hài lòng.

“Xinh quá nhỉ, cháu là Ye Seung phải không?”

Thế nhưng Chun Ho ngay lập tức đập vào Man Bom và gạt tay hắn ra.

“Đừng có chạm vào như thế, thằng này! Bây giờ đến cả trẻ con mà cũng không tha à!”

“Anh cứ nói quá lên thế... thật là... Những người như em ở vùng đất thánh Nhật Bản không bị coi là có tội đâu anh ạ!”

Man Bom vừa ngoáy mũi vừa ầm ức trả lời. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng cười nhạo báng của Đại ca.

“Nói nghe hay lắm! Vùng đất thánh đây được đó... Lee Yong Goo! Hai bố con chỉ có hai tiếng đồng hồ thôi phải không?”

Thời gian được cho phép chỉ là hai tiếng đồng hồ thôi. Giống như khi đưa

vào đây, lúc ra ngoài Ye Seung cũng phải chui vào thùng sữa và đẩy đến nơi những đứa trẻ trong đội hợp xướng đang tập trung, tất cả chỉ được gói gọn trong hai giờ đồng hồ. Yong Goo và Ye Seung nhìn nhau lo lắng. Hai giờ nữa thôi, hai bố con sẽ lại phải chia tay nhau rồi.

Yong Goo nhìn quanh quất không biết giờ phải làm gì cho Ye Seung. Và mọi người trong phòng cũng không mấy thoải mái với sự hiện diện của Ye Seung ở đây. Yong Goo không biết làm gì bèn đẩy về phía Ye Seung chiếc bánh mì đã được phát trong buổi biểu diễn của nhà thờ.

“Ăn đi con.”

“Bố ăn đi.”

Ye Seung vừa lắc đầu vừa đẩy chiếc bánh lại về phía bố. Nhưng Yong Goo cũng từ chối.

“Ye Seung ăn đi con. Hơ hơ.”

Hai bố con cứ đùn đẩy cho nhau một lúc như thế. Có vẻ Yong Goo hoàn toàn không muốn ăn một mình, Ye Seung cười rạng rỡ, tay bẻ đôi chiếc bánh ra và đưa cho bố một nửa.

“Vậy chúng ta cùng ăn nhé.”

Ye Seung một miếng. Bố một miếng.

Hai người chia nhau chiếc bánh và cùng ăn vui vẻ. Ye Seung ngồi trên đùi bố, vừa nhìn quanh căn phòng tối tăm vừa ăn bánh một cách ngon lành, và hỏi một câu mà mình đã thắc mắc suốt từ trước

đến nay.

“Nhưng sao bố lại ở đây? Bố không phải người xấu cơ mà.”

Yong Goo gật đầu ngay tắp lự. “Đúng rồi, bố không phải người xấu đâu. Bố chưa từng làm việc xấu mà. Hơ hơ!”

Đây cũng là thắc mắc của tất cả những người trong phòng giam số 7 này. So với họ thì Yong Goo chỉ là một gã tốt bụng ngờ nghệch mà thôi. Ye Seung ngẩng cổ lên nhìn mọi người trong phòng, ngay lập tức một chú trong nhóm nhặt hộp sữa lên đưa cho Ye Seung.

“Đây là trường học, không phải nơi xấu đâu...”

“Trường học á? Vậy thì bố cháu đến

đây để học ạ?”

“Ừ, ừ! Đúng rồi đây!”

Thứ lương tâm tưởng như đã mất từ lâu giờ đây đang giày vò họ, ai nấy đều không dám nhìn thẳng vào mắt Ye Seung. Giờ trước mắt con bé chỉ còn hình ảnh người bố đang cười toe toét, thích thú ăn bánh mì. Yong Goo nhanh chóng ăn hết miếng bánh mà không biết miệng đang dính bao nhiêu lớp kem nữa. Dù thế nhưng Yong Goo cũng biết nhẹ nhàng lau đi vết kem dính trên cái miệng nhỏ xinh của con gái.

Hai bố con cứ vừa nhìn nhau vừa cười. Việc ấy tuy nhỏ nhưng có ý nghĩa lớn đến thế nào chẳng ai có thể tưởng tượng được.

Trong khi hai bố con Ye Seung và Yong Goo đang cùng nhau tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc thì Man Bom lại phải cọ sàn nhà bằng chiếc chổi lau lớn vì lúc này đã lỡ làm đổ sữa ra sàn.

“Làm qua qua thế này chắc được rồi...”

Sau khi làm đại khái vài lần, Man Bom bỗng thấy ngoài cửa nhà vệ sinh đang mở, một nhóm đông tù nhân đang đi qua.

Buổi lễ tôn giáo còn lâu nữa mới xong chứ nhỉ?

Man Bom hoang mang liếc ngang liếc dọc phía đại sảnh. Đám tù nhân vừa này

vẫn ngồi đây trong đây giờ đang di chuyển ra gần hết. Man Bom vội vàng thả luôn chổi lau nhà vào chậu nước, tóm lấy một gã đang đi và hỏi.

“Này, sao về sớm thế?”

“Mục sư bị ngất rồi! Hình như vì huyết áp cao. Trời ơi, Amen!”

Sắc mặt Man Bom bỗng chốc chuyển sang trắng bệch, như thể vừa bị cả một khúc gỗ đánh vào đầu. “Cái... cái gì cơ?”

Chuyện lớn rồi. Mục sư bị ngất, điều đó đồng nghĩa với việc dàn hợp xướng thánh ca cũng sẽ giải tán bây giờ. Man Bom vừa nghe tới đó, quăng luôn cây chổi lau nhà xuống sàn, xô hết tất cả

những tù nhân đang đi ra và chạy một mạch ra ngoài. Qua cửa sổ, có thể nhìn thấy nhân viên cứu thương đang cầm cáng và chạy tất tả. Man Bom vô thức tự lẩm bầm.

“Khốn kiếp!”

Phòng giam số 7 đương nhiên nhanh chóng trở nên rối tung. Man Bom vừa chạy về báo tin, Đại ca đang nằm chơi ngay lập tức bật dậy, lao về phía Ye Seung giục giã cô bé phải ra ngoài để có mặt trong đội thánh ca ngay. Ye Seung liền mím chặt môi và nước mắt lại lưng tròng, đôi bàn tay bé nhỏ yếu ớt bám chặt lấy bố. Yong Goo bối rối, tay chân luống cuống, vẻ mặt hoang mang lo sợ. Trước cảnh nguy cấp ấy, mặt Man Bom dần dần

biên sắc.

“Không có thời gian để ủy mị thế đâu!”

Man Bom bồn chồn như ngồi trên đồng lửa. Còn Ye Seung chỉ chực khóc và nói.

“Các chú nói có hai tiếng cơ mà? Sao giờ mới chỉ được 30 phút?”

“Đúng là thế nhưng trong cuộc sống có rất nhiều chuyện như vậy xảy ra. Nhanh nhanh chào mọi người rồi đi mau lên, nghe không?”

“Cháu không thích!”

Ye Seung ngang bướng một mực lắc đầu nguây nguậy. Bong Sik vừa quan sát bên ngoài vừa rung rung cửa, giờ thật sự

không còn tâm trạng nào nữa. Các tù nhân đứng ngồi không yên, tinh thần hỗn loạn, kết cục Đại ca phải lúng túng mở lời trước.

“Cháu không thể cứ ở nhà người khác mãi như thế được!”

Ye Seung òa khóc. Mới chỉ 30 phút thôi mà. Tại sao thời gian lại hà khắc với cô bé quá như vậy. Yong Goo vừa ôm Ye Seung vào lòng vừa an ủi, không ngớt thì thầm vào tai cô bé.

“Ye Seung à, lần sau lại đến. Được không? Lần sau lại đến là được mà.”

“Đây là nhà trẻ đấy à? Cái gì mà lần sau lại đến?” Bong Sik nghe được những lời của Yong Goo, đột nhiên nổi giận

đùng đùng. “Nếu bây giờ cháu không ra ngoài, cả đời sẽ phải sống chui sống lủi. Vậy thì sẽ không thể gặp lại bố đâu. Có hiểu không hả?”

Những lời Bong Sik nói nghe có vẻ hợp lý. Ye Seung cũng biết những điều này trước rồi, nhưng bây giờ dù có đi hay không, việc gặp lại bố sau này cũng chẳng thể dễ dàng được. Nước mắt Ye Seung cứ thế rơi lã chã. Cô bé bắt đầu nhõng nhẽo và cầu xin.

“Bố, con cứ ở đây không được sao? Sẽ không có ai biết đâu!”

Yong Goo lúc nào cũng luôn đứng về phía Ye Seung. Nhất là những lúc cô bé vừa khóc lại vừa nhõng nhẽo như thế này nên không đành lòng.

“Ye Seung trốn ở đây được mà. Trốn được mà.” Rồi đưa đôi mắt ngây thơ nhìn về phía Đại ca để tìm kiếm sự đồng tình. Ye Seung cũng vừa khóc vừa nhìn về phía người chú ấy.

“Chú bảo đây cũng là trường học mà!”

Yong Goo ngây ngô không hiểu nghĩ gì, liền thoáng. “Đây không phải trường học đâu, là trại giam, trại giam đấy. Bọn họ đều là người xấu cả.”

Đại ca nghe thấy vậy, đáp ngay. “Đúng vậy, vì thế để con bé về còn đi học chứ. Muốn để con bé giống tôi à?” Rồi quay sang Man Bom gấp gáp. “Hay giống anh ta ư? Hay Bong Sik? Ye Seung phải đến trường, Ye Seung à.”

Yong Goo như sực tỉnh, hiểu ra vấn đề. “Đúng rồi, đúng rồi, Ye Seung phải đi học chứ. Sau này con lại đến đây chơi nhé! Chú thiên thần này sẽ đưa con đến đây chơi.” Yong Goo vừa nói vừa chỉ tay về số hiệu 1004 trên ngực áo Đại ca.

Đại ca quá bất ngờ đến mức hai mắt mở to. Ye Seung từ từ chạy đến phía chú Đại ca và chìa ngón út của mình ra, gương mặt cương quyết.

“Ngó tay!”

Đại ca tưởng chừng như muốn mất trí. Hứa cũng không được mà không hứa cũng chẳng xong. Gương mặt lộ rõ vẻ day dứt, chỉ biết nhìn chăm chăm vào ngón tay xinh xinh của Ye Seung. Man Bom bắt đầu bồn chồn không yên như

ngồi đồng than.

“Không còn thời gian nữa đâu! Nhanh lên, nhanh lên!”

Đầu óc rối như tơ vò, không có cách nào khác Đại ca đành ngoắc ngón tay mình với Ye Seung.

“Ừ thì ngoéo tay...”

“Chú hứa rồi đấy nhé!”

Vạn sự tại trời, sau này có thể đưa Ye Seung vào hay không cũng phải hứa thôi. Nói rồi Ye Seung bắt đầu nhanh chóng chui vào trong hộp trên xe đẩy và Man Bom lập tức đẩy đi ngay. Chỉ cần chậm một chút thôi mọi việc cũng có thể đổ bể hết. Nếu thế không biết hình phạt sẽ tới mức nào. Có thể bị giảm ân xá, mà cũng

có thể thêm vài năm không biết chừng.

Đang chạy rất vội, Man Bom bỗng nhìn thấy Min Hwan và những quản giáo đang chào hỏi nhau. Cùng lúc đó, các thành viên trong đội thánh ca cũng lần lượt bước lên xe. Man Bom vội chạy thật nhanh, làm thế nào để đưa được Ye Seung lên chiếc xe đó đây. Đúng lúc chiếc xe đang chuẩn bị lăn bánh, Man Bom vội vàng đẩy xe hàng lao nhanh như tên bắn, không thềm để ý đến âm thanh ồn ào mà mình đang tạo ra trên hành lang. Chỉ cần đi thêm một chút nữa thôi, chạy nhanh thêm một chút nữa thôi, chắc chắn sẽ tới được chỗ xe buýt ấy.

Bỗng quản giáo Jeong bước ra từ phòng quản vụ và bắt đầu thổi còi inh ỏi.

“Này!”

Man Bom ngay lập tức dừng lại và quay đầu ra sau.

“Dạ?”

Man Bom lo lắng nhìn quản giáo Jeong trong khi ông ta đang tiến gần về phía tám biển được đặt trên hành lang và chỉ vào đó ‘Cấm đi bộ’, ‘Cấm chạy’. Man Bom vừa cười gượng gạo vừa gật đầu. Và trong khoảnh khắc ấy, qua cửa sổ, Man Bom thấy chiếc xe buýt chậm chậm khởi hành.

Trời ơi, muộn thật rồi. Man Bom sững sờ nắm chặt lấy tay cầm xe đẩy và rên rỉ.

* * *

“Tôi biết ngay sẽ thế này mà! Giờ không thể làm gì được nữa rồi!”

Bong Sik vừa đá mạnh vào chiếc chăn bông vô tội vừa nói. Không chỉ riêng Bong Sik. Thường ngày, những kẻ phạm ăn trong cái phòng giam số 7 này dù có chuyện gì cũng vẫn ăn uống rất nhiệt tình, riêng hôm nay ai cũng ngồi ngẩn ra nhìn chăm chăm vào bàn ăn.

Duy chỉ có Yong Goo đầy vui vẻ, thích thú, chọn hết món này đến món khác gấp vào bát Ye Seung.

“Ye Seung ơi, aaaa nào!”

“Aaaaa!”

“Đại ca ơi, giờ phải làm sao?”

“Đời người nhìn rất đơn giản nhưng

sống mới biết. Vào đây có thể dễ nhưng ra thì khó đấy...” Cảm thấy sự phiền toái của Bong Sik, ông già Soe bèn nói thêm vào. Rồi ông ta gấp vào bát Ye Seung một ít đồ ăn và chuyển thức ăn vào gần chỗ hai bố con Ye Seung. Khuôn mặt ông hiện lên nét hiền từ như thể đang đối xử với chính cháu gái của mình vậy.

“Hay bây giờ chúng ta tự thú đi.” Bong Sik cảm thấy bức bối vô cùng nên buột miệng. So với việc bị phát giác thì tự thú có vẻ là phương án an toàn hơn, nhưng không một ai đồng tình cả.

“Đi tự thú thì có như trước được không, cái thằng này?”

“Khôn kiếp!”

Sau một hồi nín nhịn, Bong Sik cũng đến bốc hỏa vì bị Chun Ho mĩa mai. Hắn nhìn chăm chăm không mấy thiện chí vào hai bố con Yong Goo này giờ vẫn ngồi ăn rất miệt mài và ngoan ngoãn.

“Cơm cũng không đủ mà cho trẻ con ăn vậy là quá nhiều đấy.”

Ye Seung chỉ ăn phần cơm của bố thôi, và mặc dù chẳng liên quan nhưng Bong Sik vẫn không ngừng phàn nàn và bắt đầu thấy hối hận vì khi này không khai thật với quản giáo Jeong.

Tất cả phạm nhân trong phòng giam số 7 đều nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vụ việc lần này. Duy chỉ có Yong Goo và Ye Seung là không như vậy. Ye Seung chớp chép nhai cơm như một

chú chim non, bỗng mông cô bé phát ra tiếng “Bùm”. Yong Goo thấy vậy liền bỏ ngay thìa cơm xuống và hỏi một cách rất tự nhiên.

“Ye Seung muốn đi ị à?”

“Vâng.”

Ye Seung ngượng ngịu đỏ mặt gật đầu. Những người khác đang ăn cơm buộc lòng phải bỏ hết thìa đĩa xuống bàn.

“Ôi trời ơi...”

Trong lúc Ye Seung ngồi trong nhà vệ sinh, Yong Goo vừa ngồi xỏm trước cửa vừa cuộn giấy đưa vào cho Ye Seung. Cùng lúc đó, các phạm nhân phòng số 7 chụm đầu lại tìm phương án giải quyết.

Chun Ho tất nhiên luôn là người phát biểu ý kiến, hấn đẩy gọng kính ra về nguy hiểm.

“Ngày mai ngày kia ta sẽ đưa đứa trẻ đi đi ạ!”

“Ngày kia?”

Chun Ho gật đầu quả quyết trước câu hỏi của Đại ca.

“Ngày mừng 5 tháng 4 âm lịch.”

“Thế thì sao?”

“Đó là ngày lễ Phật Đản...”

Lão già Soe mới thì thâm đến đây, Man Bom đã vỗ vào đùi đánh đét.

“Là lễ tôn giáo à?”

Chun Ho cười đắc ý. “Chính xác!”

“Uầy, đầu óc của thằng trộm quả nhiên không tầm thường mà! Tốt! Tốt! Ha ha! Kế hoạch lần sau, làm y như cũ, hoạt động tôn giáo! OK!”

Đến tận lúc ấy Đại ca mới an tâm thoải mái cười thành tiếng, và vòng ngón tay ra hiệu mọi chuyện đã ổn với Yong Goo, lập tức Yong Goo đặt ngón tay lên miệng thì thầm.

“Suyt! Cứ ồn ào là Ye Seung không i được đâu.”

Tất cả những người còn lại đều không khỏi ngạc nhiên, cùng lúc quắc mắt lườm Yong Goo. Bây giờ họ đang vì ai mà phải lo lắng thế này hả. Đặc biệt là Bong

Sik, ngay lập tức nổi giận đùng đùng.

“Bọn tao còn phải quan tâm đến chứng táo bón của con gái mày nữa à? Không thể chấp nhận nổi.”

“Ôi trời, mà con bé đó đã ăn cái gì vậy? Eo... Nặng mùi quá đi mất!” Man Bom cũng vừa bịt mũi vừa quay đầu đi nói.

* * *

Cuối cùng ngày lễ Phật Đản cũng đến, Ye Seung được dàn xếp để trốn ra ngoài, mọi người trong phòng giam số 7 đều đi lại rất bận rộn. Việc không nắm được lịch tuần tra đêm của quản giáo trong hai đêm trước đó là vấn đề phải lo lắng đầu tiên.

Những phạm nhân phòng giam số 7 người đi lại, người đứng trước cửa gác quản giáo. Sau một hồi bốc thăm, việc canh gác được phân công cho Man Bom đảm nhiệm.

Man Bom gồi dựa lưng sát vào cửa phòng giam để có thể biết được ngay lập tức khi nào người quản giáo sẽ đến. Mọi ngày vào giờ ấy, Man Bom đang yên vị ngủ rồi, nên chỉ ngồi canh một lúc là đã thấy buồn ngủ. Ngồi yên tựa cửa ngủ lơ mơ, gà gật, chốc chốc Man Bom lại giật thót mình và thò chiếc gương ra ngoài dò xét theo quán tính. Khi thấy hành lang không có ai cả, Man Bom mới yên tâm gà gật tiếp.

Nhưng tất cả những người khác lại

chẳng thể chộp mắt ngon lành, cứ trở mình trần trọc trong chăn mãi, cảm giác bất an không thể nào giải thích được. Ye Seung cũng không thể ngủ vì sợ rủi ro ập đến, cứ lú lo nói chuyện mãi với Yong Goo.

“Thế nên cô giáo đã... viết là...”

Ye Seung trèo lên lưng bố để cưỡi ngựa. Ôm lấy đầu Yong Goo và phóng tầm mắt ra ngoài nhà lao nhưng chẳng thấy gì ngoài khu phòng giam. Ye Seung đang luyện thuyên về khoảng cách giữa hai thế giới ấy thì giọng nói bỗng trở nên buồn bã.

“Bố à, con xin lỗi... Chỉ vì con đòi mua cặp Thủy thủ mặt trăng...”

Nhưng Yong Goo chỉ lắc đầu.

“Không đâu. Ye Seung là con gái ngoan... con gái của bố.”

Vì cuộc nói chuyện của hai bố con mà Đại ca không thể ngủ được, bèn trở mình và thì thào.

“Mau ngủ đi.”

Nhưng Ye Seung vẫn còn nhiều điều muốn nói. Cô bé đang suy nghĩ xem làm sao để có thể truyền đạt lại cho bố, lần này Ye Seung ghé sát vào tai Yong Goo và bắt đầu nói thầm.

“Bố phải nói thật rõ ràng, từng lời từng lời với quan tòa. Rằng bố không phải người xấu. Bố biết chưa? Tuyệt đối không được nói sai đâu đấy.”

“Bồ biết rồi. Ye Seung của chúng ta, thật xinh đẹp. Hơ hơ!”

Yong Goo gật đầu ngay lập tức. Hai bồ con cùng lúc cười toe toét và nhìn ra ngoài cửa sổ. Qua song cửa sổ nhà lao, bầu trời đêm đen đặc muôn vàn vì sao lấp lánh. Ye Seung đang cưỡi ngựa trên lưng bồ thì đột nhiên thốt lên.

“Oa! Đẹp quá.”

“Cái gì đẹp cơ?”

“Ồ kia, ở kia nữa... Ông sao, ông trắng!”

Rồi bỗng đúng lúc ấy trên hành lang đột nhiên có tiếng bước chân. Man Bom lại giật nảy mình thò chiếc gương ra ngoài. Phía xa quần áo Jeong đang hồi

hả chạy đến. Man Bom trừng mắt thô lỗ nhìn Ye Seung, cô bé Ye Seung nhanh chóng tụt xuống cổ bố và chạy vội ra phía cửa, ngồi dựa chặt lưng xuống dưới.

“Vừa có tiếng gì đấy?”

Quản giáo vừa hỏi vừa thò đầu nhìn vào qua cửa sổ hàng rào mắt cáo. Tất cả mọi người đông cứng vì căng thẳng. Đại ca quay lại phía sau tặc lưỡi tỏ vẻ không biết và nói.

“Dạ? Tiếng... tiếng gì cơ?”

“Vừa xong không phải là có giọng con gái sao? Cái gì vậy?”

Chết tiệt. Ai nấy đều cứng đờ lại sợ hãi. Ye Seung dựa chặt vào cửa và lấy

tay bịt chặt miệng để không thở thành tiếng.

Yong Goo nhìn chăm chăm vào quản giáo Jeong bằng khuôn mặt bất an. Đại ca đành dùng ánh mắt ra hiệu cho Man Bom giải quyết chuyện này. Man Bom đột nhiên bật dậy ngay lập tức tiến lại gần cửa sổ hàng rào mắt cáo, thở thè bằng giọng đáng yêu nhất có thể.

“Ồ kia, ở kia... Ông trắng, ông sao!”

Quản giáo gườm gườm nhìn Man Bom không chớp mắt rồi dùng dùng nỗi giận, đập đùi cui liên hồi vào trần song.

“Thằng biến thái điên khùng này! Giờ trò à? Đi ngủ ngay!”

Nói rồi quản giáo Jeong khẽ rùng

mình và bỏ đi. Tất cả mọi người đến lúc ấy mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Man Bom chỉ vì bắt chước giọng con gái mà trở thành kẻ biến thái giờ chỉ biết thất thần nằm bẹp một chỗ.

Ngày hôm sau, những phạm nhân được tản ra khắp nơi để làm việc trong công trường, làm bóng đá, bóng chuyền, bóng bầu dục, bóng bay mang khẩu hiệu quảng cáo... Trong lúc đó, Bong Sik và Chun Ho ngồi cùng hàng dùng kim để khâu bóng.

Nhưng khác với thường ngày. Hai người này luôn trong trạng thái bồn chồn lo lắng, hết nhìn quản giáo lại nhìn đồng hồ. Phát điên vì bất an, lo sợ để Ye Seung ở phòng sẽ bị phát hiện. Yong Goo

cũng có cảm giác y như vậy. Yong Goo đẩy chiếc xe nhỏ theo sau ông Soe đem sách đã được đặt hàng trước và những bức thư của người nhà phạm nhân cho mọi người.

“Sao thế? Lo lắng gì à?”

Ông Soe nhìn bàn tay run run của Yong Goo và hỏi. Yong Goo đáp lại với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Trẻ con nếu không có người lớn bên cạnh sẽ bị bắt nạt đấy.”

“Anh nghe điều này ở đâu thế? Hô hô... Ở cái nước Đại Hàn Dân Quốc này, đây là nơi an toàn nhất đấy. Đừng lo...” Ông Soe bật cười thành tiếng.

Cùng lúc đó, Ye Seung đang ở trong

phòng giam số 7 cùng Đại ca. Ye Seung rất ngoan ngoãn nghe lời, chỉ dựa lưng vào tường và nhìn chú Đại ca với ánh mắt đầy hy vọng, ánh mắt ấy khiến Đại ca thấy mình ngượng ngịu, lúng túng. Hai người thay nhau đưa chiếc gương ra ngoài hốc cửa nhỏ ở dưới nhưng chưa thấy dấu hiệu trở về của những người còn lại. Và mỗi khi Đại ca quay đầu, Ye Seung lại nhìn thấy một hình xăm bên cổ chú ấy lộ ra qua lớp áo tù.

Ye Seung liền hỏi với vẻ mặt ngây thơ.

“Chú ơi, chú có hình xăm trên người à?”

“Ừ.” Chú Đại ca đang xem xét hành lang qua chiếc gương chỉ trả lời qua loa.

“Chú xăm hình gì đây?”

“Hình con vật.”

“Hình con chó phải không ạ?”

Giật mình ngạc nhiên, chú Đại ca quay lại nhìn Ye Seung rồi nói nhỏ.

“...Là một con vật rất đáng sợ.” Chú Đại ca cố biểu đạt bằng một giọng nói đầy uy nghi, oai vệ.

Con vật nào đáng sợ nhỉ. Ye Seung suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi. “Chuột ạ?”

“Cái gì cơ? Đây, trong bao nhiêu con vật như thế mà cháu lại chọn con chuột à?”

“Chuột đáng sợ mà chú.”

Trên đời cũng có những người sợ

chuột thật đấy nhưng chỉ là cái loại đầu gấu tép riu thôi. Chuột là con gì mà phải sợ cơ chứ. Đại ca bực bội nghĩ. Anh ta không tập trung quan sát nữa mà bỏ gương xuống và cởi áo ra. Trên lưng Đại ca là một con hổ đang găm được xăm rất chi tiết.

“Oa! Là con hổ này!”

“Sợ không?”

Chú Đại ca hỏi đầy kiêu hãnh. Ye Seung đang ngồi trong góc phòng nhanh chóng chạy lại sau lưng chú Đại ca và xem xét chăm chú hình xăm. Chợt cô bé hoài nghi hỏi.

“Ồ nhưng mà con hổ này không có mắt ạ?”

Thầy Ye Seung rất tò mò, chú Đại ca tỏ vẻ dũng mãnh và bắt đầu giải thích.

“Cháu vẫn còn bé lắm, trên đời này còn nhiều điều cháu chưa thể hiểu được đâu, cháu hỏi tại sao con hổ lại không có mắt hỏ? Mắt của chú được gọi là mắt hổ đấy... Ày...”

“Hi hi!”

Rõ ràng đó là một câu chuyện đáng sợ, vậy mà Ye Seung lại phá lên cười thích thú. Đại ca cảm thấy hơi xấu hổ, ho khan một tiếng, rồi đột nhiên Ye Seung tiến lại gần, đôi mắt long lanh nói.

“Cháu vẽ cũng đẹp lắm đấy...”

* * *

Sau khi chợp mắt một lúc, Đại ca cùng

những thành viên trong phòng giam số 7 cùng ra sân vận động để tắm nắng và ngồi nghỉ ngơi.

Khi cởi áo ra và ngồi xuống, mọi người ngó ngang nhìn lưng Đại ca. Hình ảnh một con hổ đực đáng sợ trước đây đã được thay bằng một con hổ cái với cặp mi dài và đôi mắt tròn xoe long lanh. Quyền lực và uy tín của một tên đầu gấu hoàn toàn sụp đổ, Đại ca chỉ biết ngồi đực ra và thở dài.

Thấy vậy Man Bom gập bụng cười không ngớt. “Đại ca đã ngồi im cho nó vẽ đấy hả?”

“Thì nó bảo là nó vẽ đẹp lắm nên tao mới tin.”

Đại ca cau có, trong khi Yong Goo thấy hình vẽ cũng khá đẹp nên cứ thế há miệng cười. Bỗng từ xa bóng dáng đội trưởng Min Hwan và giám đốc trại giam đang cùng nhau tiến tới, Yong Goo ngay lập tức đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi. Người quản lý ở siêu thị đã nói, khi gặp các tiền bối phải đứng dậy chào hỏi trước một cách lịch sự. Trong suy nghĩ của Yong Goo, họ đều vào đây trước nên chắc chắn tiền bối. Yong Goo nhanh chóng gập lưng xuống và chào lớn.

“Xin chào ạ!”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Yong Goo. Min Hwan đưa đôi mắt ti hí và lơ lơ vì thiếu ngủ của mình dò xét, văng ra mấy lời như khắc nhỏ.

“Thằng vô liêm sỉ...”

Ánh mắt của anh ta tràn đầy sự khinh bỉ không hề che giấu. Trong lúc Yong Goo đang lơ ngơ không hiểu vì sao anh ta lại hành động như vậy, và cũng không hiểu từ vô liêm sỉ nghĩa là gì, Min Hwan đã lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Sau khi Min Hwan và giám đốc trại giam đi khuất, ông Soe mới mở miệng nói.

“Chẹp... Trước đây anh ta không phải người như vậy đâu.”

“Tất cả là tại thằng đó.” Bong Sik đáp lại lời ông Soe bằng vẻ mặt nặng trịch.

“Cái thằng đó. Bị tâm thần từ trong trứng rồi. Nhưng đội trưởng không biết

nên đã đối xử tốt với hắn ta.”

“Thằng đây có vẻ cũng tốt bụng cho đến khi nó bắt cóc con trai đội trưởng. Lấy được tiền rồi thì phải thả ra chứ nhỉ? Sao lại giết chết?”

“Đúng là lấy oán trả ân mà!”

Chun Ho và Man Bom cùng hùa nhau hưởng ứng. Chỉ có Đại ca ngồi im không nói lời nào giờ mới cất tiếng bảo Yong Goo.

“Chả cần biết gì hết, chỉ cần nhìn thấy cậu thôi, đội trưởng cũng đã tức sôi máu lên rồi.”

Tất cả chỉ vì tội danh của Yong Goo. “Đe dọa, dụ dỗ, bắt cóc rồi giết chết trẻ con.” Đó là câu chuyện khá nổi tiếng.

Đến cả những người tù mới chỉ ở đây 2 năm thôi đều biết hết. Con trai của Min Hwan đã bị sát hại. Tội ác này do chính tên tù nhân mà Min Hwan đã hết lòng chăm sóc thực hiện.

Hắn là bạn cũ của đội trưởng thời còn trẻ, bị vào tù vì người ta làm hại. Suốt khoảng thời gian trong trại giam, hắn luôn tỏ ra thật thà và gương mẫu, nên đã mua chuộc được cảm tình của đội trưởng Min Hwan – một người rất có lòng nhân ái.

Thế nhưng vừa ra khỏi tù hắn đã ngay lập tức bắt cóc con trai Min Hwan. Và sau khi đòi được một khoản tiền lớn, mọi việc lại không diễn ra như ý muốn, hắn đã giết thẳng bé rồi bỏ trốn. Vì hắn đã tự

tử trong quá trình bỏ trốn nên cảnh sát đã không thể bắt giữ được. Min Hwan, từ đó, như trở thành một người khác hẳn.

“Anh ta đã từng là một người rất tốt. Cũng nói chuyện phiếm rất thoải mái với những người như chúng ta... Cũng cố gắng chịu khó học hỏi cách đối xử với những thanh niên trẻ. Bởi thế... giờ đây anh ta có hành động vô tâm cũng là điều dễ hiểu thôi mà...” Ông già Soe đứng dậy khỏi chỗ ngồi và tặc lưỡi, giọng nặng nề.

Chun Ho nghe đến đó, bỗng nổi giận với Yong Goo. “Thật là! Sao cứ phải bắt cóc, giết người vậy? Sống lành mạnh một chút đi. Có phải tốt không?”

Yong Goo đang ngó người ra nghe thì

đột nhiên cất tiếng. “Tôi không hề giết Ji Young!”

Anh ta cao giọng, vẻ vô tội xen lẫn sự hoảng hốt tột cùng. Gương mặt lúc nào cũng nhăn nhó của Yong Goo đột nhiên chuyển sang tối sầm. Thế nhưng những phạm nhân trong phòng giam số 7 không đáp lời nào mà chỉ cười khẩy.

“Man Bom biết mà đúng không. Hắn vào đây bởi tội hiếp dâm mà. Nhưng không giết người nhỉ. Mà không phải, ngoại tình chứ nhỉ. Này! Man Bom?”

Chun Ho cười phá lên gọi Man Bom. Định đồ tội một chút nhưng Man Bom vừa mới đầy giờ đã đi đâu mất. Chun Ho nghi ngờ dáo dác tìm xung quanh, nhưng khắp sân vận động không nơi nào thấy

bóng dáng Man Bom đâu cả.

“Có vẻ như từ nãy đã không thấy bóng dáng hắn ta đâu rồi đúng không?” Bong Sik vừa vỗ đùi vừa nói.

Mọi người cứ ngơ ngác nhìn nhau một lúc. Nếu Man Bom không có ở sân vận động, chắc chắn chỉ có thể ở trong phòng thôi. À mà ở đó chẳng phải có Ye Seung – con gái của Yong Goo sao.

Yong Goo ngay lập tức bật dậy thảng thốt.

“Ye Seung! Ye Seung nhà tôi!”

Tất cả mọi người giờ mới sức tỉnh. Từ Đại ca, Chun Ho, Yong Goo, Bong Sik đến cả ông Soe đều tập trung ở đây, duy chỉ có Man Bom là không thấy đâu. Sắc

mặt bốn người bắt đầu thi nhau đổi màu.

“Ày! Không giao phó Ye Seung cho Kang Man Bom thì đã không thế này.”

Đại ca đứng bật dậy nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ của Yong Goo. Yong Goo ú ớ, kêu ầm lên, chạy băng qua sân vận động rồi ào vào phòng giam.

“Ye Seung ơ, cởi áo ra nào.”

Man Bom nói bằng giọng mũi, ngồi ngoài cửa nhà vệ sinh, cởi áo khoác ngoài cho Ye Seung. Cởi áo khoác ngoài xong thì từ từ duỗi tay cởi quần. Man Bom cười ngọt sớt. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng bật mở.

Người bước vào đầu tiên là Yong Goo.

Man Bom đang tóm cạp quần Ye Seung thấy Yong Goo bước vào thì giật bắn mình. Vì vừa chạy hết tốc lực nên mặt Yong Goo đang chuyển sang đỏ phừng phừng. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này. Man Bom hết nhìn chăm chăm vào Yong Goo lại chuyển sang nhìn Ye Seung.

“Ồ... Ồ?”

“Ừ a a a a...”

Yong Goo như bốc hỏa. Không thềm đề ý trước sau, cho Man Bom một đám ngã vật xuống sàn. Yong Goo nhanh chóng ôm Ye Seung vào lòng, che chở cho cô bé, Đại ca vào sau, đá thẳng vào Man Bom như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thằng này, đến cả trẻ con cũng không tha nữa rồi!”

Man Bom đến lúc này mới nhận thức được tình hình, vội la hét một cách đầy uất ức. “Anh ơi! Không phải như thế đâu!”

“Thế này mà không phải sao, thằng chó này!”

Man Bom một mực khua tay khua chân hét lên phản kháng. Nhưng đến cả Bong Sik cũng nhảy tới, đập tới tấp lên người Man Bom, vừa gào vừa kéo lê tên đó dưới đất.

“Hay chúng ta giúp nó bỏ thói xấu này đi? Đại ca! Cắt phéng của nó đi?”

Bong Sik nghe Chun Ho nói vậy, chạy

đến chỗ Man Bom tụt quần hấn ra. Man Bom bất ngờ tưởng như bất tỉnh, vội lấy hai tay giữ chặt cạp quần.

“Trời ơi, các anh à, hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi!”

Đúng lúc đó. Giọng nói lạnh lạnh của Ye Seung mới dội vào tai tất cả mọi người.

“Bố ơi, áo con bị sữa đổ vào ướt hết rồi.”

Bầu không khí bỗng chốc trở lên yên lặng. Chun Ho đang dùng hết sức bình sinh giáng những cú đá vào người Man Bom, đột nhiên dừng lại và quay lưng nhìn.

“Sữa?”

Nhìn một lượt. Trên sàn nhà sữa đang đổ tràn ra lênh láng khắp nơi. Ye Seung hình như đã làm rơi một túi sữa xuống làm sữa tràn ra. Tất cả mọi người nuốt nước bọt, thở hắt rồi lại nhìn Man Bom và Ye Seung, Ye Seung đưa cặp mắt long lanh lên nhìn, điềm tĩnh nói.

“Vâng. Thế nên chú Man Bom đã lau sạch sữa và thay áo cho cháu đây. Sao thế ạ?”

“À, à... Thế à?”

Đại ca đang đập Man Bom lên lút ngai ngừng thu chân về. Man Bom mặc dù đã đỡ buồn bã và uất ức nhưng khuôn mặt vẫn như sắp khóc. Anh ta âm ỉ nói.

“Trời ơi, em đã bảo em nói thật

mà...”

“Thế đưa nào phải vào đây vì tội hiếp dân thế?”

“Khốn kiếp! Là ngoại tình! Sao lẳng nhăng có thể chuyển thành hiếp dân được cơ chứ, hức hức...”

Man Bom ngay lập tức nổi giận vì lời nói của Chun Ho. Cuối cùng bật khóc. Yong Goo thấy vậy vội vã cúi gập đầu trước anh ta.

“Xin lỗi... à không, cảm ơn... À không, không phải. Xin lỗi và cảm ơn ạ.”

“Chú ơi đừng khóc.”

Ye Seung nhìn Man Bom rồi nhanh chân tiến lại gần, ôm lấy chú. Man Bom kéo Ye Seung vào lòng và bắt đầu khóc

thành tiếng.

“Ôi...”

Ye Seung ra vẻ chững chạc gật đầu rồi vỗ về Man Bom như người lớn dỗ trẻ con.

“Chú à, đừng khóc mà. Tại các chú ấy hiểu sai nên mới làm như thế.”

Mới lúc trước Bong Sik còn nổi giận, muốn tóm lấy Man Bom mà giết chết, bây giờ lại chẳng dám nói lời nào, lén lút đến chỗ của mình và ngồi xuống. Đại ca và Chun Ho cũng làm tương tự. Những người ở giữa chẳng ai dám nhìn và chỉ ho khan, đột nhiên có gì đó đập vào mắt Bong Sik.

Bức họa bikini dán trên tường chỗ của

Chun Ho.

“A... hahahaha...”

Bong Sik bỗng nhìn về phía Chun Ho và phá lên cười. Chun Ho ngơ ngác tự nhìn lại mình như người điên, Bong Sik đưa ngón tay lên chỉ vào bức tường phía sau Chun Ho.

“Chun Ho à, so với Man Bom thì chuyện này còn kinh khủng hơn phải không?”

Theo ánh mắt của Bong Sik, Chun Ho quay đầu lại nhìn bức tranh dán ở trên tường. Trên bức tranh ấy, cô người mẫu không phải đang mặc một bộ bikini hấp dẫn, mà cô ta đã được mặc thêm chiếc áo màu trắng và xanh nước biển. Những

khoảng trống trên cơ thể cô người mẫu đã bị vẽ bậy lên.

Đây chính là tác phẩm của Ye Seung. Chun Ho dồn ánh nhìn về phía Ye Seung và hét lên.

“Ôi! Có biết chú tìm bức tranh này vất vả như thế nào không hả? Này, Ye Seung!”

“Nếu cứ mặc như thế chị ấy sẽ bị lạnh đấy. Bộ quần áo ấy không phù hợp với thời tiết bây giờ mà.”

Ye Seung nói như khuyên nhủ Chun Ho, bộ mặt ra điều nghiêm túc. Bây giờ trời cũng lạnh rồi nên nhất định phải mặc thêm áo cho chị ấy chứ.

Chun Ho cổ hống ghen ứ không nói

nên lời. Đại ca vừa nằm xuống vừa thì thầm.

“Này... Thực ra thì Ye Seung vẽ tranh cũng đẹp phết đấy chứ nhỉ? Thế nhưng cô gái cháu vẽ là ai vậy?”

“Thủy thủ mặt trăng đấy ạ.” Ye Seung cười khoái chí và trả lời.

“Thủy thủ mặt trăng?” Bong Sik đực mặt hỏi.

Ye Seung đang ngồi bèn đứng dậy nhẹ nhàng xoay một vòng rồi diễn lại đúng tư thế đã được xem trong bộ phim hoạt hình.

“Nhân danh công lý ta sẽ không tha thứ cho ngươi!”

“Ủ ôi, sợ quá! Đó chẳng phải là những

câu thẩm phán thường nói hay sao?” Đại ca cười phá lên.

“Vậy thủy thủ mặt trăng là thẩm phán rồi! Thẩm phán mặt trăng! Há há!”

Mọi người phá lên cười. Đám người lớn chả ai biết đến thủy thủ mặt trăng trong phim hoạt hình cả nên trong mắt mọi người, hành động bắt chước của Ye Seung trông rất buồn cười. Yong Goo vỗ ngực sốt sắng lắm và lấp bắp nói.

“Không, không phải. Ye Seung, con thử hát bài đó xem!”

“Vâng!”

Ye Seung đáp ứng ngay yêu cầu, biểu diễn thành thạo bài hát chủ đề trong phim Thủy thủ mặt trăng theo đúng nhịp.

“Xin lỗi! Em không thể thành thật! Nếu khoảnh khắc này chỉ là một giấc mơ! Em sẽ đến gần anh và thổ lộ hết những bí mật của mình, em sẽ thú nhận tất cả.”

“Này này, dừng lại được rồi đó! Biết rồi, Suyt!”

Đại ca giật mình hoảng hốt bởi giọng hát quá lớn của Ye Seung, vội vàng rón rén nhìn ra hành lang bằng tấm gương nhỏ, vì lo lắng quản giáo sẽ nhận ra và đến xem xét. Thế nhưng Ye Seung đang rất cao hứng nên chưa hề có ý định dừng lại.

“Nếu đến một đêm không thể gọi được cho anh! Trái tim em sẽ đập liên hồi!” Con bé làm bộ dạng của người đang yêu với dáng vẻ đau khổ.

“Đã bảo là biết rồi mà. Suyt! Suyt! Yên lặng đi xem nào?” Đại ca bất lực đưa ngón tay lên môi ra hiệu.

* * *

Hai ngày không có gì đặc biệt cũng đã trôi qua. Hôm nay là ngày sẽ tổ chức lễ Phật Đản. Tất cả thành viên trong phòng giam số 7 đã lên kế hoạch từ mấy ngày trước nên ngay từ sáng đã đi lại rất tất bật.

Chun Ho cho Ye Seung vào thùng các-tông đựng sữa rồi thận trọng đẩy xe ra khỏi phòng, rất cảnh giác để tránh chạm mặt với những quản giáo. Có vẻ ông trời cũng đã thương tình, rất may là không chạm mặt ai cả. Và Ye Seung có thể ra ngoài một cách thuận lợi.

Thế nhưng mọi việc vẫn chưa thể an tâm được. Trên đường Chun Ho thấy rất đông người tập trung xếp hàng, bèn thận trọng quan sát xung quanh rồi thật nhanh đẩy xe chở sữa. Ye Seung đang ngồi núp trong thùng sữa nhìn ra ngoài qua lỗ thùng đục sẵn. Bất ngờ không biết vì lý do gì cô bé thò đầu ra khỏi thùng và nói.

“Đến chợ rồi ạ? Chúng ta sẽ ngắm nghía một chút phải không ạ?”

Chun Ho phải liên tục ấn đầu Ye Seung xuống.

Qua con đường hai bên là dãy bồn hoa, họ lại tiến vào một tòa nhà khác và đến một ngã ba. Phía trước hình như có một đội chắn gác đứng ở giữa đang làm nhiệm vụ kiểm tra các xe đẩy hàng. Đại

ca dường như đã đoán trước việc này, Man Bom đánh mắt ra hiệu cho Chun Ho.

Chun Ho lợi dụng sơ hở khi các quản giáo đang kiểm tra những kiện hàng khác, nhanh chóng trao đổi kiện hàng của mình với kiện hàng giống y hệt mà Man Bom đã mang đến trước đó.

Kiện hàng mà Man Bom đã mang đến có vẻ các quản giáo đã kiểm tra xong trước đó rồi. Bởi những thùng sữa có cỡ giống y hệt nhau nên không mở ra xem nữa. Đại ca nhanh chóng đẩy xe hàng đi luôn. Chun Ho lấy ra quyển sách kinh nhét vội vào túi áo ngực Đại ca. Đại ca nhìn Chun Ho bằng khuôn mặt ra chiều khen ngợi và nở nụ cười. Chun Ho giơ ngón tay cái lên. “Đã xong thưa anh!”

Việc kiểm tra của đội cảnh vệ đã xong, tất cả các phạm nhân cùng lúc đẩy hàng về khu quản lý tái sử dụng. Đại ca và Man Bom trà trộn vào đám tù nhân để tránh ánh mắt của các quản giáo. Vừa xuất hiện ra nhánh đường khác, họ khéo léo rẽ sang hướng phòng lớn.

Di chuyển rất nhanh chóng. Hai người nhanh chóng bám sát nhau đến tiếng thở cũng không nghe thấy. Khi đã đi được khá xa rồi và đang tiến gần đến phòng lớn, nhịp thở của họ cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Ồ?”

Man Bom đột nhiên nghển cổ lên như nhìn thấy thứ gì đó lạ lùng. Trên đường vào hội trường, đèn lồng lủng lẳng treo

đây. Man Bom quay sang hỏi Đại ca tại sao lễ tôn giáo lại treo đèn lồng, nhưng Đại ca không để ý, vẫn khấn trương đẩy xe đi sợ bỏ lỡ mất thời cơ như lần trước. Chẳng mấy chốc, hai người đã đến được phòng đợi yên ắng phía sau lễ đường.

Đại ca dừng xe đẩy ngay trước cửa phòng, nhìn thẳng lên khán đài rồi hít thở sâu để giảm bớt căng thẳng. Chạm vào quyển kinh thánh mang theo bên trong ngực áo, Đại ca thì thầm nói.

“Amen!”

Sau khi đưa mắt nhìn xung quanh để chắc chắn không có ai, Đại ca thận trọng mở nắp thùng các-tông. Bên trong hộp, Ye Seung mặc bộ quần áo hôm biểu diễn thánh ca đang nhìn Đại ca bằng đôi mắt

to tròn, rồi cô bé từ từ đứng dậy. Đại ca lại hít thở sâu một lần nữa rồi mở cửa lễ đường. Đại ca nghĩ rằng cũng giống như lần trước sẽ có buổi biểu diễn cho tù nhân, và chỉ cần đem Ye Seung lên trên khán đài cùng dàn hợp xướng. Nhưng Đại ca không thể đi thêm được bước nào nữa.

Một cảnh tượng không ngờ đang mở ra trước mắt. Trên khán đài không phải những người đang cầu nguyện gọi tên chúa Gie-su, mà thay vào đó là các vị sư tước đầu đang vừa gõ mõ vừa làm lễ. Trụ trì là một vị sư, tất cả đều là sư, đến đứa bé cũng là sư nốt. Tất cả đều cạo tước đầu.

Đại ca, Ye Seung, và cả Man Bom, ai

nảy mặt cứng đờ như hóa đá, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Một chú tiểu phát hiện ra Ye Seung đang đứng ở cửa, vừa làm lễ vừa quay ra nhìn Ye Seung cười thích thú.

Đại ca vẫn ngạc nhiên đến mức mồm miệng há hốc. Chú tiểu! Thánh ca và chú tiểu! Đại ca quá đỗi ngỡ ngàng, vô tình đánh rơi cả quyển kinh thánh xuống sàn nhà.

“Nam mô a di đà...”

Cốc, cốc, cốc, cốc...

Đại ca lúc này hồn bay phách lạc, nghe tiếng tụng kinh gõ mõ thành tiếng cầu nguyện, mặt cắt không còn giọt máu.

Không biết phải làm thế nào, tất cả đành lặng lẽ trở về phòng giam số 7. Về tới cửa phòng, vừa thấy Chun Ho, Đại ca đã nhảy dựng lên như một gã điên.

“Này, trời ơi, thằng ngu dốt ! Khốn nạn! Cái gì mà hoàn hảo hả ? Không phân biệt được Phật tổ với Gie-su à?”

Chun Ho vội đưa hai tay chặn Đại ca lại và gào lên. “Này! Tại sao anh lại nói em như thế? Tất cả mọi người đều không biết mà?”

“Anh phải biết chứ? Ngày lễ Phật đản, phải là nhà sư đến chứ?” Ông già Soe ngồi bên cạnh cất giọng lầm bầm như một cao tăng.

“Điên hết rồi! Tôi điên lên mất! Dù có

phải cạo trọc đầu đưa bé cũng phải đưa nó ra ngoài chứ!” Bong Sik vừa đá chân vừa nói, ngay lập tức Yong Goo nổi giận và đáp lại.

“Sao lại cạo đầu của Ye Seung? Ye Seung để tóc dài rất đẹp mà!”

Ye Seung đứng cạnh ngạc nhiên hết sức khi nghe mọi người nói như vậy, chỉ biết chớp mắt nhìn. Bong Sik giận dữ quát lên. “Bây giờ không phải là lúc đòi co nữa đâu! Mau nghĩ xem nếu bị phát hiện thì làm thế nào đây?”

“Thì đừng để bị phát hiện là được!” Ông già Soe cộc lốc nói.

“Cái gì hả? Một ngày có mười hai lần kiểm tra phòng, làm thế nào để không bị

phát hiện được hả?”

Mới được hai ngày trôi qua mà tâm trạng lúc nào cũng thấp thỏm không yên, nếu cứ tiếp tục giấu giếm, không biết sẽ phải sống thế nào. Chỉ nghĩ đến thôi Bong Sik đã muốn nổi điên lên rồi. Đại ca thôi không đá nữa, đứng thờ hồn hên. Chun Ho đứng dậy đưa tay quệt máu mũi rồi nhìn Đại ca bằng ánh mắt dịu dàng nói.

“Mười hai lần thì cũng giấu được chứ sao? Man Bom!”

Chun Ho vừa bẻ đốt ngón tay thì Man Bom bật dậy theo phản xạ và cởi áo. Sau đó, Chun Ho cầm bút ngồi trước tấm lưng của Man Bom tỏ vẻ tập trung nghĩ ngợi. Sau mấy lần đưa tay đẩy chiếc

gọng kính, cuối cùng Chun Ho cũng bắt đầu vẽ lên tấm lưng to như chiếc phản của Man Bom. Nhìn kỹ có thể thấy trên lưng Man Bom là vị trí của phòng giam số 7 và dãy hành lang.

Đêm đã về khuya, sắp đến giờ phải tắt đèn đi ngủ. Cơn buồn ngủ ập đến, Ye Seung đã ngáp mấy lần. Chun Ho nhìn Ye Seung rồi chỉ lên lưng Man Bom. “Chà! Mở mắt ra một cái là quản giáo đã đến rồi, khoảng thời gian này...”

“Bao lâu?”

“Ồ... một phút!”

Bong Sik vừa bối rối trả lời, Chun Ho liền quát lại. “Đồ bệnh tật! 30 giây!”

Bong Sik nổi quạu. “Mày thật là...”

“Trật tự cho tao!”

Đại ca vừa cất giọng quát, Bong Sik đang chỉ tay vào lưng Chun Ho liền rút ngay tay lại và lui về chỗ ngồi.

“Đại ca, chỉ cần nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức nhìn vào gương để theo dõi tín hiệu!” Chun Ho nói rồi quay lại dựng Man Bom dậy. “Man Bom lôi chặn và trùm lên người. Bong Sik lấy khăn mặt để che bức tranh lại. Yong Goo! Anh trùm chặn lên Ye Seung rồi cho con bé ra góc tường đằng kia, rõ chưa?”

“Tôi phải làm gì vậy?” Bong Sik hỏi.

Chun Ho ra vẻ không biết quát lên. “Bệnh tật! Tôi giấu Ye Seung dưới tấm đệm thì đã làm sao hả?”

“Oa...”

Ngạc nhiên về phương pháp mới của Chun Ho, tất cả đều chăm chăm nhìn vào anh ta.

“Tôi cũng phải làm gì đó chứ?” Ông già Soe nhẹ nhàng đứng dậy nói. Chun Ho nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Ồ... ông cứ ngồi xuống đi! Ưu tiên người già!”

“Nếu giấu dưới tấm đệm thì cháu thử làm sao được!” Ye Seung nãy giờ chỉ yên lặng nghe mọi người bàn bạc, giờ mới lên tiếng.

“Cái gì vậy?”

Bên ngoài bỗng có tiếng gót giày vọng lại. Đại ca vội chạy lại khe cửa, đưa

chiếc gương con ra và hết hồn khi thấy phản chiếu khuôn mặt quản giáo Jeong. Quản giáo Jeong đang tiến lại phía cửa phòng số 7. Mọi người đều luống cuống nhìn Ye Seung, rồi không biết từ lúc nào con bé đã nhanh chóng chạy ra ngồi thụp xuống dưới cửa phòng. Ai nấy trông ngực đập thình thịch, ngồi im re ngược mắt lên nhìn quản giáo Jeong. Quản giáo thấy trong phòng khác lạ liền nghiêng đầu nhòm vào phòng. Rồi thình lình, ông ta ngồi thụp xuống mở ô cửa bên dưới để kiểm tra xem có thực là không có gì bên dưới cửa hay không.

Ngay lập tức Đại ca và Man Bom liền nhắc nhở Ye Seung lên. Quản giáo Jeong không phát hiện được gì nhưng vẫn không thôi nghi ngờ, đưa mắt nhìn quanh

phòng một lượt nữa.

Ừc... có ai đó vừa nuốt nước bọt. Trong phòng ai nấy căng thẳng đến đỉnh điểm và sự căng thẳng ấy đang chuẩn bị bùng phát. Chợt Man Bom đưa tay lên bịt mũi rồi bắt đầu cất giọng. Quản giáo Jeong cúi xuống xem tên này lại đang giở trò gì. Lần này Man Bom lại bắt chước giọng của một bé gái đáng yêu và thỏ thẻ.

“Không thở được! Em không thở được!”

Bong Sik vờ như đang trêu đùa với Man Bom, cũng cười khúc khích. Lại một lần nữa quản giáo Jeong không phát hiện được đùa bé, vừa quay đi vừa lẩm bẩm.

“Chuyện quái quỷ gì thế không biết!”

Đêm hôm đó, trong phòng làm việc, loạt ảnh chụp buổi lễ tôn giáo lần trước được đặt trên bàn làm việc của đội trưởng.

“Đội trưởng, ngài hãy chọn một cái làm áp phích đi!”

“Tôi chọn ư? Tôi đâu rành mấy chuyện này!”

Nói vậy nhưng đội trưởng vẫn cầm lấy tập ảnh quần giáo Kim đưa cho, xem từng bức một. Hình ảnh điên cuồng của Ba Park và tên thuộc hạ chột một mắt nổi bật giữa đám tù nhân, hình ảnh những người tù nghe bài thánh ca, rồi hình ảnh

đoàn biểu diễn, hình ảnh dàn hợp xướng, những bức ảnh đa dạng ấy nom chẳng khác nào hài kịch. Không hiểu sao nhìn những bức hình ấy Min Hwan lại khẽ nở nụ cười.

Nhưng bỗng có một bức hình khiến Min Hwan chú ý và dừng lại. Đó là bức hình chụp ba đứa bé biểu diễn trong dàn hợp xướng bài thánh ca. Nhìn tấm hình một lúc, dường như có gì đó lóe lên trong đầu, Min Hwan đưa tay mở ngăn kéo lấy ra tập “Phiếu điều tra những người ra vào trong ngày” và vội vàng lục tìm. Những ngón tay Min Hwan chuyển động nhanh chóng tìm ngày tháng của buổi hoạt động tôn giáo ngày hôm đó.

Trẻ em: vào 3 người, ra 2 người.

Đêm sai rồi. Tại sao đến giờ vẫn không xác nhận được rõ ràng việc này nhỉ?

Min Hwan lại lật tìm tài liệu về nhân sự của đoàn hoạt động tôn giáo ngày hôm ấy. Trong đó có viết tên và địa chỉ liên lạc của những đứa trẻ được biểu diễn bài thánh ca. Và ánh mắt Min Hwan chợt dừng lại trước một số điện thoại.

Lee Ye Seung, số điện thoại 031-745-8700.

Tự nhiên Min Hwan nhớ đến số điện thoại mà Yong Goo trong hôm đầu tiên đến đây đã hét lên.

Lee Ye Seung, tỉnh Gyeonggi-do, 031-745-8700.

Cùng tên, cùng số điện thoại. Min Hwan lập tức đá chân vào ghế rồi đứng dậy. Quản giáo Kim thấy vậy nhìn đội trưởng Min Hwan bằng ánh mắt hoang mang không hiểu. Min Hwan vừa đặt xuống tấm hình chụp đứa bé đứng cuối sân khấu biểu diễn bài thánh ca, Lee Ye Seung.

Lúc ấy, cả phòng giam số 7 cùng ngược lên chiếc đồng hồ treo tường. Kim đồng hồ đang dần chạy đến số 12. Sắp đến 12 giờ đêm. Sắp có một lượt kiểm tra phòng nữa. Khi kim giây chuẩn bị chạy đến 12 giờ, Chun Ho lập tức giơ tay lên và nói.

“Chà, chuẩn bị...”

Mọi người ai nấy giống như sắp bước vào cuộc thi chạy, mông nhấp nhồm và mắt nhìn thẳng vào tay của Chun Ho. Trước lúc kim giây chạy qua số 12, Chun Ho lập tức hạ tay mạnh xuống và hô.

“Bắt đầu!”

Tất cả bắt đầu di chuyển một cách trật tự theo những gì đã thống nhất trước với nhau. Nhưng không ai biết một sự thật rằng tất cả những việc ấy đã lọt vào tầm mắt theo dõi của Min Hwan nhanh hơn dự kiến. Yong Goo, Bong Sik và Man Bom theo chỉ định của Chun Ho nhanh chóng di chuyển về chỗ ngồi. Lúc đó, Min Hwan cũng đã bước đến gần phòng giam số 7.

Thao tác cuối cùng, Chun Ho dựng

tắm đệm lên giầu Ye Seung.

Thình lình, cửa sổ mở bật ra. Bất ngờ thấy khuôn mặt đội trưởng ngoài cửa sổ đang nhìn vào, Chun Ho quá đỗi ngạc nhiên và hoảng sợ buông tấm đệm ra.

“Khô... không thể nào...”

Cùng lúc với tiếng nói chói tai của Chun Ho thì tấm đệm che Ye Seung cũng đổ ụp xuống sàn nhà.

Mưa ào ào trút xuống. Nước mưa nhanh chóng đọng lại thành từng dòng trên mái nhà và chảy xuống mặt sân, nom như cả nhà tù đồ sộ đang than khóc. Min Hwan với khuôn mặt lạnh lùng mở cửa hành lang và đi ra. Quản giáo Jeong, và

Yong Goo hai tay đã bị còng lại lặng lẽ bước theo sau.

Yong Goo chưa kịp nói một lời dặn dò với Ye Seung đã bị lôi ra ngoài. Nước mưa đọng lại trên mái vẫn đang rơi lộp bộp, Yong Goo lảo đảo bước đi theo quản giáo Jeong. Cảm giác như Ye Seung đang khóc, cứ chốc chốc Yong Goo lại ngoái nhìn ra sau. Chợt Min Hwan lên tiếng.

“Đứa bé đã ở trong này đến hai ngày, vậy mà không một đứa nào phát hiện ra!”

Giọng nói khá nặng nề, nhưng quản giáo Jeong dường như không hiểu ý, vẫn hồn nhiên đáp lại. “Bọn em biết rõ mà. Bọn em nghe được cả từng hơi thở...”

“Thế sao?”

Min Hwan hỏi lại và quay sang nhìn khiến quản giáo Jeong sợ hãi im bật. Yong Goo người ướt đầm, liên tục quay lại nhìn về phía phòng giam.

“Tất cả những người trong ngục đang trong giai đoạn lao động đều phải lập tức thi hành xét xử.”

“Vâng ạ!”

Quản giáo Jeong đồng dục đáp lại mệnh lệnh của sở trưởng rồi biến mất trong đêm tối. Khi ông ta quay lại thì quản giáo Kim cầm ô từ phía hành lang chạy đến che cho đội trưởng và thị thẩm.

“Đứa bé đó trước mắt đã được đưa đến phòng chờ rồi ạ.”

Min Hwan giận dữ đứng lại. “Cậu điên rồi sao? Lập tức đưa nó đi!”

“Vâng, đợi mưa ngớt rồi...”

Nhưng Min Hwan không đồng tình, nhìn quản giáo Kim bằng ánh mắt sắc lạnh và đe dọa. “Cậu muốn bị đuổi việc không?”

“Vâng, em biết rồi ạ!”

Rốt cục quản giáo Kim đành phải đưa ô cho người khác cầm và vội vã chạy đi cùng quản giáo Jeong. Họ chạy về phía phòng chờ để mang Ye Seung đi nơi khác.

Lúc đó, Yong Goo mặc dù còn số 8 vẫn kêu lúc lắc trên tay và đang bị lôi đi, bỗng giật mình dừng lại. Rồi không hề

biết sợ, Yong Goo nắm lấy tay đội trưởng Min Hwan.

“Ye Seung... sẽ đi đâu ạ? Trời mưa như thế này Ye Seung sẽ bị cảm lạnh mà...”

“Cái gì? Cảm lạnh?”

Mưa vẫn rơi ào ào không ngớt, cả người Min Hwan và Yong Goo đều ướt sũng. Min Hwan đang trong trạng thái vô cùng phần nộ, khuôn mặt tức giận đến biến dạng, túm lấy cổ họng Yong Goo và gằn giọng nói.

“Miệng mày vẫn thốt ra được từ cảm lạnh ư?”

Rồi Min Hwan túm lấy cơ thể run rẩy của Yong Goo đẩy mạnh xuống nền sân

nhớ nháp toàn bùn đất. Cả người Yong Goo ướt sũng giờ lại lấm bùn, mặt mũi xây xát, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy như con lật đật, lại chạy đến vịn tay áo Min Hwan không sợ hãi.

“Ye Seung không có ô... ô...”

“Cái gì? Mày đã giết chết con gái nhà người khác mà còn gặp con gái mình ư?”

Min Hwan một lần nữa lại tóm lấy cổ Yong Goo. Yong Goo run rẩy lắc đầu.

“Không... không... Không phải như vậy đâu!”

“Tao cũng muốn gặp con gái mày lắm! Đồ khốn kiếp!”

Thân hình to lớn của Yong Goo lại một lần nữa bị xô ngã xuống nền sân.

Những quân giáo khác không bao giờ nghĩ đội trưởng Min Hwan lại tức giận đến vậy, chỉ dám đứng ở xa nhìn. Min Hwan giờ nắm đấm, trong lòng chỉ muốn giết Yong Goo ngay lập tức.

Nhưng Yong Goo dù đang nằm sõng soài trên mặt đất, cũng không hề nhận tội về mình và cầu xin tha thứ. Yong Goo co chân lại và nằm sấp xuống đất sợ hãi, toàn thân ướt sũng, lấy hết sức bình sinh và hét lên.

“Tôi! 5482! Không... không... không...”

Không biết có phải do xúc động quá, hay do mưa lạnh mà đôi môi run run của Yong Goo không cất nên lời. Yong Goo nhắm chặt hai mắt, cố gắng lấy hơi rồi

gào lên.

“5482 không hề giết Ji Young!”

Nước mắt anh ta tuôn ra nóng hổi trên khuôn mặt hòa cùng với nước mưa, đôi mắt đỏ hoe, mặt cũng dần dần đỏ lựng lên vì khóc và vì lạnh. Nhưng trong cơn mưa ồn ào ấy, chẳng ai biết được những giọt nước mắt đau buồn kia của Yong Goo.

“Ji Young... cũng... cũng giống như Ye Seung... rất... rất...”

Lần này Yong Goo khóc nức lên không nói tiếp được hết câu. Yong Goo đưa tay áo đã lấm lem bùn đất lên lau mặt, rồi lại tiếp tục gào lên.

“Rất xinh đẹp!”

Dù Yong Goo có cố lau cũng chẳng có

tác dụng gì. Nước mắt vẫn tuôn trào trên khuôn mặt, Yong Goo úp mặt và bắt đầu khóc to hơn. Trái tim như có ai cào xé, anh ta lại tiếp tục nói.

“5482! Không hề giết Ji Young! Các anh cảnh sát đã nói chỉ cần điếm chỉ sẽ được về nhà... đã nói sẽ mua cho cặp sách Thủy thủ mặt trăng... Tôi... tôi... không hề giết Ji Young. Không hề... giết...”

Thế nhưng bộ dạng khóc lóc và những lời kêu gào của Yong Goo khi ấy đối với Min Hwan chẳng khác gì những lời dối trá. Min Hwan ném cái nhìn lạnh lùng vào Yong Goo rồi bỏ đi. Trong cơn mưa, những bước chân của đội trưởng cứ xa dần.

Chương 7. Cuộc gặp gỡ phụ huynh

Đó là một đêm gây chấn động với tất cả mọi người.

Tất cả ký ức ngày ấy hiện về trong tâm trí giống như những thước phim quay chậm, không biết phải kể sao cho hết.

Tôi đã được những người chú tốt bụng của phòng giam số 7 đưa về phòng, được gặp bố, đó quả là điều không thể nào tưởng tượng. Chú Chan Ho, chú Man Bom thường nhìn tôi với bộ mặt nhăn nhó ngộ nghĩnh, ông Soe giống như ông nội đã nhường chỗ và cho tôi mượn cả áo ấm nữa...

Tôi đã chạy đến ôm lấy một chú quản giáo và chúng tôi đi qua hành lang giá lạnh. Sau đó tôi được đưa đến một căn phòng rất tối. Ở đó người quản giáo đặt tôi ngồi trên ghế sofa và liên tục thè lưỡi trêu tôi.

Người đó nói rằng khi nào trời tạnh, tôi sẽ được ra ngoài, nhưng hóa ra đó chỉ là một lời nói dối. Ngoài trời vẫn đổ mưa rất lớn, nước mưa xối xả trên mặt sân, đập vào cửa phòng. Tôi tụt xuống ghế, muốn ra khỏi căn phòng ấy ngay lập tức.

“Bố ơi...”

Tôi bắt đầu sợ hãi và bật khóc. Tôi khóc càng lúc càng to và nghĩ rằng nếu người ta trông thấy, ít nhất cũng sẽ cho

tôi gặp bố để tạm biệt, nhưng có lẽ vì mưa quá to nên chẳng ai nghe thấy tiếng khóc của tôi cả.

Sau khi vào trại trẻ mồ côi, nỗi nhớ bố trong tôi ngày càng lớn, lớn đến mức lúc nào tôi cũng nghĩ đến bố. Mà đâu phải chỉ có bố, giờ đây còn cả các chú tốt bụng của tôi, tôi cũng nhớ cả họ nữa. Hóa ra trên thế gian này, ngoài bố vẫn còn có những người đối xử tốt với tôi...

Ban ngày tôi chỉ ở trong phòng nhìn ra cửa sổ, còn khi đêm xuống, tôi nhìn lên bầu trời đen sẫm, mông lung nghĩ ngợi rồi chợt nhớ bây giờ bố đâu thể đến mà đưa tôi đi được nữa! Nghĩ thế, tôi lại không kìm được nước mắt.

Khi ấy, ngoài việc ngồi một mình nhìn

lên bầu trời thì chẳng có việc gì làm tôi vui cả. Bởi chỉ lúc ấy, tôi mới có thể tưởng tượng bố đang ngồi cạnh mình trong căn phòng trọ, chúng tôi cùng nhìn qua khung cửa nhỏ ngắm bầu trời. Cũng có những hôm tôi ngồi mãi như thế cho đến lúc ngủ thiếp đi và lạc vào thế giới của những giấc mơ. Tôi thấy chú Chan Ho, hình xăm con hổ trên lưng chú cựa quậy và bước ra ngoài. Sau đó tôi ngồi lên lưng con hổ và được đưa đến chỗ của bố. Sau đó còn những gì nữa thì tôi không tài nào nhớ nổi. Tôi cứ ước mãi giá như giấc mơ đó trở thành sự thật, nếu đó là sự thật thì tuyệt diệu biết nhường nào.

Có hôm trong giấc mơ, tôi thấy chú Man Bom và chú Bong Sik, cả chú Chun

Ho nữa, cả ba không còn gây gổ với nhau và vô cùng hòa thuận, vui vẻ.

Tôi cũng mơ thấy trại giam của bố mở cửa và được ra vào tự do, thế nên tôi có sống ở trại trẻ mồ côi cũng không có vấn đề gì. Hằng ngày tôi đều vào thăm và được chơi với bố.

“Đưa bé ở trại giam”, hình như đó là biệt danh mới của tôi. Những cô ở trại trẻ mồ côi lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh, sát sao nên tôi chẳng thể ra khỏi phòng. Đêm đêm khi những đứa trẻ khác trùm chăn ngủ ngon lành thì tôi lại ngồi một mình và khóc.

Thế rồi một hôm, ngày tôi đến trường sau rất nhiều ngày vắng mặt.

Thời gian trước đây chỉ vì đi tìm gặp bố mà tôi thường trốn học, nhà trường đã liên lạc rất nhiều lần với nhà trẻ nơi tôi sống. Tôi trở thành đứa bị các cô nhắc nhở và chú ý nhiều, hôm nay tôi cũng được nhắc phải đến lớp để học bài.

Tôi đến lớp khi đang có giờ âm nhạc. Cô giáo ngồi ở phía trên đệm đàn và dưới lớp đang luyện hát. Tôi mở cửa sau và đi vào lớp, nhưng tiếng mở cửa quá to nên ai cũng ngừng lại và quay xuống nhìn. Cô giáo cũng ngừng đàn và nhìn một lúc, nhưng tôi coi như chẳng làm ảnh hưởng gì tới ai và cứ thế đi về chỗ của mình. Lớp học lại tiếp tục.

Cuối buổi học, cô giáo tiến tới chỗ tôi.

“Cô đã rất lo lắng cho Je Sung, em biết không? Em thường xuyên không ở nhà trọ... Em đã ở đâu và làm gì vậy?”

Tôi không biết phải trả lời cô giáo thế nào. Vì tôi phải đi tìm bố, vì những người lớn như cô giáo lúc nào cũng để ý quan sát tôi. Đó là lý do tôi không ở nhà trọ. Tôi lặng lẽ cúi đầu và buông thõng hai tay. Nhưng cô giáo đã cầm tay tôi lên và hỏi.

“Ye Seung bị ốm ở đâu à? Nói cho cô nghe xem nào?”

“Không ạ...”

“Cô có rất nhiều điều muốn biết về em, cũng có rất nhiều chuyện muốn kể với em nữa... Em đang sống ở đâu, nhà

em có những ai, em thích những gì?
Không muốn kể cho cô nghe sao?”

Cô giáo nói dịu dàng nhỏ nhẹ khiến lòng tôi dịu bớt. Bỗng trong đầu nảy ra một ý, tôi ngẩng lên thấy cô đang nhìn tôi bằng ánh mắt trêu mến và nụ cười hiền hậu.

“Những cái đó... cô có thể hỏi bố em... được không ạ?”

“Sao cơ?”

“Gặp mặt phụ huynh ấy ạ...”

Cô giáo nghiêng đầu lơ mờ hiểu ra. Tôi nghĩ chỉ có cách này mới có thể gặp được bố. Tôi sống ở đâu, gia đình có những ai, những thứ tôi thích là gì, trên thế gian này người có thể nói cho cô giáo

biết chẳng phải là bố hay sao?

“Gặp mặt... phụ huynh à?”

“Cô giáo có chứng minh thư đúng không ạ?”

Tôi đứng lên và nhanh chóng xếp sách vở vào túi, rồi cầm tay cô giáo kéo đi. Tất nhiên cô giáo vẫn còn đang ngơ ngác chưa biết mình sẽ

đi đâu.

“Chúng ta sẽ đi đến trại giam ạ. Bố đang ở trong đó.” Tôi nói với cô giáo và chúng tôi bước đi nhanh hết sức. Nhưng khi đến trước trại giam, chúng tôi lại chẳng biết nói gì để có thể được vào gặp bố, cô giáo liên tục nhìn tôi.

“Thì ra bố Ye Seung ở trong này...”

“Vâng, cho nên nhất định phải tìm gặp bố ạ! Nhất định phải gặp ạ!”

Tôi nắm chặt bàn tay cô giáo, ánh mắt khẩn khoản van nài. Chẳng hiểu vì sao khi ấy, nước mắt tôi cứ thế chảy ra, không cách nào dừng lại được.

Tôi nhớ bố.

Cô giáo chỉ biết nhìn tôi mấp máy môi an ủi, ánh mắt đầy thương cảm. Cô cũng rất bất ngờ khi biết bố tôi ở đó, cứ hết nhìn tôi động viên rồi lại nhìn vào bên trong trại giam. Cuối cùng, cô cầm lấy hai bàn tay vẫn đang nắm chặt của tôi áp lên má mình.

Bất ngờ cánh cửa nhà giam cũng từ từ mở ra.

“Chà, một đứa bé dễ thương và một cô gái trẻ... Nhưng đây là tội phạm nguy hiểm, không được phép gặp!”

Ánh mắt của người quản giáo không rời khỏi tôi. Tôi nắm chặt tay cô giáo, thu hết can đảm cất lời.

“Không phải gặp mặt bình thường đâu, cô giáo cháu muốn gặp gỡ phụ huynh ạ!”

“Anh nhầm rồi, chúng tôi không đến thăm người nhà. Tôi là giáo viên đến gặp phụ huynh học sinh để nói chuyện ạ.”

“Sao cơ?”

Người quản giáo hết sức bất ngờ. Ông ta nhìn về phía sau lo lắng, như thể tôi ở

đây mà kêu to lên, phòng giam số 7 cũng có thể nghe thấy được vậy. Thế rồi người quản giáo khoanh tay trước ngực và nói.

“Các vị nghĩ nhà tù là nơi nào vậy? Bố đưa bé này...”

Người quản giáo nói đến đó thì đưa mắt nhìn xuống tôi. Tôi biết ông ấy sắp nói gì về bố mình. Cổ họng tôi như muốn gào thét. *Bố tôi không phải người xấu! Bố tuyệt đối không thể là người xấu. Những người đó đã sai lầm khi bắt bố vào tù, chính họ mới là người xấu.* Tôi muốn hét lên như thế, những điều tôi biết chắc chắn và vẫn nghĩ đến trong những ngày ở trại trẻ mồ côi.

Nhưng cô giáo đã lên tiếng, chúng tôi không những không bị viên quản giáo

khuất phục mà trái lại, thái độ cương quyết của quản giáo lúc đầu đã phải thay đổi.

“Tôi là giáo viên của Ye Seung. Cũng như cô bé, tôi không biết ông bố đã phạm phải tội gì nhưng tôi có việc cần phải trao đổi về việc học tập của Ye Seung nên mới đến đây. Ye Seung có một hoàn cảnh đặc biệt là vừa đi học đã phải sống xa bố, do đó việc gặp và trao đổi với phụ huynh học sinh lại càng quan trọng hơn. Ngài quản giáo, việc làm của ngài đang xâm phạm vào quyền tự do cá nhân của tôi đấy. Ngài có muốn tôi nói với cấp trên không ạ?”

Viên quản giáo chột dạ, mồ hôi vã ra như tắm, miệng lúng búng, nhưng rốt cục

không nói được lời nào. Ông ta lặng
thình suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng
lấy bút trong túi áo ra ký cho chúng tôi.

Cuối cùng tôi đã được gặp bố.

“Cám ơn cô ạ!”

Tôi không quên nói lời cảm ơn cô
giáo. Vừa đến phòng gặp phạm nhân, cô
giáo đã bế tôi lên. Có vẻ cô giáo rất
căng thẳng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.
Thế là tôi quay sang nhìn cô giáo và
chúng tôi cùng cười đợi gặp bố.

Những lúc ngồi đợi bố, thời gian lúc
nào cũng dài thật dài. Và lần này cũng
vậy. Tôi nhìn qua tấm kính chắn trong
suốt vào dãy hành lang chạy dài như vô
tận, chờ đợi dáng hình của bố. Một lát

sau, người ta đưa bố đi vào.

Mắt bố trũng sâu, đầu tóc phờ phạc, sắc mặt thì tím tái. Không biết bố còn bị ai đánh mà có nhiều vết thương trên người thế kia. Tôi gọi bố thật to qua tấm kính. Bố nhìn thấy tôi bỗng chốc sắc mặt trở nên rạng rỡ.

Bố nhìn tôi cười rất tươi. Trông mặt bố lúc này giống như một bông hoa hướng dương lớn đang toét miệng cười. Thật ra lúc ấy tôi cũng muốn khóc nữa, nhưng thấy bố như thế tôi đã phải cố gắng kìm lại và cũng cười lại thật tươi.

Cô giáo cúi đầu chào, bố cũng để tay lên bụng rồi cúi thấp người chào đáp lại. Yên lặng một lúc, cả bố và cô đều không nói gì thêm. Tôi ngẩng mặt lên nhìn cô

giáo.

“Rất... rất vui được gặp anh. Tôi... là cô giáo chủ nhiệm của Ye Seung...”

“Rất vui... được gặp cô giáo. Tôi là... bố... của Ye Seung...”

Cả cô và bố dường như hơi căng thẳng, thế rồi cô giáo khẽ nở một nụ cười, bố cũng bắt chước cười theo. Người quản giáo theo dõi cuộc gặp gỡ của chúng tôi ở góc phòng cũng bật cười.

Cô giáo bắt đầu nói trước.

“Cũng không có việc gì đặc biệt đâu ạ. Chỉ là gặp mặt nói chuyện giữa phụ huynh với giáo viên thôi. Ye Seung... đi học ở trường rất đầy đủ... À, Ye Seung hát rất hay ạ. Trong tiết mục hợp xướng,

Ye Seung đã hát đơn ca đấy. À, vì Ye Seung hát rất hay nên... luôn được chọn đứng trên hàng đầu đấy ạ!”

“Hơ... hơ... Ye Seung hát hay...”

Cô giáo càng khen tôi, khuôn mặt bố càng giống bông hoa hướng dương nở rộ. Bố cũng lấp bắp kể với cô giáo.

“Ye Seung nhà tôi... rất thông minh. A B C D E... E...”

Bố không nhớ được sau chữ E trong bảng chữ cái alpha là gì. Tôi cười và nhắc bố. “Là chữ F ạ.”

“F! Đúng rồi, F, hơ... hơ...”

Cô giáo nhìn chúng tôi và cười.

“Đúng rồi! Ye Seung đều biết hết các

chữ cái rồi! Ở lớp, Ye Seung... thông minh nhất, xinh đẹp nhất và... được các bạn yêu quý nhất đấy ạ!”

“Hơ... hơ...”

Bố ngúc ngoắc thân mình và cười lớn. Những lời cô giáo nói về tôi với bố không phải là sự thật, nhưng tôi vẫn thấy rất vui. Bố vui nhất là khi có ai đó khen ngợi tôi, lần này lại được cô giáo khen nữa, nên bố không giấu nổi niềm vui sướng.

“Bố ơi, bố thấy không? Con không sao đâu mà! Cả cô giáo và các bạn đều rất thích con, ở trại trẻ mồ côi... cũng rất tốt ạ! Thế nên bố không phải lo cho con đâu!”

“Hơ... hơ... Ye Seung cũng không phải lo cho bố đâu. Bố vẫn ăn nhiều cơm... và vẫn ngủ rất tốt!”

Là cuộc gặp gỡ phụ huynh nhưng rất cục tời và bố lại nói chuyện nhiều hơn. Cô giáo tời giống như một thiên thần. Cô chỉ đứng mỉm cười và nghe cuộc nói chuyện của chúng tời.

“Tầng 1 tủ lạnh.”

“Đậu tương ạ.”

“Tầng 2 của tủ lạnh.”

“Củ cải, cà rốt, bà bán ở trong quán cho ạ.”

“Tầng trên cùng của tủ lạnh.”

“Bát mì đang cho nước sôi chờ 3 phút

ạ.”

“Thì con phải cho trứng vào nhé.”

“Vâng ạ.”

Tôi còn kể cho bố nghe về những chuyện xảy ra ở trường, những thứ mới mà tôi đã học được. Tôi cũng kể cho bố nghe về những giấc mơ của mình, tôi nói liên tục không ngừng nghỉ, chỉ sợ không kịp kể hết cho bố.

Bố cũng kể rất nhiều cho tôi nghe. Bố đã cố gắng kể cho tôi về mọi người ở phòng giam số 7 đã sống như thế nào. Khoảng thời gian nói chuyện với bố sao mà ngắn ngủi, dầu có phép màu cũng chẳng thể kéo dài ra được. Người quản giáo ngồi ở góc phòng cứ chốc chốc lại

cúi nhìn đồng hồ, dường như đã quá giờ gặp mặt một lúc rồi. Tôi sắp phải chia tay bố thật rồi.

Bố vẫn không để ý thì giờ, vẫn lấp bắp kể cho tôi nghe về các chú ở phòng giam.

“Đại ca... à... chú Chan Ho... ông Soe... à còn...”

“Chú Chun Ho ạ!”

“Ồ... chú Chun Ho... cả chú Bong Sik... và còn...”

“Chú Man Bom ạ!”

“Ồ... Đúng rồi! Chú Man Bom!” Bố vỗ tay và nhìn cô giáo cười.

“Ye Seung nhà tôi... thông minh giống

mẹ... Hơ... hơ!”

“Vâng, rất thông minh ạ!” Cô giáo cũng cười và đáp lại.

“Bố cho con gửi lời hỏi thăm các chú nhé!” Tôi kiễng chân nói với bố. Bố gật đầu ngay, rồi lại tiếp tục liệt kê về các chú trong phòng.

“Ồ, nhất định bố sẽ chuyển lời cho các chú! Và bố sẽ nói với chú Chan Ho là Ye Seung...”

Lúc đó dường như viên quản giáo không thể chờ được thêm nữa, hất vai bảo bố đã đến giờ đi vào, và đứng lên tắt công tắc micro. Bỗng dưng không nghe thấy bố nói gì nữa. Tôi cứ đưa tay lên tấm kính chắn và gọi bố. Bố cũng rất

bằng hoàng và không biết phải làm sao, bố đến đứng sát trước mặt tôi và nói rất to qua tấm kính.

“Ye Seung à! Con gây đây! Ăn nhiều vào! Ye Seung à... Phải ăn nhiều cơm vào nhé!”

Nghe tiếng bố như ở rất xa, tôi ghé sát tai lại tấm kính để cố nghe cho rõ. Rồi bằng giọng nói to nhất có thể tôi gào lên.

“Bố cũng gây lắm! Bố cũng phải ăn thật nhiều cơm vào!”

“Ừ... Bố nhớ rồi!”

Bây giờ đâu cần mirco nữa. Bố đứng sát trước tôi, vẻ mặt lo lắng nói to và rành rọt từng chữ cho tôi nghe rõ.

“Ye Seung à! Lần sau lại đến thăm bố

nữa nhé!”

“Vâng, nhất định con sẽ đến nữa!”

Tôi đưa ngón tay út ra để làm hiệu giữ lời hứa với bố. Bố cũng đưa ngón út ra. Nhưng tấm kính ngăn cách ở giữa nên chúng tôi không thể móc ngoéo được. Tôi và bố cùng chạm tay vào tấm kính.

“Hôm nay gặp mặt đến đây thôi!”

Người quản giáo bắt đầu lôi bố đi. Tôi liên tục đứng bên ngoài gọi và nhìn bố không rời mắt.

“Bố ơi... Bố ơi...”

Bố bị lôi ra khỏi phòng gặp mặt nhưng vẫn cố ngoái lại nhìn tôi. Cô giáo ôm tôi vào lòng. Tôi đợi bố ra đi hẳn và bắt đầu khóc rung rức.

Bởi tôi không biết khi nào mới có thể gặp bố thêm lần nữa.

Chương 8. Tôi sẽ trở lại ngay!

Khác với những gì Yong Goo nói, cả phòng giam số 7 không hề sống yên ổn chút nào. Vì tội giấu Ye Seung trong phòng mà họ đã phải trả một cái giá vô cùng đắt. Hình phạt của họ là hàng ngày phải ra quỳ gối và đưa tay lên ôm đầu ngoài hành lang mỗi khi mở cửa tù, để cho những người tù khác đều nhìn thấy và lấy đó làm bài học. Họ bị phạt quỳ như vậy đã được một tuần, kể từ khi Ye Seung quay về trại trẻ mồ côi. Chỉ vì phòng giam số 7 giấu Ye Seung trong phòng mà những phòng giam khác cũng phải chịu khổ sở vì bị kiểm tra đột xuất, thế là mỗi khi đi qua, đám tù lại ném vào

mặt họ những lời lẽ khó chịu.

“Nhà tù này có phải trường mẫu giáo đâu, bị phạt đúng là đáng đời!”

Man Bom vừa xấu hổ vừa muốn phát điên khi bị nghe những lời như thế, luôn miệng cầu nhàu trách móc. Đại ca thì chỉ nhắm nghiền mắt lại.

“Lúc đó nếu chúng ta đi khai báo thì giờ đâu đến nỗi? Bây giờ phải làm thế nào hả? Nếu chúng ta không được hưởng ân xá thì sao? Trời ơi! Bao giờ mới được ra tù? Ai làm lẽ thôi nôi cho con tôi đây! Trời ơi! Sao mà khốn nạn thế này!”

Những lời kêu than không ngớt của Bong Sik khiến ai nấy đều ngán ngẩm. Cả

tuần trời, ngày nào Bong Sik cũng ca một bài như thế, vừa trách móc vừa than thở, những lời ấy càng làm Đại ca thêm mệt mỏi. Đại ca nhắm mắt như để rèn luyện lòng kiên nhẫn chịu đựng, không nói lại lời nào. Đúng lúc ấy thì có tiếng còi của quản giáo Jeong.

“Bọn mày không yên lặng được à?”

Bong Sik với bộ mặt bất mãn, trề môi và thôi không ca thán. Nhưng Man Bom thì tỏ ra bất cần.

“Sao? Không yên lặng thì sao hả? Định xử tử hình hết à? Đúng không?”

“Mọi người vừa ngủ dậy đã phải ra ngồi quỳ nên có hơi ồn một chút ạ.” Chun Ho ngẩng đầu nói với viên quản giáo.

Viên quản giáo vừa đi khỏi, Đại ca bỗng mở mắt ra. “Các cậu mau yên lặng cho tôi nhờ. Chúng ta mà cứ kêu loạn lên thì đám quản giáo cũng bị mất miếng cơm đầy! Bọn họ có thể làm gì được chúng ta chứ? Phải chấp nhận rủi ro thôi.”

Đại ca nói rồi hạ tay xuống đặt lên đầu gối. Chun Ho cũng bắt chước bỏ tay theo và thì thầm. “Dù sao chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền, là đồng chí cùng chung chí hướng, phải cùng nhau đồng cam cộng khổ!”

“Oa, quả nhiên là người có học vấn, ăn nói khác thật, ‘đồng cam cộng khổ’, Đại ca... Quả nhiên có cảm giác an toàn hẳn.”

Man Bom cũng đã hạ tay xuống.

“Bố của Ye Seung chắc đã bị đưa đến phòng kỷ luật rồi...”

Người tù già cuối cùng cũng lên tiếng và bỏ tay xuống đặt lên đùi. Bổng quản giáo Jeong từ xa nhìn thấy, chạy xộc đến quát tháo.

“Không giơ tay lên à, mấy tên phá phách này!”

Cả phòng giam số 7 đồng loạt lại giơ tay lên.

Dấu sao hình phạt của bọn họ vẫn còn nhẹ so với Yong Goo. Yong Goo lúc này đang bị nhốt tại phòng biệt giam. Trong căn phòng ẩm ướt và tăm tối, Yong Goo chỉ nghĩ đến con gái Ye Seung.

“Ye Seung ơi...”

Ye Seung hát hay nhất, Ye Seung được các bạn yêu quý nhất, giờ còn giỏi hơn cả bố... Cô giáo Ye Seung đã đến tận đây để gặp và nói với Yong Goo... Từng lời khen ngợi của cô giáo, Yong Goo vẫn nhớ rất rõ. Yong Goo nằm lăm bằm nhắc lại một mình rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết... Ngay cả trong giấc mơ Yong Goo cũng mơ gặp Ye Seung, trên khuôn mặt tội nghiệp ấy bỗng như đang nở một nụ cười mơ hồ và mãn nguyện.

“Ye Seung à, con gây đi đấy! Ăn nhiều cơm. Con phải ăn nhiều vào đấy nhé!”

“Bố cũng gây đi đấy. Bố cũng phải ăn nhiều vào!”

Đó là những câu cuối cùng Yong Goo và Ye Seung nói với nhau trong phòng gặp mặt. Khi ấy Min Hwan giục Yong Goo khẩn trương ra ngoài còn con bé Ye Seung thì luôn miệng dặn bố đừng lo lắng cho nó và cười thật tươi với bố.

Cuộc nói chuyện của hai bố con nhà ấy khiến Min Hwan nhớ đến đứa con trai đã mất. Khi còn sống, hai bố con cũng từng trò chuyện với nhau những lời như vậy. Min Hwan lại nhìn vào bức ảnh gia đình để trên bàn làm việc có nụ cười rất tươi của cậu con trai và lặng đi một hồi lâu.

“Jin Uk à... sao con gầy thế? Con phải ăn nhiều cơm vào. Bố cũng sẽ... ăn thật nhiều cơm...”

Rồi Min Hwan tưởng tượng ra đứa bé trong bức ảnh đang nhìn mình cười và mỉm cười đáp lại. Hai bố con trò chuyện và cười với nhau vui vẻ. Nhưng thực ra trong phòng khi ấy chỉ có sự tĩnh lặng đang ngự trị. Min Hwan như chìm vào một thế giới khác với con trai, đưa tay lên sờ vào khuôn mặt cậu bé trong bức ảnh, nhìn âu yếm, Min Hwan từ từ nhắm mắt lại và chìm trong tâm tưởng.

Bô...ốp!

Có tiếng đánh nhau vang ra từ đâu đó. Rồi tiếp đến là tiếng chuông báo động vang lên bất thường. Min Hwan giật mình mở choàng mắt và đứng bật dậy. Đúng lúc đó, quản giáo Kim hốt hải chạy vào.

“Đội trưởng! Cháy... Có cháy lớn rồi!
Thằng Ba Park...”

“Cái gì?”

Đội trưởng chạy ra thì đã thấy hành lang và những chỗ xung quanh phủ đầy khói đen. Ba Park đứng trong đám lửa vừa chửi bới, gào hét vừa cầm một thùng xăng lớn chực đổ ra. Các quản giáo đứng bên ngoài tìm đủ mọi cách để áp chế, khuyên giải còn đám tù nhân thì rơi vào tình trạng hỗn loạn.

“Hãy mang bố tao đến cho tao... Tao muốn được gặp bố. Bọn chó kia...”

Ba Park vừa gào hét vừa đổ thêm xăng vào đám lửa. Ngọn lửa được đà lan ra các bức tường, trên trần nhà và ngày

càng không kiểm soát được.

Các quản giáo trấn tĩnh lại tinh thần, không áp chế Ba Park nữa mà chuyển sang tìm bình cứu hỏa để không chế ngọn lửa. Nhưng trong đám cháy còn xảy ra ầu đả lớn nên họ chỉ biết đứng lùi ra xa, không biết làm thế nào để dập lửa được.

Vấn đề không phải chỉ riêng Ba Park. Còn một đám tù nhân khác cũng đang làm loạn lên trong nhà tù. Bọn họ vừa kêu gào vừa đập bát ăn cơm vào song sắt cửa sổ rồi tự cào lên người.

“Giết người! Bọn chúng muốn giết người...”

“Cứu tôi với! Chúng tôi sắp bị giết chết đến nơi rồi...”

Luồng khói lúc này đã lan mạnh đến phòng kỷ luật, nơi Yong Goo đang bị trói nằm một mình. Yong Goo tỉnh dậy sợ hãi nhìn ra cửa thấy khói đen đang bò vào ngày một nhiều.

“Lùa tất cả tù nhân ra sân vận động!”

Theo lệnh của đội trưởng, các quản giáo lần lượt đi mở cửa từng phòng. Đám tù chen nhau chạy ra hành lang rồi theo sự giám sát của quản giáo di chuyển ra sân. Hành lang bỗng chốc trở nên ồn ào hỗn loạn.

“Cúi thấp xuống!”

“Tất cả mau ra sân vận động!”

Lúc ấy phòng kỷ luật cũng được mở. Yong Goo bị sặc khói, ho một hồi mới

đứng dậy mở mắt ra được. Nhào ra khỏi phòng nhưng Yong Goo lại bị mắc kẹt ở hành lang, giữa đám tù đang chen lấn hoảng loạn để chạy ra sân. Ba Park đã tưới hết nửa thùng xăng để uy hiếp bảo vệ và quản giáo. Dường như gã muốn thiêu cháy nhà tù rồi tự vẫn trong đám lửa. Đội trưởng bảo tất cả mọi người tránh ra xa rồi một mình tiến vào đứng đối diện với Ba Park lúc này vẫn đang gào thét điên loạn.

“Bỏ cái đó xuống. Anh có biết mình đang làm gì không hả? Muốn chết cháy à?”

“Tại sao bố không đến phòng gặp mặt tìm tao? Là bọn mày chặn lại không cho gặp đúng không? Chính bọn mày chặn lại

đúng không? Lũ khốn nạn!” Ba Park vừa chửi vừa hất xăng ra phía trước. Min Hwan đưa tay lên che mặt.

“Tôi sẽ cho anh gặp bố. Bỏ cái thùng đó xuống!”

“Thật không? Có thật là cho tôi gặp bố không?”

Nghe Min Hwan nói vậy, Ba Park ngừng lại, ngạc nhiên hỏi. Rồi hắn lại cười điên dại.

“Khốn kiếp! Tao là trẻ mồ côi! Hahaha...”

Ba Park cười lớn rồi lại cầm thùng xăng đổ về phía Min Hwan. Ngọn lửa bốc lên bùng bùng khiến cửa phòng bị đóng sập lại. Đồ đạc bị cháy bắt đầu rơi

xuống. Chỉ mình Ba Park ở bên trong.

“Anh định chết như vậy sao?”

Dẫu có đứng trước một tên tội phạm đáng chết cũng không thể nào để hắn chết như thế được. Min Hwan cầm lấy cây rìu ở gần máy điện thoại và bắt đầu phá cửa. Một nhát, hai nhát, ba nhát... Trên cánh cửa bắt đầu xuất hiện một lỗ thủng. Min Hwan dùng chân đạp mạnh, cánh cửa mở và đổ sập xuống nền nhà. Min Hwan vội vàng chạy vào bên trong.

“Ồ?...”

Đúng lúc ấy, Yong Goo trong đám người còn lại chạy ra sân vận động chợt nhìn thấy Ba Park và đội trưởng trong căn phòng cháy. Yong Goo dừng lại và

nhòm vào. Đội trưởng đi vào chưa được mấy bước thì thấy tiếng đồ đạc rơi vỡ trong phòng. Trần nhà bị cháy đang rơi xuống, có một mảng đang rơi ngay lối cửa vào.

Yong Goo sợ hãi mắt mở to. “Ồ... ơ?”

Yong Goo vừa chỉ tay vào Min Hwan vừa kêu lên nhưng Min Hwan không nghe thấy. Những người quản giáo khác vì lo coi chừng đám tù nhân đang náo loạn kia nên không ai để ý đến đội trưởng.

Rốt cuộc chỉ có Yong Goo chạy vào.

Min Hwan đang cố gắng giải quyết tình hình nghiêm trọng trong căn phòng, nhưng lửa vẫn ngoan cố bao vây bốn

phía. Càng cố gắng di chuyển, lại càng hít phải nhiều khói hơn nên Min Hwan vẫn không thể cứu vãn được gì. Yong Goo chạy thẳng vào bên trong thì nhìn thấy Ba Park nằm sõng soài trên nền đất không động đậy.

“Có... có người bị thương! Có người trong này!”

Yong Goo vội vàng nhảy ra khỏi căn phòng để tìm người đến cứu. Ngoài hành lang đám người chạy loạn vẫn đang xô đẩy nhau tránh xa ngọn lửa, không một ai quan tâm đến Yong Goo đang đứng ú ớ kêu cứu.

“Có cháy lớn! Có người bị thương trong phòng...”

Thực ra Yong Goo đã từng trải qua một chuyện tương tự trong quá khứ, đó là ký ức đau buồn nhất trong cuộc đời hơn 30 năm của người đàn ông tội nghiệp.

Ngọn lửa đã bắt đầu tất cả bi kịch, chính ngọn lửa đỏ rực ấy. Vì sao lửa lại bốc cháy thì Yong Goo đến giờ không còn nhớ được. Mọi người đã từng nhắc đến nguyên nhân của nó, nhưng đó là những từ ngữ quá khó hiểu đối với Yong Goo, chỉ biết rằng trong ngọn lửa tàn nhẫn đó có những người quan trọng nhất đối với Yong Goo.

Hôm ấy khi quay trở về nhà, anh trông thấy ngôi nhà của mình đang bị bao phủ bởi ngọn lửa dữ dội và đang dần sụp xuống. Trong ngôi nhà ấy, Ye Seung bé

bỏ đang ngồi co rúm lại vì sợ hãi và người vợ đã ngã gục dưới sàn.

Yong Goo chạy vào ngôi nhà đang bốc cháy. Nhưng những người hàng xóm và lính cứu hỏa đã nhanh chóng ngăn Yong Goo lại vì sợ rằng Yong Goo có vào cũng không ra được. Yong Goo kêu gào, vùng vẫy, tìm mọi cách để chạy vào cứu vợ và con gái. Ngày hôm ấy, Yong Goo đã thực sự biết thế nào là đau đớn.

Không thể, không thể để người thân mình mất trong đám cháy. Yong Goo đã dùng hết sức để vùng ra và chạy vào nhà. Cánh cửa ra vào đang bốc cháy, Yong Goo dùng chân đạp thật mạnh, dùng cả người để đẩy. Yong Goo bị thương, nhưng những vết thương ấy đâu có đáng

gì? Lúc ấy anh chỉ nghĩ làm sao để cứu được những người thương yêu nhất.

Và cũng đúng lúc ấy, Yong Goo đã phải quyết định một điều vô cùng đau đớn, đó là nên cứu ai trước giữa người vợ đang nằm bất tỉnh trên sàn và con gái Ye Seung bé bỏng đang khóc thét bên cạnh mẹ.

Không còn thời gian để chần chừ, Yong Goo cầm chiếc chăn trùm lấy bé Ye Seung. “Mình... mình à. Tôi sẽ quay vào ngay. Mình chờ tôi một chút thôi. Chờ một chút thôi nhé!” Yong Goo chỉ kịp nói với người vợ đang nằm trên sàn như thế.

Nhưng trong lúc Yong Goo chạy ra bên ngoài, lửa đã lan lên mái khiến ngôi

nhà không thể chống đỡ được nữa, liền đổ sập xuống. Yong Goo cũng bị bao vây trong đám lửa, không biết làm sao để thoát ra. Yong Goo hai tay ôm chặt lấy Ye Seung và không nghĩ được một điều gì nữa. Sau này theo lời kể của bà chủ nhà, những người lính cứu hỏa đã xông vào đồng đồ nát và tìm được bé Ye Seung đang được bọc trong chiếc chăn và Yong Goo nằm trong tư thế ôm lấy đứa bé. Yong Goo cũng nghe nói khi ấy đứa bé vẫn nằm ngủ trong lòng bố ngon lành như không có chuyện gì.

Còn vợ anh đã không kịp đợi chồng mình quay lại.

Nếu lúc đầu Yong Goo cứu người vợ ra trước mọi chuyện có tốt hơn không?

Nhưng khi nhìn thấy bé Ye Seung còn sống, Yong Goo không hối hận chút nào. Mà cũng không biết nữa. Không hối hận là cảm giác thế nào, đây là lần đầu trong đời nên Yong Goo không thể nào biết được. Yong Goo nghĩ rằng không thể cứu được vợ là vì lúc đó mình đã không thể nhanh hơn, vì đã không cứu người đáng ra phải cứu trước, vì mình không đủ sức để bảo vệ cho cả vợ và con.

Yong Goo nghĩ mình đã mắc tội lớn và hai hàng nước mắt cứ thể tuôn trào. “Không được! Không thể nào như thế được!”

Yong Goo vừa khóc vừa cố gắng hơn nữa để có thể vào được bên trong căn phòng trại giam đang bốc cháy. Không

quan tâm đến những ngọn lửa đang bùng bùng trước mặt, Yong Goo dùng chân đạp mạnh vào những mảnh gỗ trần nhà đang chắn ngang lối vào, mấy lần như thế.

Lúc ấy từ đằng xa những người quản giáo và đám tù nhân đã nhìn thấy Yong Goo trong căn phòng cháy. Những người quản giáo vừa sợ hãi vừa lo lắng nhưng không ai dám đến gần ngọn lửa mà chỉ biết đứng nhìn.

Dùng chân đá liên tiếp nhưng mảnh gỗ chắn ngang vẫn không lay chuyển, Yong Goo dùng cả thân mình đạp mạnh vào tấm gỗ. Lửa bám vào áo bốc cháy, Yong Goo cũng không dừng lại. Ở những chỗ áo cháy khói bắt đầu bốc lên, Yong Goo

thấy da thịt bỏng rát. Những vết thương vừa chảy máu đã bị lửa chạm vào. Nhưng dầu đau đớn Yong Goo cũng không thể dừng lại. Nhìn Yong Goo xông vào căn phòng cháy cứu người khi đó chẳng khác gì cảm tử quân dũng mãnh can đảm.

Thời gian chậm chạp lê từng bước nặng nề. Rốt cục Yong Goo cũng có thể chiến thắng bức tường lửa chắn ngang trước lối vào phòng. Khói, bụi và lửa như cùng một lúc tạt vào mặt. Yong Goo đưa một tay lên che, một tay quạt đám khói bụi và chạy vào phòng. Trên nền nhà, đội trưởng và Ba Park đang nằm bất động.

Đầu tiên Yong Goo công Ba Park ra

ngoài. Những thứ đồ nát làm Yong Goo mấy lần suýt vấp ngã, lại cộng với sức nặng của Ba Park trên vai, Yong Goo gần như phải sử dụng toàn bộ sức lực của mình mới đưa được Ba Park ra bên ngoài đặt xuống. Không nán lại chút nào, Yong Goo nhanh chóng đứng lên quay trở vào phòng một lần nữa.

Yong Goo bỗng thần thờ vừa đi vừa bật khóc.

“Tôi sẽ quay vào ngay. Chờ tôi một chút thôi. Chờ một chút thôi nhé!”

Yong Goo nhớ lại lời hứa với người vợ đã mất, nhớ lại mình đã không thể quay vào khiến cô ấy phải ra đi, nước mắt cứ thế chảy ra. Và anh cuống cuống chạy vào phòng, lúc ấy trong đầu chỉ

ngũ nhất định phải quay lại để thực hiện lời hứa với đội trưởng, nhất định phải cứu được anh.

Yong Goo dùng hết sức đưa đội trưởng lên vai và xông ra ngoài. Cánh tay run run vì không còn sức lực, trong khi trọng lượng của Min Hwan đè nặng trên vai, Yong Goo cố gắng bước từng bước một ra phía cửa.

Trên đầu, trần nhà vẫn tiếp tục bốc cháy và phát ra những tiếng nổ lộp bộp. Những mảnh gỗ bị cháy vẫn tiếp tục rơi xuống, trần nhà đang chực đổ sập xuống căn phòng. Yong Goo bật khóc rung rức, cố gắng chịu đựng những đau đớn trên khắp cơ thể và gượng chút sức lực cuối cùng rẽ lửa bước đi. Và tưởng chừng

như sắp ra được khỏi căn phòng thì trần nhà bỗng đổ sập xuống. Chỉ cần thêm một bước chân nữa thôi...

Cả Min Hwan đã ngất và Yong Goo cạn kiệt sức lực đều ngã ập xuống sàn nhà. Các quản giáo hét hoảng kêu lên và vội vàng chạy đến nhưng lúc ấy, cả hai đều đã bất tỉnh.

Chiều ngày hôm sau, Min Hwan tỉnh dậy và từ từ mở mắt. Dường như trong mắt vẫn còn phản chiếu hình ảnh của trần nhà bốc cháy ngày hôm qua. Min Hwan thấy mình đang thở bằng bình oxi, cánh tay bị bỏng đang được điều trị. Nhưng chắc trong phổi vẫn còn khói hít phải tối hôm qua, Min Hwan ho sặc sụa.

“Khụ... khụ...”

“Trời ơi, đã tỉnh lại rồi ạ?”

Bác sĩ đang điều trị cho Min Hwan nghe thấy tiếng ho liền quay lại mỉm cười và thở phào nhẹ nhõm. Đó là vị bác sĩ của trại giam.

“Có chuyện gì vậy?” Min Hwan ngược nhìn khuôn mặt tươi cười của bác sĩ và hỏi.

“Có chuyện gì ư? Thật may mắn. Nếu không phải nhờ cái tên nói lắp đó thì cậu đã bị cháy thành tro rồi!”

“Ai cơ?”

Min Hwan vẫn chưa nghĩ ra tên nói lắp ấy là ai, nhìn theo tay chỉ của bác sĩ sang giường bên cạnh. Đó không ai khác

chính Yong Goo, đang nằm yên và thờ khò khè như một đứa trẻ bị ngạt trên giường bệnh.

“Vì cứu cậu mà anh ta đã hít phải không ít khói độc. Nghe nói lúc ấy nước mắt nước mũi chảy giàn giụa vì khói nhưng anh ta vẫn không ngừng kêu ‘Làm ơn cứu đội trưởng của chúng tôi, làm ơn hãy cứu sống anh ấy’. Cũng may mà bị thương không quá nặng. Nhưng có thật anh ta là tội phạm nguy hiểm không?”

Ông bác sĩ không thể giải thích được, đành tự đặt câu hỏi rồi lắc đầu một mình.

Min Hwan lặng lẽ quan sát Yong Goo. Anh ta đang nằm ngủ yên bình như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Anh ta đã cứu

mạng mình. Trong lúc ngọn lửa bốc lên
ngùn ngụt, không một ai dám lại gần,
không ai nghĩ có khả năng đi vào căn
phòng đang cháy ấy. Nhưng anh ta lại
không hề do dự tìm mọi cách để vào và
cứu sống hai sinh mạng.

Trong đầu Min Hwan, mọi ký ức về
Yong Goo trong trại giam lần lượt hiện
ra và được sắp xếp lại. Một kẻ ngờ
nghịch, hiền lành, và khuôn mặt luôn
tươi cười khi chào người khác. Đến giờ
vẫn không có gì phủ nhận nổi con người
ấy. Một kẻ hiền lành và tốt bụng đến
ngốc nghếch, không có lý do gì để bắt
cóc và giết hại trẻ con.

“Tên này rốt cục là thế nào đây?”
Min Hwan tự nhủ, không tài nào hiểu

được.

Bỗng trong đầu Min Hwan mở ra một hướng suy nghĩ mới. Trong vụ án của Yong Goo không phải chỉ có một hai điểm đáng nghi. Yong Goo là một người có vấn đề về thần kinh, hơn nữa đạo đức, phẩm hạnh của anh ta không phù hợp với một kẻ phạm tội xâm hại trẻ vị thành niên, lại càng không thể nào giết người.

Những nghi ngờ của Min Hwan ngày một lớn dần khiến anh không thể ngồi yên một chỗ được nữa. Anh nói với quản giáo Kim chuẩn bị xe cùng đến phòng quản lý tội phạm. Có một chuyện nhất định Min Hwan phải hỏi trưởng phòng Park về Yong Goo.

Chỉ một lát đi xe, Min Hwan và

trưởng phòng Park đã gặp nhau.

“Cậu hãy thử nghĩ xem. Không phải sát hại con gái của một cảnh sát bình thường mà là con gái của Cục trưởng. Việc này với cả Bộ là vụ việc rất nghiêm trọng, nếu trong vòng một tuần không giải quyết xong thì tất cả sẽ bị sa thải như chơi...”

Min Hwan vừa nghe trưởng phòng Park nói vừa đi vào phòng quản lý tội phạm. Một lát sau, Min Hwan mới quay sang nói.

“Có thể cho tôi xem bản tường trình của Lee Yong Goo được không?”

Trưởng phòng Park ngừng lại một lát.

“Nhưng đội trưởng Chang...”

Trưởng phòng Park thoáng lo lắng nhưng đội trưởng Min Hwan sắc mặt vẫn kiên định. Biết không thể lay chuyển được Min Hwan, trưởng phòng Park đành nén tiếng thở dài.

“Ừm...”

Cuối cùng Min Hwan đã thuyết phục được trưởng phòng Park bằng sự cứng rắn của mình, và xem được bản tường trình của Yong Goo trong tập hồ sơ quản lý tội phạm.

Chỉ xem qua vài trang, Min Hwan đã nhận ra ngay đây là bản tường trình giả. Sự kiện và các chi tiết nêu trong đó được lắp ráp với nhau thật hoàn hảo chẳng khác gì kịch bản. Nét chữ viết đậm và rõ, từ ngữ cũng được dùng rất sáng nghĩa, rõ

ràng. Một người gặp vấn đề thần kinh như Yong Goo, khi nghe những câu dài hoặc hơi phức tạp còn không hiểu nổi, làm sao viết ra được một bản tường trình hoàn hảo như thế này?

Min Hwan thỉnh linh ngẩng lên hỏi trưởng phòng Park. “Cái này có đúng là của Yong Goo viết không?”

Trưởng phòng Park nhú mày. “Hồ sơ này không phải do tôi tiếp nhận nên cũng không rõ nữa... Nhưng chắc đúng đây. Bây giờ là thời buổi nào rồi...”

Min Hwan gật gù hùa theo nhưng trong đầu lại nghĩ theo một hướng hoàn toàn khác. *Lee Yong Goo... không phải là một người thông minh đến mức viết được bản tường trình như thế. Cái này*

chắc chắn không phải Yong Goo tự viết.

Kể từ hôm ấy, Min Hwan có cái nhìn gần gũi hơn với Yong Goo. Anh nhận ra rằng dường như cuộc sống của Yong Goo trở nên vô nghĩa nếu không có Ye Seung. Những khi không được gặp con gái, Yong Goo không giống như đang sống. Lúc nào bộ dạng cũng thần thờ và không hề chú tâm đến bất cứ thứ gì, chỉ làm những việc linh tinh để giết thời gian. Trên khuôn mặt mỗi mặt của Yong Goo, râu đã mọc ra khá dài nhưng vẫn chưa được cạo. Có lẽ vì Ye Seung không có ở đây để nổi cáu hay giận dữ nên Yong Goo cũng không buồn cạo.

Giờ giải lao ngoài sân vận động Yong Goo cũng vẫn vậy, hoàn toàn không có

hứng thú với những trò đá cầu, bóng bàn hay đá bóng như những tù nhân khác. Yong Goo thường tìm chỗ có ánh nắng rọi xuống, ngồi một mình ở đấy và viết vẽ linh tinh lên mặt sân.

“Mỗi ngày chỉ được ra vận động tám nắng một lần, lúc nào anh cũng ngồi thế này sao?”

Ông Soe tiến lại gần định trò chuyện, nhưng Yong Goo chỉ gật đầu như không còn sức lực.

“Xin lỗi ạ!”

Ông Soe lôi Yong Goo đứng dậy. “Mau đứng lên đi, phải vận động một chút chứ... Nếu cứ thế này cậu sẽ gục trong tù mất.”

Yong Goo đứng dậy rệu rạo bước theo ông Soe ra đến giữa sân rồi đứng đó. Mặc kệ đám người xung quanh đang tập thể dục, Yong Goo vẫn chỉ đứng im nhìn với bộ mặt không sức sống.

Đội trưởng Min Hwan lặng lẽ đứng nhìn Yong Goo từ góc sân vận động, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, đầu óc rối bời. Yong Goo rốt cục tại sao lại như vậy? Anh đã đưa ra kết luận rằng một người như Yong Goo không thể nào lại bắt cóc và sát hại con gái cục trưởng, và bản tường trình kia chắc chắn là những lời bịa đặt. Min Hwan nhớ lại lúc hỏi bệnh thần kinh của Yong Goo đang ở mức độ nào, có nặng lắm không, trưởng phòng Park đã tỏ ra hết sức bức bối và tìm mọi lời lẽ để thuyết phục Min Hwan.

“Vớì nhữnğ thẳng súc vật như thế, phải trị tội thích đáng chứ? Tội phạm vẫn là tội phạm thôi! Nếu cứ nghĩ như cậu thì ai sẽ là người vào tù? Nhữnğ gã đấđ đều là lũ chó má, bị bắt là đáng kiếp!”

Min Hwan đã cố gạt bỏ nhữnğ lời của trưởng phòng Park ra khỏi đầu nhưng mất mấy ngày mà không thể nào quên đượ. Trong trại giam, Min Hwan lúc nào cũng để mắt đến từng cử chỉ, tâm trạng của Yong Goo. Về nhà, câu hỏi liệu Yong Goo có thực sự phạm tội hay không cứ ám ảnh Min Hwan cả trong giấc ngủ.

Sau khi giờ vận động kết thúc và tất cả các tù nhân đã quay trở về phòng, đội trưởng Min Hwan tiến lại chỗ Yong Goo

ngồi lúc này. Những dòng chữ nguệch ngoạc trên mặt đất đập vào mắt Min Hwan.

Lee Ye Seung. Lee Ye Seung. Lee Ye Seung. Lee Ye Seung của tôi. Lee Ye Seung – con gái yêu.

Tất cả là tên Ye Seung.

Min Hwan bỗng thấy lòng mình quặn thắt. Lúc con trai Jin Uk qua đời, trái tim cứng như đá của Min Hwan đã vỡ tan tưởng như không có nỗi đau nào trên đời hơn thế. Anh nhìn không rời mắt khỏi những dòng chữ nguệch ngoạc của Yong Goo và ngồi xuống thần thờ như một kẻ mất hồn. Chợt quản giáo Kim chạy đến và thì thầm.

“Đội trưởng, Yong Goo có một đứa con gái. Bây giờ... đang phải nằm trong viện.”

“Gì cơ? Nằm viện?”

Vừa nghe tin Min Hwan đã vội vàng chạy đến bệnh viện gần trại trẻ mồ côi. Ye Seung đang nằm trên giường bệnh trong phòng cấp cứu, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt xanh xao và môi mệ. Trên cánh tay nhỏ xíu của cô bé được gắ một mũi kim nối với ống truyền ở đầu giường. Yong Goo trong trại giam mấy ngày vừa qua cũng không chợp mắt.

Vừa nhìn thấy Min Hwan, cô giáo của Ye Seung trong trại trẻ đã lo lắng nói.

“Con bé không ăn bất cứ thứ gì cả.

Tôi biết ngay sự việc sẽ thành thế này mà.”

Có vẻ như người ta chỉ bắt ép chứ không có vẻ gì dể dành cho Ye Seung ăn uống. Cô giáo vừa tỏ ra khó chịu vừa than phiền.

“Chúng tôi cũng không còn cách nào để chăm sóc cho con bé nữa. Phải làm theo quy định thôi.”

“Quy định nào ạ?”

Thật bức mình. Sao họ có thể đối xử với đứa trẻ không có lấy một người thân thích như vậy được nhỉ. Min Hwan đột nhiên giận dữ hỏi lại khiến cô giáo hết sức ngỡ ngàng.

“Gì cơ ạ? Chỉ là... viện trợ của chính

phủ có hơi hạn hẹp...”

“Chẳng phải nó vẫn là một đứa trẻ hay sao?”

“Chính vì thế nên tôi đang tìm hiểu xem ở nơi nào khác có thể tiếp nhận... Thực sự chúng tôi...”

Cô giáo nói đến đây thì có chuông điện thoại reo nên ngừng lại. Min Hwan cảm thấy rất khó chịu muốn ra ngoài nhưng chợt nghe thấy tiếng cô giáo nói chuyện.

“Đứa bé rồi sẽ tỉnh dậy mà. Tôi cũng đi cùng à?”

Giọng nói có phần lo lắng của cô giáo và những lời nói chuyện ở đầu dây bên kia Min Hwan đều nghe thấy hết. Về

hoàn cảnh của trại trẻ, Min Hwan không thể can thiệp được, nhưng anh tự hỏi những người như cô giáo ở trại mồ côi này có thực sự chăm lo cho những đứa trẻ hay không, hằng ngày chúng có được trông nom cẩn thận hay không?

Min Hwan lại nhìn Ye Seung đang nằm trên giường bệnh. Cánh tay cô bé nhỏ xíu mà cây kim thì lớn như thế kia. Đứa bé mới chỉ vừa tròn 8 tuổi, cái tuổi mà những đứa trẻ cùng trang lứa vẫn còn khóc và vùi vãnh bố mẹ, thì Ye Seung vì lo lắng cho bố đang bị giam trong tù đã phải thức trắng bao đêm trời.

Thật tội nghiệp! Min Hwan bất giác khẽ chạm vào đôi tay khẳng khiu nhỏ bé của Ye Seung. cô bé bỗng tỉnh dậy.

“Chú ơi...”

Ye Seung nhìn Min Hwan và nói bằng giọng yếu ớt. Min Hwan không đáp lại mà chỉ cúi nhìn cô bé. Bỗng nhiên nước mắt Ye Seung trào ra.

“Cháu... cháu đã đòi mua... tại cháu đòi mua thứ đó. Cặp sách Thủy thủ mặt trăng...” Ye Seung ngừng lại, nước mắt giàn giụa. Cô bé cố kìm nước mắt vừa nấc lên vừa nói. “Chỉ vì cháu đã đòi bố mua cho cặp sách nên mới như thế ạ. Nếu không phải vì cháu... thì bố... đã không bị bắt vào tù. Chú ơi... cháu... cháu xin lỗi...”

Dù Min Hwan không phải là người bắt Yong Goo, nhưng những lời Ye Seung nói như đang cầu xin Min Hwan sẽ tha

Yong Goo ra khỏi tù. Cô bé làm sao đã hiểu được những thứ như xét xử hay pháp luật, chỉ biết nhìn Min Hwan vừa khóc như van nài. Rồi cô bé cầm lấy tay Min Hwan liên tục nói. “Cháu xin lỗi, cháu sai rồi.” Nhìn cô bé lúc này, Min Hwan cảm thấy lòng đau như ai xé nát và chẳng biết làm sao để vỗ về.

“Chú ơi... vì cháu đã mắc lỗi... cháu sai rồi ạ. Thế nên... chú cứ bắt cháu vào nhà giam đi. Bắt cháu vào đó cùng bố không được sao ạ?”

Min Hwan thực sự thấy mình bất lực, liền gạt tay Ye Seung và bước ra ngoài. Anh không có đủ dũng khí để ở đó nghe Ye Seung khóc và nói thêm một câu nào nữa. Cô bé đột ngột bị bỏ lại, thần thờ

nhìn theo cho đến khi cánh cửa phòng đóng lại. Ye Seung nhắm mắt nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má.

Trên đường quay về trại giam, trong lòng Min Hwan chứa đầy những điều phức tạp và không biết phải giải quyết thế nào. Ngồi trên xe, anh lại nhìn không rời mắt tấm hình cậu con trai Jin Uk. Jin Uk trong hình cũng cười tươi như Ye Seung khi được gặp Yong Goo. Anh bất giác thở dài khiến quản giáo Kim đang lái xe phải ngoái lại nhìn. Min Hwan hỏi quản giáo Kim mà như đang tự nói một mình.

“Nếu Jin Uk còn sống thì lớn bằng từng nào rồi nhỉ?”

Quản giáo Kim nghe Min Hwan nói

nhưng mãi sau mới quay sang nhỏ nhẹ.
“Đứa bé khi nãy... có phải đã khiến anh nghĩ đến Jin Uk không? Anh đã đưa thằng bé đến đây một lần rồi nhỉ? Hôm ấy là ngày Tết thiếu nhi...”

“Thật à? Sao tôi không nhớ nhỉ...?”

“Tôi đã mua kẹo cho nó mà... Thế rồi nó lại đòi mua thêm một chiếc nữa, nói là để đem cho bố...” Quản giáo Kim nhớ lại và bật cười. “Đáng yêu thật!”

Nói đến đó quản giáo Kim bỗng cảm bật, nhận ra mình đang nhắc đến cậu con trai đã mất trước mặt người bố của nó. Min Hwan bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường nhưng lòng đau đớn như có ai chạm vào vết thương còn chưa lành miệng. Min Hwan không nói gì, chỉ ngồi

lặng lẽ suy nghĩ đến một chuyện hoàn toàn khác.

Ye Seung cần có bố. Và Yong Goo cũng cần có Ye Seung. Trong đầu vị sở trưởng đang hiện ra hình ảnh Ye Seung yếu ớt nằm trong phòng bệnh, khuôn mặt xanh xao đắm nước mắt đòi vào tù với bố, và hình ảnh khuôn mặt vô hồn, cuộc sống không chút ý niệm của Yong Goo. Đột nhiên Min Hwan cất giọng.

“Giám đốc đi công tác từ hôm nay à?”

“Sao ạ?” Quản giáo Kim nghe hỏi liền ngạc nhiên quay lại. Min Hwan không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn xa xăm ra ngoài cửa kính xe.

Trại giam là nơi mọi thứ đều miễn phí. Điều đó đã được mặc định như thế, cho nên ở đây, dầu câu chuyện có tẻ nhạt cũng vẫn được nghe, dầu trò chơi không hấp dẫn mọi người vẫn cứ hào hứng tham gia. Và phòng giam số 7 cũng không nằm ngoại lệ.

Ngày hôm đó trò chơi đã đến hồi kết thúc. Ngoại trừ lão tù già và Yong Goo thì mọi người đều tham gia chơi vui vẻ. Đó là trò nối từ, người kế tiếp phải tìm được từ bắt đầu bằng chữ cái vừa kết thúc của người nói trước. Cứ chơi mãi như thế cũng nhàm chán, Man Bom đề nghị mỗi người khi đến lượt mình nói phải bỏ ra một điều thuốc cho đến khi nào hết thì thôi.

Mỗi khi gặp phải những từ có kết thúc khó, Đại ca lại ngồi vừa rung đùi, vừa nhìn ra chỗ Yong Goo. Yong Goo nằm bên cạnh chỉ chăm chú nhìn ngắm bức vẽ thủy thủ mặt trắng mà lần trước Ye Seung để lại.

“Thật là...”

Thấy Yong Goo cứ nằm nhìn mãi bức vẽ mà không chán, Đại ca buộc phải dựng Yong Goo ngồi dậy. Không thích cũng phải chơi cùng nếu không muốn bị Đại ca hăm dọa, vậy là Yong Goo chẳng còn cách nào khác, đành ngồi dậy nhích đến gần Đại ca.

Man Bom khéo tay đã nhanh chóng làm một chiếc vương miện bằng báo cũ và đội vào đầu Yong Goo. Đó là chiếc

vương miện của trọng tài – người phán xét thắng thua trong trò chơi đồ chữ. Tất cả mọi người đều nhìn vào tay Yong Goo.

“Bắt... đầu...!”

Trên đời chắc chẳng có câu khẩu lệnh nào mệt mỏi và yếu ớt như thế!

“Hi-ro-bong!”

Đại ca đọc từ đầu tiên và ném vào giữa vòng tròn một miếng thuốc. Tiếp theo là lượt của Chun Ho. Chun Ho nghĩ ngợi một lát rồi nói.

“Bong...bu-ra!”

Bong Sik liền nhanh nhẩu. “Ra-oa-ba-ri!”

Man Bom liếc nhìn gờm gờm.
“Này! Ra-oa-ba-ri là cái gì hả?”

“Quy luật biến âm, không biết à?”

Chun Ho ra vẻ hiểu biết bênh vực câu trả lời của Bong Sik, liền bị Man Bom quạt lại. “À... ra vẻ có học đấy hả?” Rồi nhíu mày suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng tìm ra một từ. “Ri-bal-sa!”

“Thái độ học hỏi cũng tốt lên rồi đấy!”

Chun Ho đập tay vào đùi rồi nói.
“Sa... sa... sa...si-mi!”

Giờ lại quay lại từ đầu, nhưng Đại ca vẫn chưa nghĩ ra được từ nào. Chợt có tiếng gậy sắt gõ bên ngoài cửa sổ. Là quản giáo Kim. Không phải giờ tuần tra

nên cả phòng ai cũng hết sức ngạc nhiên và hoảng hốt. Bong Sik vội vàng vơ đám thuốc lá vứt trên sàn rồi nằm xuống lấy người che lại.

“Chà, ta cũng muốn chơi trò đồ chữ quá!”

Quản giáo Kim thảo nhiên nói như không. Cả phòng ai cũng thận trọng đưa mắt nhìn nhau. Duy có Man Bom là dám lên tiếng hỏi lại.

“Không biết mùa đông này ngài có gì viện trợ cho chúng tôi chẳng?”

“Viện trợ à? Cái đó... À... ừm... Cái này thì sao?”

Quản giáo Kim ngập ngừng một lát rồi cũng cho mọi người xem thứ mà mình

bất ngờ đem đến.

Ye Seung.

Cả phòng ai cũng ngạc nhiên đến mức không thốt lên được lời nào. Người đầu tiên nhìn thấy Ye Seung không ai khác chính là Yong Goo. Yong Goo vốn chẳng quan tâm gì đến trò chơi đồ chữ, chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài song sắt cửa sổ. Ye Seung đang được quản giáo Kim bế trên tay, nhìn Yong Goo cười rạng rỡ. Yong Goo bất ngờ và sung sướng ngỡ như đang mơ, đứng bật dậy chạy ra cửa. Yong Goo kêu lên mừng rỡ, nhưng Ye Seung vội đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng.

“Suyt!”

Không phải mơ nữa rồi. Rõ ràng là Ye Seung, là Ye Seung bằng xương bằng thịt trước mặt Yong Goo thật rồi. Yong Goo dang cả hai tay ra chờ ôm lấy con, nghẹn ngào không nói nên lời. Quản giáo Kim cũng vui lây, liền vội vàng mở cửa phòng và chỉ chờ có thể, Ye Seung chạy ào vào ôm lấy bố. Yong Goo kéo Ye Seung vào lòng, hôn con gái rồi nhảy lên sung sướng. Cô bé cũng áp mặt vào lòng bố vui mừng khôn xiết.

Cả phòng giam số 7 vẫn không khỏi bàng hoàng, hết nhìn hai bố con Ye Seung lại nhìn quản giáo Kim.

“Bí mật nhé! Là quà của đội trưởng. Đội trưởng đi tập huấn rồi... À anh Yang Ho...” Quản giáo Kim chợt quay sang

nhìn Đại ca và nháy mắt.

Đại ca này giờ vẫn ngồi há hốc mồm, nghe quản giáo Kim nói vậy, chột hiệu ý và gật đầu. “Tôi biết rồi. Tôi sẽ giữ kín với đám tù nhân phòng khác...”

Đến giờ mọi người mới thực sự yên tâm nở nụ cười nhẹ nhõm. Những người khác trong phòng giam số 7 không ai nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn hai bố con Yong Goo đang mừng rỡ vì được gặp nhau. Chợt quản giáo Kim nhìn thấy những điều thuốc lá nằm lăn lóc trên sàn.

“Cái gì đây? Phải tịch thu mới được!”

Nhưng đến cả Đại ca lúc ấy cũng chẳng buồn quan tâm đến mấy điều thuốc vì còn đang bận đập tay với Ye Seung.

“Yê...”

Mọi người ai cũng lôi Ye Seung lại để ôm một cái, ai cũng chung một niềm vui rất lớn với bố con Yong Goo. Cho dù không được phát ra âm thanh lớn nhưng như vậy cũng đủ lắm rồi. Nhìn cảnh sum vầy đó, quản giáo Kim cũng không giấu được vẻ vui mừng trên nét mặt.

Đêm hôm ấy, Yong Goo đặc biệt nhờ quản giáo Kim mua giúp ít bánh kẹo ngon và lạng lẽ rời phòng. Khuôn mặt gầy gò xanh xao của Yong Goo vừa được gặp Ye Seung đã trở nên tươi tắn khác thường. Yong Goo vừa đi vừa cười tùm tùm một mình.

Yong Goo đang đi đến phòng của đội trưởng Min Hwan. Quản giáo Kim nói

rằng việc mang Ye Seung đến phòng giam số 7 là chủ ý của đội trưởng, chính đội trưởng đã cho phép nên ông ấy mới có thể làm được như vậy. Vậy nên Yong Goo muốn làm gì đó để bày tỏ lòng cảm ơn với ngài đội trưởng, mà trong nhà tù này ngoài những thứ ăn nhẹ như bánh kẹo ra thì chẳng còn gì khác có thể đem làm quà.

Quản giáo Kim mở cửa dẫn Yong Goo đi, nhìn bộ dạng đó liền cười và nói. “Đội trưởng không thích mấy thứ này đâu, anh ấy chỉ thích rượu thôi. Đáng ra phải mua rượu mới đúng chứ?”

Nghe nói vậy mặt Yong Goo bỗng biến sắc, cúi xuống nhìn chỗ bánh kẹo trên tay rồi lại nhìn quản giáo Kim với vẻ mặt

như sắp khóc.

“Vậy thì tôi sẽ... nhờ Đại ca mua giúp rượu...”

“Thôi thôi, đùa đấy, đùa thôi mà...”
Quản giáo Kim cười lớn rồi chỉ cho Yong Goo phòng làm việc của đội trưởng.

Quản giáo Kim gõ cửa nhưng không thấy bên trong trả lời. Mở cửa phòng thấy không có ai, ông quay sang bảo với Yong Goo.

“Chắc ông ấy đến phòng quản lý. Anh ngồi đây chờ chút nhé!”

Nói rồi quản giáo Kim đi ra ngoài, để Yong Goo lại một mình trong phòng đội trưởng. Yong Goo để bánh kẹo lên bàn,

đi đi lại lại và chợt thấy bức ảnh để trên bàn làm việc. Yong Goo lén nhìn qua và đoán người trong ảnh là vợ và con trai đội trưởng. Cậu con trai đang cười rất tươi. Yong Goo thấy những dấu vân tay và bụi bám trên khung ảnh liền cầm lên và dùng tay áo

lau sạch.

Chợt đội trưởng Min Hwan bước vào phòng và thấy Yong Goo đang lau bức ảnh. Đội trưởng lớn tiếng hỏi. “Anh đang làm gì ở đây?”

“Chào anh ạ!” Yong Goo cúi gập người và chào một cách kính cẩn nhưng Min Hwan vẫn đứng nhìn lạnh lùng.

“Còn chưa để bức ảnh đó xuống?”

Yong Goo sợ hãi run run đặt bức ảnh lại chỗ cũ trên bàn làm việc. “Bánh kẹo... tôi muốn cảm ơn bằng một chút bánh kẹo... nên...”

“Tôi đem Ye Seung đến không phải vì anh. Đi ra!”

Yong Goo lúc này không biết phải nói gì, chỉ đứng ngây ra nhìn đội trưởng. Min Hwan lại lớn tiếng nhắc lại. “Tôi nói đi ra!”

“À... Vâng, tôi về ạ... Chào anh ạ!”

Yong Goo không làm được gì khác ngoài việc cúi chào tạm biệt và đi ra ngoài. Trong khi Yong Goo khẽ đóng cửa thì nghe thấy tiếng đội trưởng ngả mình trên ghế dựa, tiếp đó là tiếng bàn làm

việc khê xê dịch, tiếng chạm vào gói bánh kẹo của Yong Goo.

Min Hwan đang nằm trên ghế và đưa mắt nhìn gói bánh kẹo ấy.

Trong lúc Yong Goo vắng mặt, ở phòng giam số 7 đã xảy ra một chuyện. Mọi người trong phòng đặt Ye Seung vào giữa và ngồi xung quanh trò chuyện. Ai cũng bị cuốn theo sự vui vẻ của cô bé.

“Trật tự đi nào! Ye Seung của chúng ta, khi vào đây điều gì cháu thấy đặc biệt nhất?”

Đại ca đang ngồi dựa vào chân giá sách và hỏi Ye Seung về ấn tượng khi vào trại giam, và câu hỏi ấy đã mở ra

một sự kiện khó tin trong phòng. Ye Seung suy nghĩ một lát nhưng không trả lời mà lôi trong cặp sách ra một cuốn truyện tranh rồi đưa cho Đại ca.

“Chú ơi, đọc truyện cho cháu nghe đi!”

Đại ca bàng hoàng. “Gì cơ?”

“Trong phòng giọng của chú là hay nhất. Chú đọc cho cháu nghe đi!”

Ye Seung vừa nói vừa mở cuốn truyện ra trước mặt Đại ca. Đại ca chẳng có cách nào khác lóng ngóng cầm lấy cuốn truyện, nhưng vừa mở đến trang đầu tiên đã vã mồ hôi lấm tấm. Đại ca hết đưa mắt nhìn Ye Seung rồi lại nhìn những người khác, mãi mới cất giọng một cách

đầy khó khăn.

“À... Cháu có thể thấy... ở đây... ừm...”

Thật ra Đại ca không hề biết chữ. Sự thật ấy đã được dày công giấu kín bao năm nay, vậy mà giờ lại có nguy cơ bại lộ. Thấy chú Đại ca cứ ấp a ấp úng nhìn vào sách, Ye Seung nghiêng đầu tỏ vẻ nghi ngờ.

Lúc ấy Chun Ho mới lên tiếng. “Đại ca, Đại ca đang cầm sách ngược để đọc à?”

“Gì? À...”

Đại ca ấp úng trả lời rồi nhìn vào cuốn truyện. “Cháu nhìn này... Con bướm bướm... À, cháu có thể nhìn thấy nó đang

bay một mình...”

Chun Ho nhìn Đại ca bằng ánh mắt lạ lùng rồi ngáp ngừng hỏi. “Đại ca?”

“Sao?”

“Có phải... Đại ca không biết chữ không thế?”

“Thì... th.. thật ra...”

Đại ca bất giác đỏ mặt rồi bực tức ném cuốn truyện xuống sàn nhà. Đã mất bao công sức mới giấu kín được đến bây giờ, vậy mà chỉ vì cuốn truyện kia... Giờ thì ai cũng biết cả. Đại ca vừa xấu hổ vừa tức giận ngoảnh mặt đi.

Cuối cùng lão tù già đọc truyện cho Ye Seung. Ông đặt Ye Seung lên đùi và bắt đầu đọc, mọi người trong phòng cũng

dòng tai lên nghe ngóng. “Trong tiết trời mùa đông lạnh giá, con bướm vàng phá kén bay đi...”

“Mùa đông lạnh giá thì làm gì có bướm chứ? Vớ vẩn!”

Đại ca bực bội chen ngang lời lão tù già. Nhưng ông già vẫn không đổi giọng, chậm rãi đọc sang đoạn khác. “Lúc ấy bỗng một con chuột nhìn thấy bướm vàng đang rong chơi và nó tự nhủ: ‘Ta đói quá, phải bắt chú mày ăn mới được!’...”

Đại ca lại quay sang nói chen vào. “Chuột mà đòi bắt bướm để ăn...”

“Đề hiếp... dân à?”

Cả phòng quay sang lườm Man Bom — đưa vừa phát ngôn ra câu vừa rồi. Man

Bom thấy vậy nhăn mặt giãy nảy. “Trời ạ, thật là...” Biết mình lỡ lời, Man Bom xấu hổ đấm tay xuống nền nhà.

“Bướm vàng vội bay vào hang để trốn chuột, nhưng lại gặp một con rắn.”

“Tại sao lại vào nhà người khác? Bị cáo đã phạm tội xâm nhập trái phép. Tòa phạt tù 1 năm 6 tháng! Cộc!”

Man Bom lần này không bình luận linh tinh mà bắt chước theo giọng thẩm phán trong phiên tòa khiến ai nấy đều bật cười. Thấy các chú bật cười, Ye Seung cũng cười theo. Lâu rồi bầu không khí trong phòng mới trở nên vui vẻ như vậy.

Nhưng từ nãy tới giờ, Bong Sik có vẻ không hào hứng với câu chuyện, vẻ mặt

đăm chiêu suy nghĩ. Rồi Bong Sik bò sang chỗ Đại ca nằm và năn nỉ bằng vẻ đáng thương hết sức.

“Đại ca... Cho con em vào đây với!”

“Cái gì?”

“Đại ca, Ye Seung chẳng phải cũng là lén lút vào đây thôi sao? Cho con em vào đây đi Đại ca?”

Đại ca đang nằm đưa chân đá Bong Sik một cái rồi quát lớn. “Cái thằng này, mày định biến nơi này thành nhà trẻ à? Cho một đồng trẻ con vào đây ồn chết đi được!”

Chun Ho cũng đồng tình với Đại ca, ra hiệu cho Bong Sik không được đòi hỏi nữa.

“Vì chuyện đó chúng ta sẽ không được hưởng ân xá đâu, nếu có thêm một đứa trẻ con trong phòng này... Thật là!”

“Em chỉ vì muốn được hưởng ân xá để ra tù mà đã chịu đựng nhiều lắm rồi. Đại ca, em nhớ con em! Em cũng muốn gặp con em chứ? Sao Đại ca không chịu hiều cho em? Huhu...”

“Mày muốn đưa con vào đây thế sao?” Đại ca tỏ vẻ nghiêm túc hỏi, Bong Sik gật đầu vội đáp.

“Đương nhiên rồi ạ!”

Đại ca nghĩ một lát rồi tiến lại gần, Bong Sik hồi hộp ghé tai vào miệng Đại ca để được nghe cao kiến. “Vậy thì... chú mày chỉ có đường chết thôi!”

Câu trả lời của Đại ca như gáo nước lạnh dội vào mặt, khiến Bong Sik ngay lập tức lùi lại, giận dỗi bỏ về chỗ nằm úp mặt vào tường. Nhìn dáng vẻ giận dỗi của hắn có vẻ như rất muốn được gặp con. Ye Seung đang ngồi trên đùi lão tù già chứng kiến cảnh tượng ấy chỉ lặng lẽ chớp mắt không nói gì.

Theo lịch, mỗi tuần phạm nhân được nhận bưu phẩm một lần, và Yong Goo được giao nhiệm vụ đi phân phát tuần này. Anh mang theo thẻ đi đến các phòng đưa sách báo và bưu phẩm. Tất cả đều được đưa qua song sắt cho từng người một cách cẩn thận, bởi không chỉ có quản giáo Jeong đi theo giám sát, mà quản

giáo Kim cũng đang đi tuần.

Yong Goo đến đứng trước ô cửa phòng giam số 3 rồi đọc tên được ghi trong danh sách.

“Anh Park Yong Sik!”

Lúc này khi tình cờ đọc đến tên Ba Park, Yong Goo đã thoáng giật mình và có chút hoảng sợ. Vừa được đọc tên, Ba Park lập tức ló ra sau song cửa, khuôn mặt ngơ ngác hỏi. “Gì vậy?”

Yong Goo cúi thấp người rồi lấy cuốn sách đưa cho Ba Park. “Hơ... hơ... Một cuốn ‘Nhà tù Shawshank’!”

Bất cứ ai đọc to tên sách của Ba Park lên cũng khiến hắn tức giận. Hắn nhìn xung quanh rồi quát. “Đừng có mà đọc

tên lên!”

“Một cuốn ‘Tử thần vùng Texas’!”

“Tao bảo đừng có đọc tên, cứ thế mà đưa thôi!”

“Vâng ạ!”

Ba Park vừa nói xong, Yong Goo lập tức im lặng gật đầu và định chuyển sang phòng khác. Nhưng Ba Park đã lên tiếng hỏi một câu khiến Yong Goo điếng người.

“Này! Yong Goo, con gái mày đã vào đây rồi đúng không?”

“Gì... gì ạ?”

Làm thế nào Ba Park lại biết được chuyện đó? Chắc chắn Đại ca không đời

nào nói ra bên ngoài. Yong Goo run rẩy
sợ hãi, còn Ba Park đứng bên trong song
sắt cười lớn.

Chương 9. Hạt bầu của chim én

Sau ngày hôm ấy, có quá nhiều thay đổi đến với cuộc sống của tôi.

Cho đến khi chú đội trưởng kết thúc khóa tập huấn, tôi được phép ở trong tù với bố. Nhưng không phải vào trong ấy bằng cách lén lút chui trong thùng sữa như hồi đầu, mà lần này tôi được chú Min Hwan nắm tay dẫn vào một cách đàng hoàng.

Tôi đã hỏi chú Min Hwan rằng tôi cứ ở mãi trong ấy không được hay sao, chú ấy nói rằng tuyệt đối không được, nhất định phải tới trường để học. Tôi đã hứa với chú ấy nhất định phải trở thành một

đưa trẻ ngoan ngoan nên đã gặt đầu đồng ý. Và từ đó, cứ sau khi tan trường, chú Min Hwan lại đón tôi về trại giam gặp bố và các chú ở phòng giam số 7.

Rồi cũng đến những ngày nghỉ cuối tuần. Tôi đem những chiếc kẹo trên lớp bỏ vào cặp mang về cho bố. Kẹo vị dâu tây, vị táo, vị nho, lại có cả vị vani mà bố thích nhất nữa. Tôi đang đếm những chiếc kẹo bỏ vào cặp thì các bạn cùng lớp tiến đến cạnh chỗ tôi hỏi tíu tít.

Đó là vì cậu bạn Yeong Hoon ngồi cạnh tôi, cậu ấy luôn khoe rằng nhà mình rất giàu có. Mỗi khi đến lớp, Yeong Hoon thường mang theo những món đồ chơi lạ mắt, hôm nay cậu ấy mang đến một thứ rất đắt tiền mà ai cũng muốn xem

thử.

Đó chính là một chiếc điện thoại di động.

“Oa, điện thoại di động! Cái này nhỏ hơn cái nhà tớ một chút xíu! Là thật đấy hả?” Cậu bạn Sung Hyun tròn mắt nhìn chiếc điện thoại mới của Yeong Hoon.

Min Guk ngồi ghế sau cũng kiểng chân lên xem và nói lớn. “Đương nhiên là thật rồi!”

“Thì tớ đã nói là thật mà!” Yeong Hoon bực bội nhắc lại. Trong khi đó Sung Hyun vẫn chưa hết tò mò và đưa tay sờ thử vào chiếc điện thoại.

“Cho tớ chạm vào nó được không?”

Sung Hyun nói bằng giọng thờ thễ.

Yeong Hoon liền tháo chiếc điện thoại đeo trên cổ đưa cho Sung Hyun xem. Tôi cũng tò mò không xếp sách vở nữa và ngó chăm chăm sang chiếc điện thoại.

Sung Hyun cẩn thận mở danh bạ và tò mò nhìn từng số một. Min Guk dường như ghen tị với chiếc điện thoại của Yeong Hoon, bỗng nảy ra một trò đùa tinh quái. “Cái này không bấm được nút send, rõ là đồ rởm rồi!”

“Không bấm nút send được à?”

“Nút send... là nút gì?” Yeong Hoon hỏi lại.

Min Guk vừa nói vừa cướp chiếc điện thoại trên tay Sung Hyun và chạy biến ra chỗ khác. Sau đó, cậu ta nghịch ngợm

bấm mạnh liên hồi vào các nút trên điện thoại. Yeong Hoon gào lên rằng đừng bấm mạnh như thế rồi chạy theo đòi lại chiếc điện thoại, nhưng Min Guk láu cá vừa cười khì khì vừa nhanh chân chạy trước.

“Trả lại điện thoại cho tớ!”

Yeong Hoon vừa gào vừa đuổi theo Min Guk. Nhưng Min Guk cao to nhanh nhẹn hơn nên mãi mà Yeong Hoon không tóm được. Min Guk cứ chạy vòng vèo lượn lách hết chỗ này sang chỗ khác y như trạch. Rốt cuộc Yeong Hoon đứng lại và bắt đầu khóc meo meo.

Cậu bạn Yeong Hoon ngồi cạnh tôi rất hiền và tốt bụng. Dù được cho nhiều tiền nhưng không bao giờ cậu ấy mua đồ ăn

một mình mà lúc nào cũng đem quà bánh chia cho chúng tôi. Cậu ấy cũng mua cho tôi bánh quy và kem mấy lần. Thế nên tôi nghĩ mình phải giúp cậu ấy, không thể để cậu ấy đứng khóc như vậy được.

“Này, Kim Min Guk!”

Bắt nạt kẻ yếu hơn mình chắc chắn là người xấu, từ hồi nhỏ bố đã dạy tôi như vậy. Bố của Min Guk chắc thông minh hơn bố tôi, chẳng lẽ lại không dạy cho cậu ta điều đó? Thật không thể hiểu được.

“Cậu định làm đồ trộm cắp đây à? Mau trả lại điện thoại cho Yeong Hoon đi!”

Nghe giọng nói chói tai của tôi, Min

Guk giật mình dừng lại tròn mắt nhìn tôi. Các bạn trong lớp cũng quay lại nhìn. Tôi gọi Min Guk là đồ trộm cắp khiến cậu ta sợ hãi hết nhìn tôi lại nhìn đến Yeong Hoon. Cậu ta lí nhí nói rằng mình chỉ đùa thôi, Yeong Hoon đúng là đồ nhát chết. Nhưng tôi vẫn không dừng lại mà còn quát to hơn. “Mau lên!”

Mắt Min Guk bắt đầu đỏ hoe, sau đó cậu ta cũng rơm rớm nước mắt. “Trả cậu này...”

Yeong Hoon ngượng ngùng cầm lại chiếc điện thoại. Đúng lúc ấy thì giờ ra chơi kết thúc. Tôi mở sách giáo khoa và chăm chú lắng nghe cô giáo giảng bài. Thật ra thì tôi chỉ muốn buổi học mau mau kết thúc để có thể về gặp bố. Chợt

Yeong Hoon quay sang khẽ hích tay tôi và nói.

“Cám ơn cậu nhé!”

Tôi cười và mấp máy nói “không sao đâu” với cậu ấy mà trong lòng cảm thấy vui vui.

Sắp hết buổi học, tôi xé một mảnh giấy nhỏ, viết rồi đưa sang cho cậu ấy. Yeong Hoon đọc chăm chú rồi quay lại mỉm cười nhìn tôi gật đầu.

Buổi học kết thúc, tôi đang cùng cậu bạn Yeong Hoon đi ra cổng trường thì chợt nhìn thấy chú Min Hwan đang đứng đợi. Tôi vội vàng chào tạm biệt Yeong Hoon và chạy đến chỗ chú.

“Chú ơi!”

Vui biết mấy! Tôi cười ngoác miệng chạy đến ôm lấy chú Min Hwan. Chú bối rối bế tôi lên rồi ôm vào lòng.

Lúc ngồi trên xe, tôi cẩn thận để cặp sách ra phía sau. Trong cặp có rất nhiều kẹo tôi để dành mấy ngày liền, tôi đã chuẩn bị một cái túi thật đẹp để đựng kẹo rồi mới cho vào cặp. Nghe thấy tiếng sột soạt trong ba lô, chú Min Hwan đoán ra và hỏi tôi.

“Cháu mang kẹo về cho bố à?”

“Vâng ạ! Cháu cũng mang cả cho chú nữa đấy!”

Nói rồi tôi mở cặp ra và lấy chiếc túi màu hồng đựng các loại kẹo. Kẹo là một trong những thứ tôi thích nhất. Chú Min

Hwan bật cười và nhận lấy chiếc kẹo tôi đưa.

“Ye Seung ngoan quá nhỉ?”

Tôi mừng ra mặt khi được chú Min Hwan khen ngoan. Tôi cũng thích được khen xinh đẹp, đáng yêu, thông minh nữa, nhưng được khen ngoan là tôi thích nhất.

“Bố nói cháu xinh đẹp và ngoan hiền giống mẹ đấy.”

“Thế à?”

“Vâng. Bố cháu kể khi mẹ bị đau chân, bố đã giúp mẹ chữa vết thương rồi sau đó hai người yêu nhau ạ. Chú có nhớ truyện Hung Bo chữa lành chân cho chim én, sau đó được chim én mang hạt bầu đến đền ơn không? Bố nói mẹ cũng giống

như chim én, đã mang Ye Seung đến cho bố.”

Chú Min Hwan nghe vậy liền gật đầu và mỉm cười. Xe đã gần đến nơi. Tôi đứng dậy khỏi ghế ngồi rồi ôm cổ chú Min Hwan để chào

tạm biệt.

“Tạm biệt chú Min Hwan!”

Để đến được phòng giam số 7 phải đi qua một dãy hành lang dài. Tôi chia tay chú Min Hwan rồi thận trọng nắm tay quản giáo Kim nhẹ nhàng rón rén từng bước. Chú Kim hỏi tôi có sợ không, nếu sợ chú ấy sẽ bế nhưng tôi đã lắc đầu. Thay vào đó, tôi nắm tay chú thật chặt.

“Ye Seung, cháu không sợ nhà tù hay

sao?” Chú Kim hỏi. Tôi cố đi nhanh thêm vài bước rồi lắc đầu trả lời.

“Cháu không sợ ạ. Trong này có bố, có các chú ở cùng phòng với bố và còn có cả chú Kim nữa mà!”

Cứ mỗi lần đi qua được một phòng tôi lại cảm thấy vui sướng muốn hát lên khe khẽ. Tôi hân hoan đếm từng cửa phòng một, bởi càng đến gần phòng số 7 tôi lại càng mau được gặp bố hơn.

“Qua một phòng, sắp đến phòng thứ hai... Qua hai phòng, sắp đến phòng thứ ba... Qua ba phòng, nhưng chưa phải phòng thứ tư...”

Lúc đó chúng tôi đã đi qua được ba phòng. Bỗng một tiếng động rất lớn phát

ra, rồi một người đàn ông sợ hãi chạy nép vào cánh cửa sắt ngay cạnh chúng tôi. Tôi đứng sững người nhìn, chú Kim vội kéo tôi ra sau lưng.

“Trời ơi, giật cả mình! Hết hồn mất!”

Người đàn ông đó không có tóc. Lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông bị hói đầu ở khoảng cách gần như thế nên hết sức bất ngờ và cứ tròn mắt nhìn.

“Cô bé, tên cháu là gì?”

Người đàn ông hỏi tôi. Tôi bây giờ vẫn đứng sau lưng chú Kim chưa hết bàng hoàng, chú Kim vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi trấn tĩnh lại, buông tay chú rồi tiến lại phía người đàn ông cười và đáp lại. “Cháu tên là Ye Seung ạ. Chú có

muôn ăn kẹo không?”

Tôi vừa hỏi xong thì chú lạ mặt bỗng biến mất sau cánh cửa. Thay vào đó, một bàn tay từ trong phòng chìa ra qua lỗ cửa phòng giam. Tôi ngồi xổm xuống đất mở cặp sách và lấy một chiếc kẹo màu đỏ đặt vào tay chú lạ mặt. Bàn tay cầm lấy chiếc kẹo rút vào phòng rồi một lát sau lại chìa ra ba hộp sữa chua nhỏ. Tôi vui thích nhận lấy và nhìn chú cười. Bàn tay lại biến mất và lần này thì khuôn mặt khi nãy xuất hiện qua lỗ cửa, cười tủm tỉm với tôi. Rồi chúng tôi vẫy tay tạm biệt nhau.

“Ye Seung à, cháu giỏi thật đấy!”

Chú Kim đứng đợi tôi chỉ nhếch môi cười. Tôi chạy lại nắm tay chú ấy và

chúng tôi lại đi tiếp.

“Sao thế chú?”

“À, không. Chỉ là ông ấy nghĩ cháu cũng giống như con gái ông ấy...”

Vừa nghe đến đó thì chợt phía phòng giam số 7 phát ra tiếng bước chân rất rõ. Có tiếng chú Đại ca Yang Ho gọi bố. Im lặng một lát rồi lại có âm thanh gì đó nghe rất giận dữ và đáng sợ. Tôi vừa nắm chặt tay chú Kim vừa chạy về phòng.

Mãi sau này được nghe kể lại tôi mới biết chú hỏi đầu lạ mặt hôm đó có biệt danh là Ba Park. Mọi người bàn tán nhiều rằng “Ba Park sau khi nhận kẹo

của Ye Seung liệu có im lặng không?”
Nhưng khi ấy, tôi không thể hiểu có chuyện gì đang diễn ra.

Phòng giam số 7 đã trở thành nơi tôi ra vào thường xuyên, và ở đó chúng tôi đã bắt đầu một kế hoạch mới. Sau khi chú Yang Ho bị bại lộ chuyện mù chữ vô cùng xấu hổ, và cuối cùng tôi đã dạy chữ cho chú ấy. Mỗi khi kết thúc buổi học ở trường, tôi lại đến nhà giam gặp bố và trong khoảng thời gian đó, tôi dạy chú ấy các chữ cái tiếng Hàn.

Sau khi chú Yang Ho học thuộc phần lớn các chữ cái, tôi bắt đầu dạy chú ấy cách ghép vần, giống như cô giáo ở lớp đã dạy chúng tôi.

“Sa-koa.”

Tôi phát âm thật rõ từng chữ, còn chú ấy thì ngồi xồm trên đất và chăm chú viết chính tả vào tờ giấy trắng.

“Sa... koa...”

Mặc dù đã rất chú tâm đến mức mồ hôi lấm tấm trên mặt, nhưng chú vẫn không viết đúng từ “Sa koa” như tôi đọc, mà lại viết thành “Sa-ja”. Tôi suýt bật cười khi nhìn tờ giấy, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị và lắc đầu.

“Không phải, không phải ‘sa-ja’ mà là ‘sa-koa’, là chữ ‘koa’, chữ ‘k’ mới đúng ạ!”

“À, đúng đúng, phải là chữ ‘k’ nhỉ!”

Chữ ‘k’ là chữ nào nhỉ. Giống như đang làm bài kiểm tra, chú Yang Ho tỏ ra

rất căng thẳng và bối rối. Chú luôn miệng lầm nhảm, bút chì cứ cầm lên lại chần chừ không viết. Chú ấy không nhớ phụ âm ‘k’ trong tiếng Hàn viết thế nào.

Chú Man Bom thấy vậy, không nhịn được cười tiến lại gần chú Yang Ho và đưa tay ra bắt. “Thật vinh hạnh, Đại ca! Không biết người thuộc giới quý tộc thượng lưu như anh đã bao giờ nhìn thấy cái cuộc chưa?”

“Thằng bố lão này!”

Chú Yang Ho trông như tức muốn khóc, quay sang đánh chú Man Bom. Thấy tôi đang nhìn trừng trừng, chú Yang Ho liền cầm cây bút chì lên và tiếp tục học. Nhưng rốt cục chú ấy vẫn chưa nhớ viết chữ ‘k’ thế nào. Bố tôi ngồi cạnh

thấy vậy liền viết chữ ‘k’ bằng tay lên nền nhà, chú ấy lén quay sang nhìn và rồi cũng viết được theo. Đáng lẽ nhìn bài trong lúc kiểm tra là vi phạm, nhưng lần này tôi đành phải châm chước bỏ qua, giả vờ khen động viên chú ấy.

“Oa... chú viết giỏi thật đấy!”

Rồi tôi cầm cây bút chì màu đỏ tô tròn vào ô đúng. Chú Yang Ho vẫn căng thẳng nhìn vào tờ giấy kiểm tra. Dù được bố nhắc chú ấy mới viết được, nhưng tôi nghĩ như vậy cũng rất tiến bộ rồi.

Đúng lúc ấy có tiếng mở cửa. Chú Bong Sik rầu rĩ đi vào. Chú ấy đã mõi mòn chờ thư của vợ, nhưng nhìn bộ dạng buồn như đưa đám này thì chắc chẳng có tin tức, thư từ gì.

Chú Yang Ho thấy vậy liền hỏi. “Đã đợi lâu như vậy mà vẫn không thấy thư. Hay người ta bỏ thư của chú mày đi đâu rồi?”

“Phụ nữ sau khi sinh con rất vất vả, sức đâu mà viết thư cơ chứ?”

Nghe ông Soe nói vậy, những nếp nhăn trên mặt chú Bong Sik dần giãn ra. Chú chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng đi về chỗ và nằm xuống. Trong phòng chú ấy là người to lớn nhất, nhưng nhìn bóng lưng của chú lúc này nom thật

tội nghiệp.

Tôi lẳng lặng lấy quyển vở tập viết chính tả của chú Yang Ho để ra bài tập về nhà. Tôi viết thêm tên một loại quả

nữa rồi hỏi chú.

“Chú có đọc được tên quả này không ạ?”

Nếu lần sau kiểm tra mà viết sai, chắc sẽ lại trở thành trò cười cho mọi người, chú Yang Ho nghĩ vậy nhưng vẫn trả lời là có.

Tôi nhìn sang chú Bong Sik một lát, rồi quyết định đứng dậy mở cặp sách đang dựng trong góc tường, lấy ra một thứ rồi mang sang chỗ chú đang nằm.

Chú Bong Sik gạt tay tôi ra, tỏ vẻ không cần phải quan tâm, nhưng sau khi nhìn lại thứ mà tôi đang cầm trên tay, chú ấy bật dậy và mấp máy hỏi. “Ye Seung à... cháu...”

Tôi đang cầm chiếc điện thoại mượn của Yeong Hoon.

Chú Man Bom vừa nhìn thấy chiếc điện thoại đã vội vàng chạy ra ô cửa, chìa chiếc gương nhỏ xiu ra ngoài hành lang xem có ai đang đến hay không. Còn bố thì hết sức ngạc nhiên với món đồ, ngay lập tức bật dậy và reo lên.

“Oa, haha, máy radio! Máy radio!”

“Không phải máy radio mà là điện thoại ạ!” Tôi quay sang nói khẽ với bố.

Chú Chun Ho ngay lập tức giật lấy chiếc điện thoại trên tay tôi hỏi. “Cháu lấy ở đâu ra thứ này hả?”

“Là của bạn Yeong Hoon cho cháu mượn ạ. Cháu định mang cho chú Bong

Sik mượn đề chú ấy có thể nghe được tiếng của em bé mới sinh.” Tôi tự hào nói về việc làm của bản thân, nên ngay sau đó bỗng cảm thấy ngượng ngùng.

Thấy tôi đỏ mặt, mọi người không ai nói gì mà chỉ nhìn tôi chăm chú. Tôi vẫn nhớ khuôn mặt của chú Bong Sik khi ấy đầy biểu cảm, khuôn mặt méo máo đến mức méo mó biến dạng. Mà cũng không rõ chú ấy muốn khóc hay cười, tôi thấy miệng chú ấy run run.

Bố kéo tôi ôm vào lòng và cười đầy tự hào. “Hơ hơ... Ye Seung ngoan quá! Ye Seung ngoan thật đấy!”

“Ye Seung à, cháu không được phép đem cái này vào đây đâu, nhưng mà...” Chú Yang Ho cười lấp lửng. Chú vừa đặt

điện thoại xuống thì lập tức chú Bong Sik dùng cả hai tay nắm lấy nó và đứng ngây ra nhìn vào màn hình bé tẹo. Thấy vậy chú Yang Ho liền hát đầu đầy ngụ ý rằng còn chần chừ gì nữa mà không gọi điện ngay đi.

Chú Bong Sik thận trọng mở phần gọi điện rồi chậm chậm bấm từng con số. Tiếng tút dài bắt đầu vang lên. Tất cả chúng tôi đứng quanh chú Bong Sik và dỏng tai nghe ngóng. Có tiếng nhắc máy, rồi ở đầu dây bên kia có tiếng trả lời. Chú Bong Sik run run cất giọng. “Seon Nyeo, nàng... nàng... tiên của anh đây à?”

[Anh...? Có phải là anh không?
Huhuuu...]

Nghe chú Bong Sik gọi vợ là nàng tiên, chúng tôi bật cười khúc khích. Chú ấy nghe thấy tiếng vợ thì vui mừng khôn xiết, rồi òa khóc. Đầu dây bên kia, vợ chú thấy tiếng chồng khóc cũng òa theo nước nở.

“Huhu... Seon Nyeo à, em đừng khóc nữa!... Em vất vả quá... Không có anh... em đã phải một mình sinh con... Tội nghiệp em quá!”

“Oa... oa...” Vợ chú Bong Sik đẩy máy điện thoại lại phía đứa bé. Tiếng khóc của đứa trẻ ở đầu dây bên kia dội lại.

Cả phòng cùng ghé sát tai lại và chăm chú lắng nghe. Vừa nghe thấy tiếng đứa trẻ, chú Bong Sik mở to mắt reo lên sung

sương. “Con em! Em nghe thấy tiếng con của em rồi. Haha...”

Mọi người ai nấy cũng vui lây, mặt rạng rỡ. Chú Yang Ho huých khuỷu tay vào chú Bong Sik nói. “Bong Sik, chú mày đã được làm bố rồi nhé!”

“A... Đúng rồi. Làm bố rồi!” Chú Bong Sik căng thẳng lặp lại từng từ.

Một lát sau ở đầu dây bên kia bỗng có tiếng đứa trẻ cười ngặt nghẽo. Chú Bong Sik ngẩng lên nhìn chú Yang Ho, nước mắt vẫn chảy mà miệng thì cười ngoác đến tận mang tai. “Đại ca, con em đang cười kìa... nó cười Đại ca ạ!”

[Anh ơi, con mình trông xinh lắm, giống anh nữa...]

Nghe vợ nói vậy, chú Bong Sik vội vàng đưa máy ghé sát miệng và hỏi. “Là con trai phải không em?”

[Không, là con gái anh ạ...]

Chú Bong Sik vừa nghe thấy vậy xúc động ngẩng lên. “Đại ca! Là con gái! Con bé giống em Đại ca ạ!”

Nhìn chú Bong Sik mặt mày rạng rỡ nhưng cả phòng mặt ai nấy đều cứng đờ. Nếu là con trai mà giống chú Bong Sik có lẽ sẽ ra dáng một nam tử hán, nhưng đằng này lại là con gái... Tôi nghe vậy mà thâm lo cho đứa bé.

Nhưng có vẻ chú chẳng mấy bận tâm đến điều đó, vẫn mừng rỡ nói chuyện với cô Seon Nyeo. “Anh cũng nhớ em lắm!

Ừ... Sẽ nhanh được ra thôi. Anh không sao đâu!”

Nhưng bỗng dưng không nghe rõ tiếng cô Seon Nyeo nữa. Chú Bong Sik luống cuống nhìn vào màn hình, ký hiệu nhấp nháy báo máy sắp hết pin.

“Seon à, điện thoại này sắp hết pin rồi.” Chú vội nói với vợ, rồi đầu dây bên kia cũng nghe thấy tiếng đáp lại gấp gáp.

[Anh ơi! Anh nghĩ xem tên con mình là gì?]

“Tên ư?” Chú đưa mắt nhìn hết lượt mọi người trong phòng rồi dừng lại ở chú Chun Ho, người được coi là có học thức nhất. Chú Chun Ho nói luôn như

không cần nghĩ ngợi gì.

“Thử ghép tên đầu của mày là ‘Bong’ và họ của vợ mày là ‘Seon’ vào đi.”

Chú Bong Sik cảm động, vừa gật gật đầu vừa đưa tay lên quạt những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Ừ, đúng rồi, đúng rồi. Mình ghép chữ ‘Bong’ trong tên của anh và chữ ‘Soen’ trong tên của em lại thành tên con nhé. Con mình sẽ tên là... Shin Bong Seon!”

Đầu dây bên kia vợ chú Bong Sik vội vàng nói. “Tên con đẹp quá! Anh à... Em yêu anh!”

“Seon Nyeo à... anh cũng yêu...”

Nhưng chú Bong Sik chưa kịp nói hết câu thì chiếc điện thoại đã rung lên rồi

tắt ngấm. Cuộc nói chuyện của chú Bong Sik với vợ bỗng dừng lại khiến căn phòng bao trùm một sự yên lặng tĩnh mịch. Mọi người đều nhìn chú ấy với ánh mắt tiếc nuối. Nhưng chú Bong Sik không tỏ vẻ tức giận hay nuối tiếc, chỉ lau nước mắt rồi lặng lẽ kéo tôi ôm vào lòng. Chú ấy phải đưa tay áo lên lau nước mắt tới mấy lần, vì nước mắt cứ ã chã tuôn ra không cách nào kìm lại được. Chú ấy hẳn đang rất rối bời.

Chú ấy cười khi trên khuôn mặt vẫn còn chan chứa nước mắt. Mọi người mừng cho chú nên ai nấy cũng mỉm cười theo. Chú Bong Sik ngày hôm ấy, có thể nói đã trở thành một người bố hạnh phúc nhất trên đời.

Thật đáng tiếc, quãng thời gian hạnh phúc ấy quá ngắn ngủi, một ngày nhanh chóng qua đi, và rồi màn đêm buông xuống. Giờ đi ngủ, tôi được bố ôm vào lòng. Trên khung cửa sổ vẫn thường ngắm sao với bố, tôi cắt giấy hình mặt trăng và dán vào đó. Đêm đến, ánh trăng xuyên qua, chiếu xuống chiếc chăn bố con tôi đang đắp trên người.

“Ôi, đẹp quá!”

Tôi chạm tay vào má bố cười thích thú. Bố cũng ngạc nhiên ngoác miệng cười rồi ôm tôi vào lòng. Dường như mọi người đều đã ngủ nên không ai để ý đến hai bố con tôi. Tôi yêu những khoảnh khắc bình yên như thế này.

* * *

Hôm nay tôi đem ở trường về một thứ cho bố. Lấy trong cặp ra một túi ni-lông vẫn còn đang bọc kín, tôi nhẹ nhàng mở ra cho bố. Dù đã nguội nhưng gà rán tôi đem về trông vẫn rất hấp dẫn.

“Con đã mua ở trường đấy ạ. Bố thích ăn gà rán mà!”

Nhưng bố lại lắc đầu và đẩy túi gà sang cho tôi. “Ye Seung phải ăn mới đúng chứ. Con phải ăn nhiều chất đạm thì mới cao được!”

“Ban chiều con và Yeong Hoon đã ăn rất nhiều rồi ạ!”

“Yeong Hoon?” Bố hỏi tôi.

“À, vâng... bạn ngồi cạnh con.” Tôi trả lời, bỗng dung hai má đỏ lựng. Bố

thấy vậy liền bật cười.

“Bạn ngồi cạnh Ye Seung... bạn trai của Ye Seung hả?”

Tôi lập tức lắc đầu. “Không ạ, cậu ấy... chỉ là cậu ấy hiền...”

“Hiền thật hả?”

“Vâng! Chắc khỏe nữa ạ...”

Tôi buột miệng và chợt cảm thấy xấu hổ. Nhưng bởi vậy tôi đã biết được một sự thật trong phòng giam số 7, đó là mọi người không hề ngủ như tôi tưởng. Trong lúc bố con tôi lặng lẽ nói chuyện thì mọi người chỉ giả vờ ngủ để nghe lỏm câu chuyện giữa chúng tôi.

Tôi phát hiện ra chuyện đó bởi chú Man Bom đã bật cười khi khi khi tôi nói

câu ‘chắc khỏe nữa ạ’ với bố. Nghe tiếng cười, tôi giật mình bối rối rồi đỏ ửng cả mặt. Tôi quay sang lườm chú.

“Chú Man Bom, chú không ngủ à?”

“Tét...” Chú Đại ca trở mình rồi đánh tét một cái vào mông chú Man Bom. Chú ấy làm bộ như đang ngủ, nhưng theo tôi thấy thì chú ấy cũng đang vờ vịt y như chú Man Bom. Thế rồi không nhịn được cười, chú ấy đưa tay lên miệng che lại vờ như đang ngáp.

Chú Man Bom nhích lại gần chú Đại Ca rồi thì thầm bắt chước tôi khi nãy. “Đại ca! Em thấy Đại ca chắc khỏe thật đấy! Hà hà hà...”

Chú Đại ca phì cười rồi quay sang thì

thầm đáp. “Anh thấy chú mày cũng chắc khỏe thật đấy! Khà khà khà...”

“Chú!”

Lúc đó tôi xấu hổ tới mức chỉ muốn chui vào hang chuột. Tôi đứng dậy và cầm gối đánh hai chú ấy. Thấy vậy ai nấy trong phòng đều quay mặt đi chỗ khác cười khúc khích.

“Chắc khỏe thật đấy!”

“Trẻ con cũng chắc khỏe được chứ sao!”

“Đúng rồi, chắc khỏe thật!”

Trong khi tôi bị trêu đến phát khóc thì bố ngồi đó chẳng nói năng gì, ánh trăng chiếu rọi qua ô cửa nhỏ, khuôn mặt bố ngập tràn hạnh phúc.

Chương 10. Lập luận của tù nhân

Sau khi có sự xuất hiện của Ye Seung, phòng giam số 7 trở nên vui vẻ chưa từng có. Ở công xưởng hay tại sân vận động, lúc nào mọi người cũng tươi cười phấn chấn, tràn đầy sinh khí. Nhất là Bong Sik, sau hôm được nói chuyện với vợ, lúc nào cũng thấy tủm tỉm cười.

“Chú mày đang vui lắm hả?”

Đại ca quay lại hỏi nhưng Bong Sik vẫn tiếp tục vừa đi vừa nhảy. “Đương nhiên rồi, Đại ca! Oa oa... Bố ơi!”

Chun Ho thấy vậy bật cười. “Này, thằng ranh! Đừng làm trò nữa!”

Bất chợt, quản giáo Kim đuổi theo gọi. “Anh Yong Goo!”

Mọi người đều nghe thấy quản giáo Kim gọi rồi chạy đến chỗ Yong Goo.

“Đã có lịch xét xử rồi!” Quản giáo Kim nói rồi lấy tờ thông báo đưa cho Yong Goo. Yong Goo cúi đầu chào rồi chẳng mấy may nghĩ ngợi, đưa tay nhận lấy.

“Vâng ạ!”

“Không phải thẩm tra đâu! Lần này tòa tuyên án rồi! Đây là lần cuối đây! Anh hãy cố gắng lên nhé!”

Yong Goo nghe những lời ấy thì đứng đờ ra một lúc. “Cuối cùng”, “tuyên án” là gì, Yong Goo không tài nào hiểu nổi.

Thầy Yong Goo đứng thần thờ cúi đầu
ngơ ngác, Đại ca chạy lại giật lấy tờ giấy
rồi đưa cho Chun Ho đọc.

“Yong Goo, bây giờ không phải lúc
tập chạy nữa đâu!”

Đại ca lập tức tập hợp cả phòng đến
công xưởng cùng bàn bạc. Làm thế nào
để có thể đảo ngược kết quả vụ án của
Yong Goo? Mọi người đặt Yong Goo
ngồi giữa rồi bắt đầu hỏi.

Yong Goo kể lại vụ việc hết sức đơn
giản. Không thêm cũng không bớt.
Chuyện Yong Goo làm quản lý bãi đỗ xe
ở siêu thị, rồi một hôm đang ngồi ăn trưa
với bánh mì và sữa ở ghế dài thì một đứa
bé xuất hiện. Sau đó đứa bé dẫn Yong
Goo đến chỗ bán chiếc cặp sách Thủy

thủ mặt trắng mà hôm trước đã mua mặt của Ye Seung...

“Chỉ đi cùng mà không nói chuyện gì à? Cứ thế đi theo con bé thôi? Có chuyện gì nữa chứ?” Chun Ho, bộ não của cả phòng cất lời hỏi đầu tiên. Yong Goo cúi đầu rồi nghĩ lại một cách chi tiết về những việc xảy ra ngày hôm đó.

“Hôm đó đã... đùa một chút!”

“Đùa cái gì? Có phải là... đẩy ngã... rồi đánh đứa bé?” Bong Sik hỏi.

“Không phải!” Yong Goo chậm chậm giải thích lại những chuyện ngày hôm ấy, giọng ngập ngừng.

Ngõ đi vào chợ rất tối.

Vì phía trước đã có siêu thị Happy Mart rồi nên hầu hết các cửa hàng trong chợ đều phải đóng cửa. Ngoài đường không khí có phần khó chịu, bức bí. Yong Goo cẩn thận đi theo bé Ji Young.

Ji Young đeo chiếc cặp sách màu vàng có hình thủy thủ mặt trắng. Đó là chiếc cặp Yong Goo rất muốn mua cho Ye Seung nên chỉ cần nhìn thấy nó, Yong Goo rất vui vẻ. Yong Goo chạy theo và đưa tay sờ vào chiếc cặp.

“Sao thế chú? Có đẹp không ạ?” Ji Young cũng quay lại, cười tươi trêu chọc.

Yong Goo gật đầu đáp. “Hơ hơ... đẹp quá!”

“Ji Young đẹp hay cặp sách đẹp ạ?”

“Cặp sách! Hơ hơ...” Yong Goo trả lời không một chút nghĩ ngợi.

“Xi!”

Ji Young quay lại bấu môi rồi cô bé chạy lên phía trước. Yong Goo vừa cười vừa chạy theo sau. Nhưng khi đi hết con ngõ nhỏ, Ji Young chạy rẽ sang phải rồi biến mất khỏi tầm mắt của Yong Goo. Đúng lúc Yong Goo không nhìn thấy cô bé đâu nữa, chợt có tiếng thứ gì đó rơi vỡ trên mặt đất, tiếp theo là tiếng hét lớn của Ji Young. Hai tiếng ấy gần như vang lên cùng một lúc. Yong Goo lơ mơ nghe thấy tiếng ngã rồi sau đó bốn bề trở nên im lặng. Yong Goo hốt hoảng chạy về phía Ji Young đột nhiên biến mất, rồi

kinh hoàng đứng khựng lại.

Ji Young đang nằm trên đất, máu trên đầu chảy lênh láng mặt đường.

“Đứa bé đó bị ngã à? Ngã mà cũng chết được sao?” Bong Sik ngỡ ngàng hỏi, nhưng Yong Goo đã lắc đầu. Cảm giác khi ấy như có gì đó gợn nhẹ trong lòng ngực, không biết đứa bé ấy còn sống hay đã chết.

“Tôi... tôi không biết!”

“Đứa bé đó bị ngã xuống như thế nào?” Dù Đại ca hỏi nhưng Yong Goo cũng chỉ lắc đầu và nói.

“Tôi... tôi không biết nữa. Hình như... hình như cứ thế... ngã xuống. Tôi không hề làm gì cả.” Yong Goo trả lời với ánh

mắt hoảng hốt.

“Đại ca! Liệu có kẻ nào khác muốn đánh cắp chiếc cặp sách Thủy thủ mặt trắng nên đã hãm hại đứa bé không?”
Man Bom đã suy nghĩ kỹ một hồi rồi đưa ra giả thuyết. Nhưng vừa mới cất lời đã bị Đại ca đưa chân đạp.

“Mất trật tự, cái thằng này!”

“Không! Không thể biết được! Có thể có một nhân vật thứ ba xuất hiện và can thiệp vào vụ án lắm chứ?” Chun Ho nói, vẻ mặt đầy hiểu biết, khiến ai nấy đều nhìn anh ta bằng ánh mắt nghiêm trọng. Đại ca cũng ngừng đá Man Bom và quay sang nhìn. Chun Ho thấy mọi người đổ dồn ánh mắt vào mình, mọi thứ trong đầu bỗng trở nên rối tung và dần mất tự tin.

“Không... à... là vì trong tiểu thuyết trinh thám cũng có xảy ra chuyện như thế...”

Đại ca nghe thấy vậy liền cau mày. Rồi hất đầu về phía sân vận động ý bảo tất cả cùng đi ra đó. “Thôi, cứ ngồi đây mà suy diễn cũng chẳng nên cơm cháo gì! Bây giờ tất cả ra sân thử làm xem sao. Tái... tái... cái gì nhỉ?”

“Dừng lại hiện trường vụ án?”

“Ồ, đúng rồi!” Đại ca gật đầu lia lịa.

Người tù già cũng tán thành với việc đó, vội vàng đứng dậy. “Đúng rồi. Dù đã biết sự việc diễn ra như thế nào, nhưng tất cả đâu chỉ có thế.”

Một lát sau mọi người đều đã ra sân

vận động. Yong Goo nằm sõng soài trên mặt đất. Man Bom dùng cành cây khoanh một vòng quanh chỗ nằm của Yong Goo để mô tả hiện trường.

“Lúc cậu đến thì đứa bé nằm ngã như thế này à? Không biết vì sao mà ngã ư?” Đại ca hỏi Yong Goo rồi đá vào mắt cá chân Man Bom lúc này đang đứng cạnh. “Thế nào? Có chết được không?”

Đột nhiên bị tấn công, Man Bom không cảnh giác gì liền ngã ụch xuống đất, rồi bất chợt ôm tay đứng bật dậy. “Đại ca! Tay! Chính là tay ạ!

“Tay? Đúng rồi! Nếu như đột nhiên bị ngã thì theo bản năng sẽ dùng tay để đỡ cơ thể, nên tay sẽ tiếp đất. Nhưng đứa bé đó không phải bị thương ở đầu hay sao?

Tại sao lại bị võ đầu chảy máu?”

Nghe Đại ca phân tích, Chun Ho đứng nhìn bao cát bên cạnh rồi chợt nảy ra một ý có liên quan đến cái chết của bé Ji Young. “Cặp sách? Cặp sách Thủy thủ mặt trăng!”

Man Bom nghe vậy, liền cầm bao cát khoác lên vai và bắt đầu đi lại giống như đứa trẻ đeo cặp sách. Đại ca nhắm lúc Man Bom vừa nhấc chân lên liền đá mạnh vào gót khiến Man Bom chỉ kịp kêu lên rồi ngã xuống. Bao cát đeo sau lưng khiến đầu Man Bom bị đập xuống đất. Anh ta một lần nữa kêu lên đau đớn. “Trời ơi... đầu tôi...”

Man Bom đưa tay lên ôm gáy, ngúc ngoắc đầu y như con sâu non. Đại ca thấy

vậy liền gật đầu nhận định.

“Ok! Cặp sách... Nhưng tại sao đưa bé lại ngã? Chẳng lẽ vui đùa với nó rồi đẩy nó ngã hay sao?”

Câu nói cuối cùng nhắm đến Yong Goo. Yong Goo bất ngờ vừa xua cả hai tay vừa lắc đầu nói.

“Khô... không phải như vậy. Yong Goo không làm như vậy! Khi tôi đến thì đứa bé đã bị ngã ra như vậy rồi! Thật mà!”

Những nếp nhăn trên trán Đại ca xô lại. Nếu không phải bị Yong Goo đẩy ngã thì vì sao đứa bé lại ngã xuống như vậy được nhỉ? Nghĩ nát óc Đại ca cũng không tài nào tìm được một lý do thích đáng.

Đúng lúc đó, Chun Ho cất giọng hỏi như vừa nghĩ ra điều gì. “Hôm ấy là hôm nào nhỉ? Ngày xảy ra sự việc ấy?”

“Ngày 27 tháng 2. 1 giờ 15 phút lúc nghỉ thay ca để ăn trưa ạ!” Yong Goo quả là nhớ ngày tháng vô cùng chính xác.

“Ngày 27 tháng 2?” Chun Ho hỏi lại rồi đánh vào bắp chân của Man Bom.

“Hôm đó chẳng phải là ngày chúng ta được đi tắm hay sao? Nhưng ống dẫn nước bị vỡ nên không tắm được...”

“Đúng rồi! Lúc đó nhiệt độ là âm 18 độ! Đợt lạnh nhất trong vòng 20 năm!”

“Là đợt lạnh nhất...” Chun Ho đắm chiêu nhìn mơ hồ vào không trung rồi suy luận. “Nếu đột nhiên có một đợt không

khí lạnh, lúc đó huyết quản của người sẽ bị co lại! Để giữ nhiệt cho cơ thể thì phía dưới huyết quản sẽ co lại, nhờ đó lượng máu trong tim sẽ giảm xuống và nhiệt độ cơ thể sẽ tăng lên. Cơ thể cần phải vận động nhanh hơn so với thời tiết bình thường!”

“Thế thì sao?” Man Bom cộc lốc hỏi Chun Ho.

“Ồ...” Thấy mọi người đều hướng ánh mắt vào mình, Chun Ho chỉ bối rối chớp chớp mắt.

Bong Sik bực bội đuổi chân. “Thật là! Rốt cục thì làm sao mà chết?”

Chun Ho ngáp ngừng nói. “Động... động mạch bị đông cứng lại... phải không

nhỉ?”

Nghe suy luận ngoài sức tưởng tượng một hồi, Đại ca đưa tay tóm lấy sau cổ gáy Chun Ho. “Thằng chết tiệt này! Trẻ con thì đông cứng động mạch cái gì hả?” Im lặng một lát, bỗng Đại ca đập tay vào đầu gối kêu lên. “Băng! Chính là bị trượt băng nên mới ngã!”

Man Bom cũng vỗ tay ủng hộ. “Đúng thế rồi! Đại ca! Ở xung quanh chợ lúc nào cũng có đầy nước. Vậy còn vết thương trên trán của đứa trẻ thì sao? À, không phải bên cạnh cũng có viên gạch sao?”

Chun Ho không nói gì, đứng dậy nắm lấy Man Bom rồi từ từ ấn ngã xuống đất. “Ôi trời, bỗng dưng ở đó lại xây cái gì

à?”

Man Bom người sắp ngã vẫn cố bám tay vào quần Chun Ho kéo lên. Đó là một cảnh tượng khiến cả phòng phải lưu tâm.

Thường thì người bị ngã sẽ cố bấu víu lấy một cái gì đó. Ji Young lúc ấy cũng sẽ làm vậy. Ji Young khi bị trượt trên lớp băng, theo bản năng sẽ bấu vào mảnh ni-lông che hàng bên vệ đường. Nhưng do không khí lạnh, ni-lông giòn hơn nên không chịu được trọng lượng của một đứa trẻ. Trên những chỗ che như thế người ta thường chèn gạch lên trên để giữ mảnh ni lông cố định, nhưng Ji Young không biết đã kéo tấm ni lông, kéo theo cả viên gạch rơi xuống. Và hậu quả là bị viên gạch rơi vào đầu.

Cả phòng số 7 đã suy luận và nắm bắt về vụ án như vậy. Đến giờ ăn trưa, hai bên tường là các quản giáo đứng theo dõi, nhưng cả phòng vẫn bàn luận về các tình tiết của vụ án. Trước mặt là đồ ăn nhưng trong đầu ai nấy vẫn chỉ nghĩ về cái chết của Ji Young.

“Nhưng sao lại cởi quần đũa bé?”

Yong Goo trả lời câu hỏi của Đại ca không cần nghĩ ngợi. “Thứ nhất, phải mở thắt lưng, như vậy sẽ giúp cho tuần hoàn máu dễ dàng lưu thông.”

“Lưu thông tuần hoàn máu ư? Vậy tại sao lại bóp cổ đũa bé?”

“Thứ hai, ấn dọc phần ngực. Sau đó nhấc đầu lên, bịt mũi lại và hô hấp vào

miệng đứa bé... Không phải bóp cổ!”
Vừa nói, Yong Goo vừa dùng tay mô tả lại động tác hô hấp cho đứa bé.

Man Bom thè lưỡi hỏi. “Chà, học được cái đó ở đâu vậy?”

“Trong thời gian tập huấn giáo dục ở siêu thị...”

“Phương pháp hô hấp nhân tạo à?”
Chun Ho vừa nói thêm vào thì Yong Goo gật đầu mạnh và đáp.

“Vâng, đúng là như thế ạ!”

Bong Sik đến giờ mới gật gù hiểu ra vấn đề, giọng trầm trầm. “Đứa bé bị chết là con gái của Cục trưởng cục cảnh sát.”

Man Bom tiếp lời. “Làm to vụ án này lên cũng không hay!”

“Đúng đúng, kiểu như bên trên thúc ép, bên dưới nhắc nhở vậy. Yong Goo không cần biết có chính xác là thủ phạm hay không, nhưng đã bị người ta đẩy vào vụ này rồi!” Chun Ho nói liền thoắt. Cuối cùng Đại ca lên tiếng.

“Đúng là bọn khôn! Đến cả người thần kinh không bình thường như Yong Goo mà cũng bị bắt tội! Chúng ta phải tìm cách cùng nhau gửi kiến nghị để tòa cho điều tra lại vụ án.”

Đại ca đập mạnh bàn rồi đứng lên nói với vẻ mặt đầy cương quyết.

“Vụ án của Yong Goo, chúng ta sẽ đảm nhận!”

Những người vì Yong Goo mà hành động không phải chỉ riêng phòng giam số 7. Tối hôm ấy, đội trưởng Min Hwan ăn mặc chỉnh tề rồi đi đến nhà hàng Nhật Bản. Đó không phải một nhà hàng tầm thường, người bình thường rõ ràng không thể nào đặt chân đến được. Đây là nơi những vị tai to mặt lớn hay lui tới.

Min Hwan đã phải tốn bao công sức mới có được cuộc hẹn ngày hôm nay. Vừa đến nơi, người phục vụ chạy ra mở cổng rồi lặng lẽ dẫn Min Hwan đến phòng đã đặt trước.

Cục trưởng ngồi trước...

Min Hwan bối rối nhìn, rồi đợi khi cục trưởng đặt đĩa xuống liền thận trọng cất lời.

“Theo như tôi thấy thì cần phải xét xử lại vụ án, thưa cục trưởng.”

Cục trưởng cười lớn và đáp lại. “Ha ha, hôm nay có một kiểm soát viên đã đến đây thì phải...”

“Thưa cục trưởng, những điểm đáng nghi trong vụ án không phải chỉ có một, hai điểm...” Đội trưởng Min Hwan đang định nói tiếp về các chi tiết đáng ngờ của vụ án, nhưng cục trưởng đã đưa tay lên chặn lại.

“Đội trưởng Chang! Bồn phận của cậu chẳng phải là trông coi trại giam hay sao? Như thế này có hơi vượt quá bồn phận hay không?”

“Cục trưởng!”

Dù Min Hwan đang cảm thấy mọi chuyện rất cấp bách, cần phải nói ra ngay, nhưng cục trưởng đã đưa ra một câu trả lời dứt khoát.

“Đội trưởng Chang, điều tra lại vụ án là việc tôi không chạm tay được vào. Xin lỗi, tôi không thể giúp gì được cho cậu.”

Nghe giọng nói cương quyết của cục trưởng, Min Hwan biết mình không thể làm gì thêm.

Trong khi Min Hwan đi gặp cục trưởng thì ở phòng giam số 7, mọi người đặt Yong Goo ngồi vào giữa rồi tiến hành luyện tập xét xử y như trên phiên

tòa. Mỗi người trong phòng đảm nhiệm một vai trò, riêng Chun Ho được mọi người giao cho vai trò đặc biệt quan trọng là công tố viên.

“Bị cáo vì muốn trả thù cục trưởng Cục cảnh sát nên đã bắt cóc con gái của ông ấy, đó là sự thật đúng không?”

Trong phòng giam, phiên tòa thử nghiệm bắt đầu diễn ra. Yong Goo vừa đứng lên, Chun Ho liền đưa tay đẩy gọng kính cao hơn làm ra vẻ một công tố viên đích thực, nét mặt nghiêm trọng và bắt đầu hỏi.

“Nơi... nơi bán cặp sách Thủy thủ mặt trắng...”

“Bố ơi! Bố hãy đọc theo những gì các

chú viết cho rồi ấy!”

Yong Goo đang ngập ngừng trả lời thì Ye Seung – đóng vai khán giả liền lên tiếng nhắc. Ngay lập tức Yong Goo lấy lại tinh thần và trả lời một cách rành rọt.

“Chỉ là đứa bé ấy nói sẽ chỉ cho tôi nơi bán cặp sách Thủy thủ mặt trắng, nên tôi mới đi theo thôi ạ.”

Đại ca nghe xong câu trả lời, giờ ngón tay cái lên tỏ vẻ hài lòng. “Ok! Như thế chứ!”

Từ đó cả phòng cùng ngồi luyện tập liên tục với nhau không kể đêm ngày. Cả giờ vận động, cả giờ ăn trưa, mọi người cũng luyện cho Yong Goo đến khi nói trôi chảy không một lỗi diễn đạt nào nữa.

Quá trình chuẩn bị cho Yong Goo trả lời đầu ra đó trước phiên tòa cũng gay gắt y như chuẩn bị bước vào một trận chiến vậy.

“Bị cáo đã cởi quần của nạn nhân để quấy rối tình dục đúng không?” Chun Ho hỏi một câu sắc lẹm, khiến Yong Goo đang ăn cũng phải lắp bắp trả lời.

“Đầu tiên phải mở thắt lưng để tuần hoàn máu được lưu thông. Lúc đó tôi đã làm theo phương pháp sơ cứu hô hấp nhân tạo, được học trong thời gian tập huấn ở siêu thị.”

Đêm đến, Yong Goo và Chun Ho vẫn mãi mê tập luyện hỏi đáp theo những điều được ghi sẵn. Yong Goo nằm sấp rồi lằm nhằm học thuộc lòng một cách

chăm chỉ. Thỉnh thoảng học đến đoạn không nhớ ra, Yong Goo lại cúi xuống nhìn tờ giấy rồi đọc lại. Nhưng cũng có lúc nhìn vào giấy rồi mà vẫn không nhớ ra được, Yong Goo lại nhăn trán, đập tay vào đầu. Đại ca thấy vậy liền mắng.

“Yong Goo! Đang trong phiên tòa mà bỗng dưng quên mất thì phải làm sao hả?”

Yong Goo vội vàng ngồi dậy trả lời.
“Bản thân tôi cũng... không nhớ rõ!”

Đó là câu bắt chước theo cách trả lời của tổng thống trong những phiên chất vấn Quốc hội lúc bấy giờ. Vì là người dạy câu nói đó nên khi nghe Yong Goo trả lời như vậy, Đại ca cười đầy mãn nguyện.

“Đúng rồi! Phải trả lời như thế chứ!”

Ngoài những lúc đi vệ sinh ra thì không lúc nào Yong Goo và cả phòng ngừng việc tập luyện.

“Bị cáo đã ném viên gạch vào đầu người bị hại Choi Ji Young để sát hại cháu bé, đúng không?”

Dần dần nhờ luyện tập chăm chỉ không quản ngày đêm, Yong Goo đã có thể dũng dạc trả lời không chần chừ ngập ngừng như trước nữa.

“Khi bị ngã xuống, Ji Young đã bám vào tấm ni lông ở cạnh đường, do vậy viên gạch ở trên tấm ni lông bị rơi theo và đập vào trán Ji Young ạ.” Yong Goo nhanh nhẩu không biết có hiểu được hết

những gì mình nói hay không.

“Bị cáo có trực tiếp nhìn thấy không?”

“Ồ...” Yong Goo đang ngập ngừng chưa biết trả lời thế nào thì Man Bom chen vào.

“Đây là phần rất quan trọng đây biết không hả? Dù không nhìn thấy cũng nhất định phải nói là có nhìn thấy mới được!”

Yong Goo lắc đầu. “Nói dối cũng là có tội...”

“Trời! Thật là... Cứ như vậy nên mới bị người ta khép tội cho thế này mà...” Man Bom nói mà trong lòng đầy bức xúc. Nhưng Yong Goo chỉ cười trừ.

Đêm hôm đó, Yong Goo cuốn chăn

cho Ye Seung rồi vừa cõng con bé trên lưng, vừa nhẹ nhàng đi đi lại lại trong phòng và lẩm nhẩm học.

Hai giờ sáng, lúc đó đêm đã rất khuya nhưng Yong Goo vẫn còn chưa ngủ. Đại ca trở mình khẽ nói.

“Hôm nay học đến đó là được rồi.”

“Phải học thêm nữa mới được ạ!”

Yong Goo trả lời và cười mơ hồ. Nhưng trong lòng Yong Goo biết rõ mọi người đã vì mình mà cố gắng giúp đỡ rất nhiều. Cho nên để báo đáp lại ân nghĩa ấy, Yong Goo chỉ có cách học thuộc những lời trong tập giấy một cách chăm chỉ.

Bản kiến nghị điều tra lại vụ án của

Yong Goo mà Đại ca đề xuất đã diễn ra hết sức suôn sẻ. Thật không ngờ rằng người đầu tiên đứng lên giúp đỡ Yong Goo lại chính là Ba Park. Ba Park đã tìm cách để lấy được chữ ký của các tù nhân trong trại giam vào bản kiến nghị cho Yong Goo. Cứ đến giờ vận động, Ba Park và một tên thuộc hạ chột một mắt lại đưa bản kiến nghị đó ra và bắt những người tù khác ký vào.

“Nào, nhanh nhanh ký vào đây! Đứa nào chưa ký ngày mai gặp tao. Rõ chưa?”

Thật không thể tin được đây là hành động của Ba Park vài tháng trước. Vì cứu Yong Goo mà Ba Park lần lượt chia bản kiến nghị tới từng tù nhân trong trại.

Làm như vậy có hơi chậm một chút, nhưng chắc chắn một điều rằng trong trại giam đang có nhiều biến chuyển.

Việc Yong Goo có thể học thuộc lòng rồi nhớ được tất cả những câu trả lời có thể coi như một tiến bộ vô cùng lớn. Trước hôm tòa tuyên án hai ngày, Chun Ho đã kiểm tra lần cuối bằng cách thu tất cả giấy của Yong Goo đặt xuống nền nhà và bắt đầu đặt câu hỏi để xem Yong Goo đã thực sự trả lời được hay chưa.

“Bị cáo, một lần cuối hãy nói cho rõ sự việc!”

Lần này Chun Ho đóng vai trò thẩm phán.

Yong Goo đứng trước tất cả mọi

người trong phòng, hai tay khép lại khiêm tốn và trả lời rành rọt theo những gì đã học, không sót một chữ nào.

“Thưa ngài thẩm phán đáng kính... Tôi so với những người khác có hơi kém thông minh, vậy nên trong lúc cảnh sát vẫn chưa điều tra được một cách kỹ lưỡng về vụ án, họ đã cưỡng ép tôi phải tự thú nhận những tội lỗi đó. Họ đã lợi dụng điểm yếu về mặt nhận thức kém cỏi của tôi. Thật ra bản tường trình và chữ ký trong đó...”

Cho dù vẫn còn hơi ngập ngừng một chút nhưng phần trình bày của Yong Goo có thể coi như đã hoàn thiện. Sau khi trình bày xong toàn bộ sự việc, Yong Goo cũng không quên đưa hai tay lên

bụng và cúi chào một cách khiêm tốn. Sau lần kiểm tra cuối cùng kết thúc, cả phòng giam số 7 cùng đứng dậy và dành tặng những tràng pháo tay cho Yong Goo. Đại ca hài lòng nhìn Yong Goo khen ngợi.

“Tốt lắm! Phiên tòa kết thúc! Cứ làm như thế này nhé! Rõ chưa hả?”

Yong Goo nghe thấy vậy xúc động gật đầu.

Lúc này cả phòng đều nghĩ rằng chỉ qua một ngày nữa thôi Yong Goo sẽ trở thành người vô tội. Ai nấy đều cầu mong như thế. Điều ấy là đương nhiên, vì sự thực Yong Goo đâu có giết hại Ji Young. Yong Goo đã bị oan. Trong lúc cả phòng củng cố tinh thần bằng cách đập tay và

cùng nhau hô ‘fighting’ thì bên ngoài cửa sổ có tiếng gõ. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy quản giáo Jeong đang đứng đó.

Quản giáo Jeong mở cửa và nói. “Lee Yong Goo, lên gặp luật sư!”

Cuộc gặp mặt luật sư của Yong Goo kết thúc nhanh chóng, không giống như dự đoán của mọi người. Luật sư do tòa chỉ định nhìn qua xấp tài liệu trên bàn một lượt rồi gấp lại, không hề tỏ thành ý giúp đỡ cho vụ án của Yong Goo. Đứng trước luật sư, Yong Goo hết sức căng thẳng, lẳng lặng ngồi xuống ghế.

Luật sư nhìn thoáng qua Yong Goo rồi hỏi một câu xã giao. “Anh có muốn ăn gì không? Vì tôi... cái đó thì tôi có thể mang

vào cho anh được...”

“Ngày mai nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức ạ!”

Yong Goo tự tin trả lời tràn ngập hy vọng, nhưng vừa nghe xong, luật sư đã lặng thinh nhìn Yong Goo bất lực. Ông ta xếp tài liệu bỏ vào cặp rồi nói nhỏ vừa đủ cho Yong Goo nghe.

“Anh nói rằng ngày mai sẽ cố gắng đúng không? Nhưng ở đất nước này không phải cứ cố gắng là được...”

Những lời vừa rồi của luật sư có ý gì, Yong Goo không hiểu được nhưng cũng cảm giác đó không phải ý tốt gì.

“Anh có một cô con gái đúng không?”
Luật sư vừa xách cặp lên vừa hỏi. Vừa

nghe hỏi đến Ye Seung, Yong Goo ngay lập tức trở nên vui vẻ, vừa nhe răng cười vừa đáp.

“Hơ hơ, con gái tôi là Ye Seung. Ye Seung rất xinh đẹp ạ.”

“Chắc chắc... Các thiết bị bảo vệ giờ cũng biết che giấu cả trẻ con nữa cơ đấy. Chẳng phải vì có ông bố giết người nên mới được che giấu trong tù hay sao. Quản giáo chắc cũng chẳng trông nổi nhỉ?”

Những lời nói lạnh nhạt và tàn nhẫn của luật sư chẳng khác nào những lưỡi dao cứa vào tâm can. Yong Goo mở to mắt thất thần nhìn vào khoảng không, không biết phải nói lại thế nào. Thấy đã nói hết những gì cần nói, luật sư đứng

dậy ra về.

“Ye Seung... Ye Seung nhà chúng tôi...”

Bên ngoài, đội trưởng Min Hwan đang đứng đợi luật sư. Cuộc nói chuyện của Yong Goo với luật sư kết thúc nhanh hơn dự kiến, nên Min Hwan hết sức nghi ngờ. Luật sư nghiêm nghị bàn giao lại tài liệu của vụ án và vội vã bước ra hành lang. Min Hwan thấy vậy liền đuổi theo và lấy trong tập tài liệu ra bản kiến nghị.

“Đây là bản kiến nghị của rất nhiều tù nhân ở đây đòi điều tra lại vụ án.”

Luật sư chỉ liếc qua bản kiến nghị rồi nhả mặt đáp lại. “Cái này không giúp gì được cho vụ án cả.”

Ông ta còn chẳng buồn chạm tay vào bản kiến nghị, nói gì tới việc đem nộp lên thẩm phán. Thấy thái độ thờ ơ, vô tâm của luật sư, Min Hwan đoán chắc cuộc gặp gỡ lúc nãy của Yong Goo không thành. Không hiểu sao Min Hwan chỉ muốn lao đến túm lấy áo ông ta.

“Cho dù có là luật sư được chỉ định nhưng ông không có chút thành ý nào sao?”

Nghe Min Hwan nói vậy, luật sư dừng bước và hỏi lại. “Có thành ý thì cũng thoát được án tử hình hay không?”

Min Hwan không thể trả lời. “Đây là việc liên quan đến tính mạng của con người!”

Nghe câu đó, luật sư cười ám muội đáp. “Đội trưởng Chang có phải đang điều tra luật sư của Lee Yong Goo không vậy?”

Min Hwan trừng mắt nhìn luật sư, cố nín nhịn tức giận trong lòng. Luật sư tiếp lời. “Đủ rồi. Vụ án vốn dĩ không có ai làm luật sư, tôi là người được chỉ định nên cứ vậy mà làm thôi.”

“Tại sao lại không? Ít nhất cũng có một ai đó...”

“Tại sao lại không ư? Hãy thử nghĩ mà xem! Người bị hại là ai? Dù có là luật sư giỏi nhất, rơi vào vụ án này cũng từ chối vội ấy chứ!”

Nói rồi, luật sư quay lại nhìn Min

Hwan đang chờ dẫn đường trên hành lang. Rồi như sực nhớ ra việc gì, ông ta ngừng bước hẳn và nói.

“À, nếu Lee Yong Goo có ai thân thích thì hãy dẫn họ tới dự phiên tòa. Thẩm phán dù sao cũng là người nên cũng có tình cảm mà.”

Min Hwan không đáp lại. Bởi gia đình Yong Goo, ngoài Ye Seung ra không còn một ai.

Đêm hôm ấy khi mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ. Giữa đêm tối, Yong Goo lặng lẽ tỉnh dậy, ngồi hình dung ra từng nụ cười của Ye Seung. Đến cả đôi mắt cũng lấy ra đặt đẹp để gợn gàng lên

trên quần áo. Rồi lại nghĩ đến những việc Yong Goo đã làm khi Ye Seung còn nhỏ xíu, những việc mà tay Yong Goo đã làm thành thực. Dầu có thiếu năng về trí tuệ thì cũng là bố của Ye Seung. Khi động vào những đồ đạc của con gái, đôi tay của Yong Goo lúc nào cũng tràn đầy tình cảm.

“Các thiết bị bảo vệ giờ cũng biết che giấu cả trẻ con nữa cơ đấy. Chẳng phải vì có ông bố giết người nên mới được che giấu trong tù hay sao. Quản giáo chắc cũng chẳng trông nổi nhỉ?”

Những câu nói của luật sư lại hiện hiện rõ nét trong đầu Yong Goo, nhưng những điều đó ám chỉ gì thì Yong Goo không biết được. Tuy nhiên có một điều

rõ ràng, đó là Ye Seung đã phải vì mình mà chịu khổ.

Gương mặt Yong Goo tràn ngập nỗi buồn. Không thể để Ye Seung phải chịu khổ sở, không thể được... Yong Goo đã gào lên như thế, nhưng luật sư đã lạnh lùng nhún vai và đáp.

“Dù sẽ khó khăn nhưng nếu anh Yong Goo cứ giữ bí mật thì lý lịch của con gái sẽ tốt hơn... Sau này con bé sẽ tìm được bố mẹ nuôi tốt. Đó chẳng phải là sự hy sinh lớn lao của bố mẹ dành cho con cái hay sao?”

Yong Goo cứ ngồi yên lặng nhớ lại từng lời từng chữ luật sư nói. Anh mãi miết suy nghĩ, rốt cuộc phải làm sao đây, đâu mới là cách tốt nhất cho Ye Seung.

Trong bóng tối, anh lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Ye Seung. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu lên mặt Ye Seung những vầng sáng âm áp. Yong Goo lặng lẽ đưa tay lên vuốt những sợi tóc rối trên đầu con gái.

Ngày xét xử, Yong Goo cùng lên xe áp giải với đội trưởng Min Hwan. Từ lúc lên xe, Min Hwan luôn lén tìm cách lại gần rồi nói lỏng dây trói cho Yong Goo. Trên đường đến tòa, Min Hwan vừa chú ý để Yong Goo không phải chịu đau, vừa khẽ hỏi.

“Thử nghĩ lại xem, liệu có ai có thể đứng ra làm chứng được không?”

Yong Goo chỉ cười vô tư lự và nói.
“Ye Seung không thích ăn đậu!”

“Bây giờ không phải lúc nói về Ye Seung!”

“Phải ăn nhiều chất đạm thì mới cao được!”

Yong Goo như thể không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ say sưa nói về Ye Seung khiến Đội trưởng Min Hwan rất bức. Min Hwan thấy không thể kiên nhẫn được nữa.

“Lee Yong Goo! Anh minh mẫn lại giúp tôi đi!”

Nhưng Yong Goo vẫn tỏ ra ngoan cố. Mặc ánh mắt của Min Hwan, Yong Goo chỉ thao thao bất tuyệt về cô con gái Ye Seung.

“Đội trưởng, Ye Seung nhà chúng

tôi... lúc ngủ cũng phải bật đèn. Ye Seung sợ bóng tối. Nếu ngủ trong bóng tối, con bé sẽ mơ thấy ác mộng...”

“Lee Yong Goo!” Min Hwan không thể chịu được nữa, quát lớn.

Yong Goo lập tức ngậm miệng im bất và quay sang nhìn anh. Min Hwan đưa tay lên đặt vào vai Yong Goo lắc mạnh rồi nói.

“Chuyện này liên quan đến cuộc đời của anh, anh có hiểu không? Chuyện sống chết của anh đây!”

Tại sao đến lúc này rồi mà ông bố ngốc nghếch vẫn chỉ nghĩ và lo lắng cho con gái, Min Hwan không tài nào hiểu nổi.

Min Hwan vừa cảm thấy tức giận, vừa không thể kiên trì được thêm nữa khi chứng kiến Yong Goo lúc này. Anh nghiêng răng kiềm chế, nắm chặt lấy vai Yong Goo.

“Không... sao đâu ạ!” Yong Goo ngập ngừng cất lời. Mặc dù nước mắt chan hòa trên khuôn mặt, nhưng anh ta vẫn mỉm cười. “Tôi là bố của Ye Seung. Vì Ye Seung, tôi có thể làm tất cả. Miễn là Ye Seung được hạnh phúc.”

Min Hwan không nói được lời nào. Trên khuôn mặt Yong Goo lúc này, những cảm xúc buồn vui đan xen lẫn lộn, thật không biết dùng lời nào để diễn tả. Tuy không hoàn hảo về trí tuệ, nhưng không có nghĩa Yong Goo không thể là một

người bố tốt. Lee Yong Goo – một người thần kinh không bình thường, nhưng chắc chắn trên thế gian này Yong Goo vẫn là một ông bố vĩ đại. Hay nói cách khác, cũng chính vì trí tuệ không bình thường nên mới có một tình yêu giản dị bao la nhường ấy với con gái của mình. Min Hwan có thể dám chắc về điều ấy.

Một lát sau, phiên tòa xét xử Yong Goo đã chính thức bắt đầu.

“Bị cáo Lee Yong Goo trước ngày xảy ra vụ án đã có xích mích với cục trưởng Cục cảnh sát và bị ông này đánh. Để trả thù, mấy ngày sau bị cáo đã dụ dỗ và bắt cóc con gái của ông ấy có phải không?”

Trái với thái độ giận dữ của phòng giam số 7 khi nghe những lời buộc tội vu

không Yong Goo, tòa án vẫn lạnh lùng phán xét. Trong tình thế ấy, Yong Goo đứng một mình vừa căng thẳng vì lạ lẫm lại vừa run rẩy vì lo sợ. Công tố viên nhìn Yong Goo và hỏi những lời như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến Yong Goo sợ đến mức không dám nhìn vào mắt ông ta.

Thấy vậy, công tố viên nhắc lại câu hỏi và giục giã. “Có phải bị cáo đã bắt cóc Choi Ji Young đúng không?”

Đúng lúc đó thì cửa bật mở. Yong Goo quay lại phía sau. Giờ này buổi học đã kết thúc, Ye Seung và cô chủ nhiệm cũng đến xem phiên tòa. Hai bố con nhìn nhau, rồi Ye Seung giơ hai nắm tay lên cổ vũ tinh thần bố. Nhưng đồng thời ngay

lúc ấy, lời nói của luật sư lại cất lên ngay bên cạnh khiến đầu óc Yong Goo rối loạn.

“Đó chẳng phải sự hy sinh của cha mẹ dành cho con cái hay sao?”

Lòng bàn tay Yong Goo đập dính mồ hôi. Hai chân run run nhưng Yong Goo vẫn cố đứng vững và ngẩng mặt lên nhìn. Yong Goo đã bị dao động, đã mất phương hướng, nhưng bây giờ ánh mắt của anh ta lại tràn đầy ý chí.

“Bị cáo, hãy trả lời câu hỏi!”

Cô giáo chủ nhiệm và Ye Seung vừa ngồi xuống thì phía trên, thẩm phán lại giục Yong Goo. Anh ta không nói, chỉ ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào thẩm

phán.

“Bị cáo đã định cưỡng hiếp Choi Ji Young, nhưng vì Ji Young từ chối và phản kháng lại nên bị cáo đã dùng viên gạch đập mạnh vào đầu để giết chết cháu bé đúng không?”

Yong Goo vẫn không đáp lại.

“Bị cáo?” Thấy Yong Goo chỉ đứng im lặng không nói không rằng, thẩm phán hỏi lại bằng giọng khác hẳn.

Những người ngồi dự bên dưới không thể hiểu được những mâu thuẫn lớn đang diễn ra trong tâm can của Yong Goo.

“Bị cáo, xin hãy trả lời câu hỏi!”

Phiên tòa đang im ắng bỗng vang tiếng nói sắc lẹm của thẩm phán như hét vào

mặt Yong Goo. Những người ngồi bên dưới, đương nhiên, cả công tố viên, thẩm phán và luật sư, tất cả đều không rời mắt khỏi Yong Goo.

Công tố viên gần như hét lên. “Bị cáo đã dùng gạch để đập vào đầu cháu bé, đúng không?”

Yong Goo chậm chậm ngẩng mặt lên, rồi cất giọng trả lời như không còn chút sức lực.

“Vâng...”

Tại sao? Ye Seung ngạc nhiên và choáng váng đến không thở được. Tại sao bố lại trả lời như vậy? Cô bé không tài nào hiểu được!

Câu trả lời của Yong Goo không khác

nào lời thú tội. Những người xem bên dưới cũng lập tức trở nên náo loạn. Người nhà của Choi Ji Young nhất loạt đứng dậy, bắt đầu ném vào Yong Goo những lời chửi rủa không thương tiếc. Cả những người không quen biết Ji Young theo dõi phiên tòa cũng bắt đầu chỉ tay và ném những lời thóa mạ chửi bới vào mặt Yong Goo.

“Trời ơi, thằng súc vật này! Đồ khốn nạn, mày đã giết hại con gái Ji Young của tao...”

“Thằng chó kia, mày không biết tao là ai hay sao...” Một người họ hàng nhà Ji Young vừa hét lên thì mẹ Ji Young ngồi cạnh cũng bắt đầu gào khóc.

“Đồ súc vật, đồ vô liêm sỉ! Con gái

của mày rồi cũng sẽ bị giết chết như thể thôi!”

Người đàn bà đó vừa nói vừa nhìn sang Ye Seung ở phía đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, sau đó, bà ta đứng dậy và lao đến chỗ Ye Seung.

“Mày ra đây! Mày đi ra đây cho tao!”

Trong phút chốc, tòa án bỗng ngập tràn sát khí, khủng khiếp như địa ngục. Các nhân viên bảo vệ vội vàng chạy đến ngăn mẹ Ji Young lại, còn cô giáo chủ nhiệm choáng váng, hốt hoảng kéo Ye Seung ôm vào lòng rồi bịt tai cô bé lại. Nhưng trước mắt Ye Seung lúc này, mọi thứ xung quanh dường như lu mờ hết. Cô bé không rời mắt nhìn Yong Goo, chỉ nhìn vào dáng vẻ cúi đầu chờ đợi và cơ

thể đang run rẩy của bố mà thôi.

Mẹ của Ji Young lao về phía Ye Seung, miệng vẫn không ngớt gào lên. “Sao mày không ra đây? Con kia! Mau ra đây cho tao!”

Yong Goo chấp hai tay lại rồi hướng về phía người đàn bà, bắt đầu cầu xin ngu ngốc như một đứa trẻ. “Tôi... tôi sai rồi! Chính tôi đã làm như vậy.”

Không thể nào tin được Yong Goo lại nói những lời như vậy. Cả phòng giam số 7 suốt thời gian qua đã tốn bao công sức để giúp Yong Goo có thể trở thành người vô tội. Những việc làm ấy của họ, đội trưởng Min Hwan đều biết hết. Cho dù thế nào cũng phải khiến Yong Goo nói ra sự thật, Min Hwan nghĩ thế và đứng lên

giơ tay nói.

“Thưa quý tòa, bị cáo hiện giờ đang rơi vào trạng thái tâm thần bất an và không ổn định.”

Lẽ ra những lời đó luật sư phải nói, nhưng từ đầu đến cuối ông ta tuyệt nhiên không mảy may quan tâm đến bị cáo. Phía dưới náo loạn một lát thì thẩm phán cầm chiếc búa gõ ba tiếng.

Cốp! Cốp! Cốp! “Xin hãy giữ trật tự!”

Đến lúc đó, Yong Goo không thể hướng về phía gia đình Ji Young được nữa, chỉ cúi gập người trước phiên tòa, miệng không ngừng lầm bầm. “Tôi sai rồi! Tôi xin lỗi! Tôi đã sai rồi!”

Min Hwan không thể chịu được liên

bực bội gất lên. “Lee Yong Goo! Tỉnh táo lại đi! Thằng điên này! Thẩm phán! À không, luật sư, ông phải làm gì đi chứ?”

Nhưng dù Min Hwan có giận dữ gào hét đến lạc giọng, tay luật sư cũng không hề lên tiếng, ông ta đang nhìn sang phía gia đình Ji Young, nghe Min Hwan nhắc đến mình liền quay đầu đi. Min Hwan sắp phát điên. Nếu cứ thế này, thực sự không có cách nào đảo ngược được vụ án nữa rồi.

Thẩm phán một lần nữa lại gõ búa và nói. “Xin hãy giữ yên lặng!”

Nhưng Min Hwan chẳng bận tâm, tiếp tục hét lên. Mắt anh vẫn lên vì giận dữ. “Lee Yong Goo, anh bị điên rồi sao? Anh đã giết hại ai kia chứ? Thừa quan

tòa!”

Anh vừa dứt lời thì cùng lúc bảo vệ phiên tòa cũng xuất hiện. Thẩm phán nhìn Min Hwan nghiêm khắc nói. “Nếu anh còn nói thêm nữa, tôi e rằng...”

Trong khi đó, Yong Goo vẫn chỉ cúi gập người, nhìn ai cũng van xin tha thứ. “Tôi xin lỗi!”

Nhưng trên đôi môi run rẩy của Yong Goo khi ấy, những tiếng xin lỗi vang lên hòa lẫn những dòng nước mắt chan hòa.

Không thở được. Min Hwan vùng vẫy cố thoát khỏi đám người đang giữ mình và gào lên.

“Xin lỗi cái gì hả? Lee Yong Goo? Đã có đứa nào nói một lời xin lỗi với

anh bao giờ chưa? Anh xin lỗi cái gì hả?”

Yong Goo ngẩng mặt lên. Rồi quay sang nhìn Min Hwan bằng đôi mắt ầng ậ nước. “Ye Seung nhà chúng tôi... Xin hãy giúp đỡ cho Ye Seung. Chính tôi đã làm ạ!”

Tất cả là vì Ye Seung. Yong Goo hét lên đau đớn như trái tim bị xé nát, đôi tay đang bị đeo còng số 8 run rẩy dưới lớp áo tù. Trong phiên tòa có bao nhiêu người đang chứng kiến, nhưng Yong Goo chỉ hướng về một mình Min Hwan và hét lên với ánh mắt tha thiết van lơn.

“Ye Seung xin nhờ cả vào ngài!”

Min Hwan trước khi bị lôi ra ngoài

đã kịp nghe thấy lời thỉnh cầu cuối cùng của Yong Goo. Min Hwan đã nhận ra Yong Goo vì muốn bảo vệ Ye Seung nên mới cúi đầu nhận tội. Ông bố ngốc ghêch Yong Goo, vì muốn Ye Seung được hạnh phúc nên đã nghĩ rằng so với một người bố ngốc ghêch phạm tội giết người phải vào tù, thì Ye Seung cần một mái ấm mới, cần bố mẹ nuôi giỏi giang hơn. Và Yong Goo đã gửi gắm trọng trách ấy cho Min Hwan.

“Xin mời phân biện hộ của luật sư!”

Đã tới lúc luật sư biện hộ cho Yong Goo nhưng rốt cuộc hắn chỉ nói duy nhất một câu bằng giọng vô cảm.

“Tôi xin nhờ cả vào khả năng phán quyết rộng lượng của tòa án!”

Chương 11. Minh oan cho bố

Ngày ấy, một đứa trẻ 8 tuổi như tôi không thể hiểu được lòng bố.

Tôi nắm chặt tay cô giáo và ngồi im như tượng đá. Tôi không thể nghe rõ những âm thanh hỗn độn mà bồi thẩm đoàn đang nói. Tại sao bố lại chẳng nói gì, cứ đứng trời trông như thể mình đúng là tội phạm vậy. Tôi cũng chẳng thể hiểu được tại sao trong đám người lớn đằng kia không có lấy một người giúp đỡ bố.

Bố không thể quên hết tất cả những câu đã tập luyện với các chú đực. Tôi vẫn còn nhớ y nguyên những gì chú Chun Ho đã viết trong tờ giấy, tự nhiên lắm bầm

một mình trong vô thức. “Ji Young đã bị ngã, rồi sau đó...”

Thế nhưng rõ ràng bố không thể nghe thấy những tiếng thì thầm tha thiết của tôi. Bố hết nhìn về phía quan tòa, nhìn các ủy viên công tố, rồi lại nhìn về phía gia đình có đứa con gái bị giết, trên miệng chỉ nói đi nói lại mỗi một câu xin lỗi.

Bố! Tại sao bố lại làm thế?

Câu hỏi này của tôi cứ nghẹn ứ trong cổ, không tài nào phát ra thành lời. Mọi thứ trở nên hỗn loạn, lộn xộn như bị ngạt thở vậy. Đã qua 15 năm nhưng đến tận bây giờ tôi vẫn không thể quên những cảm xúc đau đớn của ngày ấy. Cô giáo đã kéo tôi lại ôm vào lòng, vừa khóc vừa

lấy hai tay bịt tai tôi nhưng vô ích.

Nếu tôi ngày ấy là tôi bây giờ, nếu đang được ngồi ở vị trí đó, thì mọi chuyện có lẽ đã khác. Tôi lúc nào cũng mơ như vậy. Tôi sẽ chạy đến chỗ gã luật sư bị quyền lực mua chuộc ấy, tóm lấy cổ hắn và hét lên rằng.

“Ông đang làm cái trò gì vậy? Ông là luật sư cơ mà. Luật sư thì không thể hành động như thế này!”

Một luật sư đích thực sẽ không vô trách nhiệm như thế. Người luật sư nhận nhiệm vụ bào chữa cho bố tôi ngày hôm đó đã không hề đề cập đến sự cưỡng chế ép buộc trong quá trình điều tra, những câu hỏi trong bản báo cáo đã được theo dõi, phóng đại, kết luận của những người

trong viện pháp y, sự thật đã bị tráo đổi, những kết quả phân tích tòi tẽ, sai lầm.

Ở phiên tòa đó, tất cả mọi uất ức của bố chỉ được biện hộ bằng những lời dối trá như thế.

Những giọt nước mắt đau khổ lại đọng đầy, tôi vội chớp mắt thật nhanh, đôi mắt với mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

Nơi này không phải tòa án của ngày hôm đó.

Không phải năm 1997 mà là năm 2012.

Tôi đang ở đây chuẩn bị minh oan cho bố.

“Cảnh sát ở thời điểm đó...”

Buổi biện hộ này tôi đã chờ đợi không dưới 15 năm rồi. Tôi đang ở đúng vị trí mà luật sư ngày đó đã ngồi. Tôi như nhìn thấy bố đang ngồi ở hàng ghế phía xa đằng kia, ông đang nhìn và tiếp cho tôi một nguồn dũng khí vô tận.

“Cảnh sát ở thời điểm đó chỉ lắng nghe lời khai của nhân chứng chứ không hề chú ý đến lời khai của bị cáo, họ đã tạo sức ép lên bị cáo – người đã phủ nhận một cách rất kiên định về việc bị buộc tội của mình. Nguyên nhân gây tử vong không phải là vết thương trên trán mà là vết thương nghiêm trọng ở sau gáy, viện pháp y cũng đã lờ đi việc này. Nước dãi và dấu vân tay trùng khớp với bị cáo nhưng kết quả khám nghiệm lại cho thấy trên cổ nạn nhân không hề có

dấu hiệu của việc sử dụng lực, kết quả này cũng đã không hề được ghi nhận.”

Trong khoảng thời gian diễn ra phiên tòa mô phỏng, tính nghiêm túc được xuyên suốt từ đầu đến cuối y như một phiên tòa thật sự. Những lời biện hộ của tôi vang dội khắp căn phòng.

“Thưa bồi thẩm đoàn, cơ quan công tố vào thời điểm đó đã tiến hành biện hộ một cách vô lý, chỉ một mực tập trung vào việc hỏi bị cáo có thể xác nhận tội hay không chứ không hề xem xét đến điều kiện và trạng thái của bị cáo, rồi thiết lập hành vi tội trạng. Họ đã vứt bỏ đi những quy tắc pháp lý cơ bản của việc đánh giá chứng cứ vô tội. Biết bị cáo là người thiếu năng trí tuệ nên họ đã lợi dụng và

hy sinh bị cáo vì lợi ích của cơ quan công tố.”

Sự im lặng nặng nề của bồi thẩm đoàn đang giảm bớt.

Năm 1997, ủy viên công tố đã từng ngồi ở vị trí đó đã nói rằng. “Bị cáo cũng đã thừa nhận tội trạng, tôi đề nghị tuyên án tử hình dành cho bị cáo Lee Yong Goo.”

Quan tòa cũng nói những lời tương tự.

“Thẩm đoàn cũng dựa vào sự nhận tội của bị cáo, phủ nhận kháng cáo và bác bỏ buổi xét xử này, xử bị cáo tội tử hình. Bản tòa tuyên án tử hình đối với bị cáo Lee Yong Goo.”

Khi ấy tôi không thể làm bất cứ điều

gì để giúp bố. Giống như một đứa trẻ bất lực đang nhìn qua vết nứt của khe cửa, thấy ở đó quan tòa hèn hạ đang phán xét số phận của bố mình.

Thấy bố phải chịu nhiều uất ức, chú Min Hwan la hét khản cả tiếng, sau đó bị người ta kéo ra. Trong phòng xét xử vang lên những tiếng chửi rủa. Những ánh mắt coi thường, khinh bỉ không khác gì những con dao nhọn chĩa thẳng về phía bố. Và... chỉ vì tôi mà bố đang phải cúi đầu chịu đựng tất cả.

Bố đang khóc.

Tôi ngã vào lòng cô giáo. Giá như tôi có thể can thiệp được vào phiên tòa này, giá như tôi có một chỗ đứng ở đây, chắc chắn tôi sẽ tìm hiểu sự thật một cách thấu

đảo. Tôi muốn chạy đến ôm lấy bố và cầu xin họ đừng làm như vậy. Thế nhưng đó là việc chỉ có thể xảy ra trong mơ mà thôi!

Đến mãi sau này tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng khung cảnh ấy. Và mỗi khi mơ về ngày ấy, tôi đều thấy mình đang ôm người bố đang khóc ấy vào lòng.

“Ye Seung ơ...”

Các chú ngồi ở hàng ghế tham dự đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi và thì thầm gọi tên tôi. Ông Soe nhắm mắt và cắn chặt môi, chú Chun Ho gật đầu nhìn về phía tôi bằng khuôn mặt gằn như đông cứng lại, chú Bong Sik và Man Bom hai mắt nhắm lệ. Và cả chú Đại ca nữa, chú ấy nhìn về phía tôi, cố gắng nở một nụ

cười gượng gạo.

Phiên tòa trở nên tĩnh lặng. Cuối cùng, tôi nhìn về phía quan tòa và tuyên bố một cách nghiêm túc.

“Người biện hộ vì muốn rửa sạch tội trạng cho bị cáo Lee Yong Goo... người đã bị lĩnh án tử hình một cách rất oan ức... nên mới ở đây!”

* * *

Ngày ấy, sau khi phiên tòa kết thúc, tôi không bị gửi đến trại trẻ mồ côi.

Cô giáo vừa khóc vừa ôm đứa trẻ đã mất hết tinh thần là tôi vào lòng. Mỗi khi đôi vai của cô rung lên thì cùng lúc đó trái tim tôi cũng đập liên hồi như sắp rơi ra khỏi lồng ngực. “Không sao đâu”, “rồi

sẽ ổn thôi”, những lời thì thầm đầy hứa hẹn của cô giáo vang lên rồi trôi tuột đi một nơi xa lắm, nhưng tôi cũng đã kịp nhìn thấy nụ cười rất kiên quyết trên gương mặt cô.

Vẻ mặt chú Min Hwan một lúc sau cũng đi vào còn đau khổ hơn cả tôi. Cô giáo tôi không hề hỏi kết quả của phiên tòa như thế nào. Chú cũng chẳng nói câu gì. Tôi lặng im, chỉ biết nắm chặt bàn tay chú.

Rồi chúng tôi đi thẳng đến nhà chú. Trước mắt tôi dần hiện ra con đường dẫn đến ngôi nhà của chú, và người phụ nữ lần đầu tiên tôi gặp, cô ấy cười và nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Lúc đó tôi không hề khóc, trong đầu chỉ có một suy nghĩ

phải nhanh chóng chào hỏi cho phải phép. Tôi khoanh hai tay rồi cúi gập người xuống chào.

Cô ấy đặt vào tay tôi mấy viên thuốc an thần. Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống, cho thuốc vào miệng và uống nước. Cùng lúc đó chú Min Hwan ngồi trên ghế sofa nhìn tôi chăm chăm.

“Ye Seung uống thuốc giỏi thật đấy.”

Bàn tay cô nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Tôi lắc đầu, do dự một lúc, rồi cười. Bởi tôi nghĩ có lẽ mình phải cười.

Cô mỉm cười nhìn tôi, ngập ngừng nói. “Ye Seung uống thuốc rất giỏi nên chúng ta phải cho cô bé ăn cái gì thật ngon mới được.” Rồi lại khẽ xoa đầu tôi trước khi

đi vào bếp. Lúc ấy, phòng khách chỉ còn tôi và chú Min Hwan, chẳng biết phải nói gì với nhau. Lúc này tôi chẳng còn nhận thức được gì. Chú cũng như tôi, do dự thờ dài rồi mở lời trước. “Bố cháu đã làm rất tốt... Ye Seung đừng lo lắng nhé...”

Nhưng làm sao tôi có thể không lo lắng được kia chứ, nên chỉ biết gật đầu. Chúng tôi lại nín lặng như thế một lúc nữa rồi gần như nói cùng một lúc.

“Cháu muốn gặp...”

“Bây giờ thì không...”

Tôi gật mình lắc đầu. Chú gật đầu như không có chuyện gì xảy ra rồi nói tiếp. “Cháu nói trước đi.”

“Bây giờ cháu không thể... ở cùng bố được sao?”

Trước câu hỏi của tôi, khuôn mặt chú một lần nữa lại hiện lên nét đau khổ. Chú vừa đan hai bàn tay to lớn vào nhau vừa nhìn xuống nền phòng khách và thở dài. Tôi, của lúc đó, đã biết sẵn câu trả lời của chú. Còn tôi, của bây giờ, không thể gặp bố được nữa rồi.

“Ừ... Ye Seung mà ở trong đó thì bố sẽ càng mệt mỏi hơn đây.”

Trong câu trả lời mà tôi đã đoán trước được ấy, chú không thể che giấu đi sự thất vọng của mình. Tôi gật đầu và cố gắng để không bật khóc.

“Nếu cháu muốn gặp bố thì lúc nào đó

chúng ta sẽ cùng đi.” Chú Min Hwan cố gắng nói thật dịu dàng để an ủi tôi. Tôi rất cứng rắn không khóc và đứng lên khỏi ghế sofa, rồi cúi đầu như bố vẫn thường làm.

Bố bảo luôn phải cúi đầu cảm ơn trước những người đã giúp đỡ mình, tôi đã học được điều ấy từ bố. “Cháu cảm ơn chú...”

“Ye Seung, có chuyện này, cháu nghĩ thế nào về việc sống ở đây cùng cô chú...”

Chú nói một cách khó khăn. Trong ánh mắt non nớt của tôi hiện lên những thắc mắc tại sao gương mặt chú Min Hwan lại đầy thương xót và lo lắng cho tôi như thế. Tôi khép chặt miệng và không biết

làm gì ngoài việc cứ nhìn chú chăm chăm.

Đôi bàn tay to lớn của chú bỗng chốc nắm chặt lấy tay tôi. Tôi nghĩ lúc này mình cũng phải mỉm cười. Dù gương mặt đau đớn của tôi tràn đầy những giọt nước mắt nhưng tôi vẫn phải cười. Chú nhìn tôi rồi lại lấp bắp. Tôi mếu máo nhìn lên trần nhà.

“Nếu đi gặp bố... chú à... Bố sẽ lại phải lo lắng đúng không ạ? Ye Seung sẽ sống ở đây thật ngoan... Chú chuyển lời cho bố như thế nhé.”

“Ừ được rồi...”

Chú cúi đầu nhìn xuống cười lơ đãng. Tôi thấy nước mắt chú nhỏ xuống nền

phòng, rồi không biết làm thế nào, chú
vội vàng đứng lên và quay đi.

Chương 12. Thời gian vùn vụt trôi nhanh, cảm xúc lại lững lờ chậm chạp

Tù nhân số 5482, Lee Yong Goo, tử hình.

Yong Goo trở về phòng giam số 7, ngồi sụp xuống chỗ của mình, ngơ ngẩn nhìn xuống bàn ăn. Đó là một bàn ăn gọn gàng với cơm đã lạnh ngắt đông thành cục, những món rau ăn kèm đã héo, và bát canh không có đến một miếng thịt. Vào ngày bình thường thì chỗ đó không thể đủ nên phải ăn vội ăn vàng là chuyện thường tình. Thế nhưng hôm nay chẳng thể nuốt trôi một miếng.

Yong Goo nhớ đến Min Hwan – người

đã bị lôi ra ngoài khi mình gây họa ở tòa án. Nhớ đến gương mặt của Ye Seung khi đang ôm chặt cô giáo, ngơ người nhìn mình. Nhớ đến cả gia đình của Ji Young đã gào thét về phía mình như thế nào.

Yong Goo không thể biết việc gì mới là tốt. Nếu được quay trở lại lúc ấy, có lẽ Yong Goo vẫn quyết tâm làm vậy, anh hiểu rõ điều này hơn ai hết. Chỉ duy ánh mắt của Ye Seung nhìn anh nhưng lại mông lung vô định, mới là điều khiến Yong Goo bận lòng.

Kẻ ngốc cũng có suy nghĩ riêng của kẻ ngốc. Yong Goo bị trói buộc bởi rất nhiều suy nghĩ về tương lai của Ye Seung. Con gái yêu Ye Seung đương nhiên xứng đáng được hưởng nhiều hạnh

phức hơn thế. Thậm chí giờ còn phải ở trong tù thì bản thân đâu thể làm gì được cho Ye Seung.

Yong Goo nghĩ đến những đứa trẻ ở biết bao gia đình khác. Vào những ngày tuyết rơi nhiều, chúng sẽ gặp nhau ở sân chơi trong khu chung cư, mặc quần áo đắt tiền, đeo găng tay, mũ mao đầy đủ. Bọn trẻ ấy được ngủ trong những ngôi nhà ấm áp, được ăn những món ngon mẹ nấu, và đi học mà không phải nhận những cái chỉ trích coi thường của bạn bè.

Đó là tất cả những thứ Ye Seung đáng ra phải được hưởng. Và đó cũng là những thứ mà tù nhân số 5482 không thể đáp ứng được cho con.

Nhìn vào bàn ăn mà khóe mắt lại ầng

ật nước. Yong Goo thì không sao. Chỉ cần Ye Seung có thể hạnh phúc thì thế nào cũng được. Dù bị người ta trêu chọc gọi là kẻ ngốc, dù bị đánh, dù phải sống cả đời trong tù cũng không sao. Nhưng điều khiến Yong Goo bận lòng là có một sự bất an mơ hồ không biết mình có thể gặp lại Ye Seung lần nữa hay không.

Không chỉ mỗi Yong Goo không thể cầm nổi thìa lên. Tất cả thành viên trong phòng giam số 7 đều chỉ thở dài liên tục, chẳng ai có thể nhai hay nuốt nổi thứ gì.

Cạch!

Đại ca đang chọc chọc thìa vào bát cơm vì tức giận, cố tình đặt búp chiếc thìa xuống bàn để gây tiếng động.

“Càng nghĩ càng thấy bốc hỏa. Tại sao không làm theo những gì đã tập trước hả? Tại sao?”

Dù Đại ca có thúc ép trả lời thì Yong Goo vẫn giữ yên lặng. Chỉ cúi gằm mặt xuống và ngo người nhìn vào bàn ăn. Ông Soe đập đập lên đầu gối Yong Goo và nói.

“Thôi nào. Yong Goo đã làm sai gì chứ. Bọn thẩm phán và kiểm sát viên đều cùng một giuộc với nhau mà.”

Chun Ho cũng nghiêng rằng ở phía đối diện bàn ăn. “Lũ luật sư ấy cũng cùng một phe với nhau. Những đũa có tiền có thể mua chuộc được cả thẩm phán mà thoát hết tội ý chứ. Bọn rác rưởi ấy chỉ cần tiền là sẽ không kêu ca câu nào, em

đang chờ đến ngày chúng nó chết hết đi.”

Lòng Đại ca như rạn vỡ, tự đâm thùm thụp vào ngực mình. Nhìn Yong Goo hồn như đang ở chốn nào mà lòng đầy thương cảm. Dù rất muốn thúc ép Yong Goo trả lời nhưng lại không thể. Đại ca nói vọng về phía Yong Goo đang ngồi nhìn chăm chăm xuống bàn ăn mà không chịu cầm thìa lên.

“Nhanh ăn cơm đi! Phải cố sống khi còn được sống chứ, không phải à?” Rồi nắm chiếc thìa một cách mạnh mẽ. Yong Goo cũng cầm thìa lên và từ từ ăn cơm.

Thấy Yong Goo đã có thể bình tĩnh ăn cơm, Đại ca cũng cố gắng nhai nhồm nhoàm bằng vẻ mặt bình thản nhất có thể.

Đại ca nhớ đến khoảng thời gian đã từng ngồi ăn cơm chung với Ye Seung. Để có suất ăn cho con bé, mỗi người phải xúc một thìa từ bát cơm của mình, kết quả là phần cơm ấy lại được nhiều nhất, mọi người trêu Ye Seung sẽ thành lợn mất rồi phá lên cười. Đại ca cũng nhớ cả giọng trách móc trên khuôn miệng nhỏ xinh của Ye Seung mỗi khi thấy bố ăn quá nhanh.

Ông Soe chân chừ một lúc rồi hướng về phía Yong Goo nói. “Nghĩ thế là đúng đây. Đừng đề đến khi kiệt sức và không thể sống nữa...”

Yong Goo không đáp lại, thay vào đó Bong Sik vừa xúc một miếng cơm vừa thì thầm. “Sao tự dưng lại thấy trống vắng thế này nhỉ? Muốn gặp Ye Seung

quá.”

“Anh cũng thế à? Vị trí của Ye Seung lớn thế cơ đấy...” Man Bom nói vậy mà giọng cũng yếu ớt chẳng kém gì.

Căn phòng nhỏ tràn ngập sự im lặng. Không biết cơm là thứ phải cho vào mồm hay vào mũi nữa. Khi chia nhau phần cơm rồi ăn cùng Ye Seung sao thấy ngon đến thế mà bây giờ cho cơm vào miệng ăn mà cảm thấy như nhai sạn.

Bỗng khi đó, cánh cửa nhà tù dội lại một tiếng lớn, ở ô cửa phía trên, quản giáo Kim đang ngó vào.

“Sao thế? Chúng tôi đang ăn cơm...”
Man Bom cầu nhàu than phiền.

Quản giáo Kim cười rạng rỡ rồi nói

với Yong Goo. “Yong Goo! Ye Seung đến rồi! Anh có thể gặp!”

Hình như là nói dối. Tất cả mọi người đều giật nảy mình nhìn quản giáo. Thấy người đó gật đầu rất chắc chắn. Lần này tất cả lại quay sang nhìn Yong Goo. Anh ta đang ngồi như người vô hồn giờ gương mặt mới bắt đầu trở lại bình thường một chút. Yong Goo cười lớn, đặt thìa xuống bàn mà như quăng đi, rồi đứng bật dậy.

“Xin cảm ơn ạ!”

Đại ca cũng đứng bật dậy. Và nhặt chiếc bút dưới sàn nhà lên, bắt đầu viết những dòng chữ lớn vào lưng Yong Goo.

“So, Yang, Ho!”

Là tên của Đại ca. Anh ta muốn cho

Ye Seung thấy giờ mình đã có thể viết được tên của bản thân. Man Bom nhìn Đại ca cười

khúc khích.

“Ủ ôi, Đại ca viết được chữ rồi kìa, tự hào chưa?”

“Đúng rồi đấy! Tao viết thế là muốn khoe cho Ye Seung xem đấy. Làm sao hả thằng kia?”

Chun Ho nhòm qua vai Đại ca, xem những chữ vừa viết thì tặc lưỡi. “Thế thì phải viết đẹp vào chứ, đây là chữ ạ? Hay tranh vẽ thế? Nào, xin hãy xem đây.”

Chun Ho giật cây bút từ tay Đại ca, viết tên mình lên lưng Yong Goo. Đó là một dòng chữ rất kiêu cách. Nhưng Bong

Sik từ khi nào đã đến và cười nhếch mép, khinh bỉ.

“Chữ viết thế này rõ tầm thường quá. Tôi sẽ viết đẹp hơn thế nhiều cho mà nhìn.”

Bong Sik bước đến, rồi cả Man Bom, ông Soe cũng dính sát vào. Các thành viên của phòng giam số 7 mỗi khi viết chữ lên lưng Yong Goo lại khiến anh ta bị nhột, cười khúc kha khúc khích. Ye Seung đến thật rồi, nên ai cũng cười rạng rỡ như thể tất cả những nỗi buồn vừa rồi đều là giả dối. Trên lưng bộ quần áo tù nhân của Yong Goo viết đầy chữ ký loằng ngoằng của mọi người.

* * *

Yong Goo cuối cùng đã được gặp Ye Seung tại phòng đợi mà trước đây Ye Seung cùng cô giáo chủ nhiệm đã đến. Lần này, thay vì đến cùng cô giáo, Ye Seung đi cùng Min Hwan. Nhưng Min Hwan chỉ đứng từ xa nhìn hai người, thời gian gặp gỡ cũng không bị hạn chế. Min Hwan đã rất cố gắng để có thể dành nhiều thời gian nhất cho riêng hai bố con.

Yong Goo và Ye Seung bị chặn bởi bức tường kính ở giữa, hai bố con ngồi đối diện nhìn nhau, cùng chia sẻ những câu chuyện vui vẻ. Họ làm như không hề có chuyện phán quyết nào vậy. Dường như họ đã quên hết những chuyện ở tòa án rồi. Đặc biệt, khuôn mặt của Ye Seung so với hôm ở tòa án đã sáng sủa hơn nhiều.

Đó là sự cố gắng của Ye Seung khi nhìn thấy người bố hốc hác của mình. Nhưng trong mắt của Min Hwan, nụ cười ấy trông còn thảm thương hơn.

“Con đã đến trung tâm học piano đây bố ạ.”

“Ừ hơ hơ... piano, piano!”

Mỗi khi nghe Ye Seung kể từng chuyện diễn ra ở nhà Min Hwan, Yong Goo đều cười lớn. Có vẻ không chỉ có riêng Ye Seung đang cố gắng vì cả hai. Yong Goo cũng đang phải cố gắng hết sức giữ khuôn mặt rạng rỡ để Ye Seung không phải lo lắng.

Hai người này quả thật rất giống nhau mà.

“Nhà chú còn có cả đàn piano nữa. Sau này nếu bố đến, con sẽ đàn cho bố nghe nhé!”

“Ừ!” Yong Goo mỉm cười hạnh phúc.

“Cô nấu ăn cũng rất ngon! Con ăn được nhiều lắm! Nhìn con tăng cân rồi này.” Ye Seung vừa nói vừa lật áo lên khoe bụng. Có vẻ như Ye Seung chẳng lên chút cân nào nhưng Yong Goo cũng nói “tốt, tốt” và vỗ tay.

“Ừ hơ hơ hơ... Cô nấu ăn ngon thì tốt rồi.”

Ye Seung nhìn Yong Goo với đầy lo lắng. “Bố ơi. Ye Seung ăn ngoan, ngủ cũng ngoan... thế nên bố cũng phải ăn thật nhiều, phải ngủ ngon ngáy khò khò

mới được đây. Bố biết chưa?”

“Hơ hơ!”

Yong Goo gật đầu mạnh. Cuộc đời thoai bây giờ không thể phân biệt được bên nào là người lớn, bên nào là trẻ con nữa. Ye Seung dặn bố hết cái này đến cái kia, so với bố, khuôn mặt cô bé giờ còn già dặn hơn.

Min Hwan nhìn hai bố con mà lòng xót xa vô hạn.

* * *

Thời gian ở trong tù trôi qua nhanh nhưng cảm giác thật uể oải, chậm chạp. Yong Goo vào phòng giam số 7 lần đầu là khoảng chừng đợt lạnh bất thường cuối mùa đông. Giờ thì mùa xuân và mùa hạ

đã trôi qua, mùa thu đang đến gần.

Mùa thu năm ấy, Yong Goo và Ye Seung đã cùng tạo ra một con đường kỷ ức trong không gian chỉ có hai người.

Trong sân vận động đầy lá rơi, Yong Goo đang ngồi mơ màng thì mọi người chạy đến kéo tay, gạ gẫm cùng chơi bóng đá. Các thành viên trong đội bóng phải chia nhau ra nhưng đại bộ phận phòng giam số 7 đều ở cùng một phe. Thỉnh thoảng Ba Park và thẳng chột cũng làm chân hậu vệ phía sau. Yong Goo mỗi khi đá quả bóng đi sai hướng Đại ca lại chạy đến và mắng cho một trận, Yong Goo thì cứ vừa cười vừa bỏ chạy đi thật nhanh.

Ye Seung từ sau hôm xử án bắt đầu sống ở nhà Min Hwan. Vợ Min Hwan

sau khi mất đi đứa con trai phải trải qua những ngày uống thuốc trầm cảm, giờ cũng đã bắt đầu cười, đó là những việc diễn ra vào mùa thu năm ấy. Những ngày nghỉ, Min Hwan thường cùng vợ dẫn Ye Seung đi siêu thị để ngắm đồ. Ye Seung chưa từng nghĩ mình sẽ được mua cho áo mới nên giờ vui lắm, cứ cười toe toét mãi.

Một ngày mưa nọ, hai vợ chồng Min Hwan mang ô đến trường đón Ye Seung, người vợ không để tâm đến chồng mà chỉ bật ô che cho Ye Seung. Vì thế mà Min Hwan đã phải đi giữa làn mưa ướt sũng, mặt mũi lâm lì, hờn dỗi.

Ye Seung mỗi ngày đều viết thư cho bố. Yong Goo trong khi phân loại thư

trên xe chở hàng, nhận ra thư của Ye Seung thì cười vui đến nửa ngày trời không ngớt, rồi cẩn thận từng chút bóc lá thư ra đọc.

Nội dung của bức thư mỗi lần một khác. Ye Seung nói về chuyện một cửa hàng mới đã trở thành trung tâm dạy piano, nói về dàn hợp xướng, cũng viết về Yeong Hoon và những người bạn mới con bé đã làm quen được. Mỗi khi thấy Yong Goo đọc thư, quản giáo Kim và những người bên cạnh lại quây vào cùng đọc.

Sau khi Yong Goo đọc xong, bức thư được tất cả thành viên phòng giam số 7 truyền tay nhau. Đại ca giờ đã có thể tự mình đọc thư của Ye Seung rồi.

“Chú Đại... ca... chú... phải học... viết... thật chăm chỉ...”

Man Bom nhìn dáng vẻ Đại ca đọc thư lấp ba lấp bắp mà tự bóp chặt cổ mình nói bằng giọng kỳ quặc.

“Trời ơi! Tôi chết mất thôi! Bức thư dài có một trang mà đọc mất 30 phút rồi đây!”

“Hồi đầu mày học thì giỏi luôn được đây à? Oắt con không biết tôn trọng người lớn...”

Mọi người trong phòng giam số 7 thấy hai người cãi lộn thì cùng phá lên cười.

Không chỉ viết thư. Ye Seung còn thường xuyên vẽ tranh nữa. Mỗi khi có chuyện mới, Ye Seung lại tiến thẳng đến

nhà tù nhờ Min Hwan cho gặp bố. Mỗi khi nhận được giải thưởng gì đó hay được 100 điểm trong kỳ thi con bé cũng đến. Qua tấm kính phòng gặp mặt, Ye Seung giờ bài thi được 100 điểm của mình lên cho bố xem, Yong Goo sẽ nhảy cẫng lên thích thú. Không biết học từ ai Yong Goo giờ ngón tay cái lên. Khi Ye Seung và Yong Goo nói chuyện, Min Hwan và vợ cũng đứng ở đằng sau nhìn về phía hai người.

Từ lúc nào, nhà Min Hwan đã xuất hiện một phòng riêng cho Ye Seung. Hai vợ chồng Min Hwan đã quyết định lấy phòng của Jin Uk bỏ trống lâu nay sửa sang thành phòng cho Ye Seung. Min Hwan bóc tấm giấy dán tường màu xanh da trời đã bạc, dán lên tấm giấy màu ánh

hồng ưa thích của Ye Seung.

Trong khi Min Hwan và vợ dán giấy thì Ye Seung khuấy keo ở đằng sau. Min Hwan đang dán thì tấm giấy ở trên rơi thẳng xuống khiến đầu anh phủ đầy keo. Ye Seung nhìn thấy bộ dạng ấy thì cười phá lên, vợ của Min Hwan cũng không nhịn được làm anh cũng phải nhăn nhó cười theo.

Trong khoảng thời gian ấy, một việc tốt lành cũng đến với Bong Sik. Cuối cùng thì bức ảnh đưa con anh ta chờ đợi bấy lâu cũng đến tay. Vừa nhận được bức thư Yong Goo giao cho là Bong Sik đã cười rạng rỡ và mở phong bì ra xem ngay. Bên trong là bức ảnh đã được ép plastic có hình Seon Nyeo đang bế một

em bé. Bong Sik nước mắt giàn giụa, cứ
ngắm rồi mân mê bức ảnh như bảo vật.
Tất cả mọi người trong phòng giam số 7
vui mừng truyền tay nhau xem bức
ảnh đứa bé.

“Anh này, Bong Seon của chúng ta thật
xinh đẹp phải không. Sau này lớn lên có
thể thành người mẫu hoặc hoa hậu Hàn
Quốc đấy.”

Nhưng Yong Goo chỉ vừa cười vừa
nói. “Đứa bé này trông buồn cười thế.
Hơ hơ hơ...”

Đó là một lời nói rất thật lòng. Tất cả
mọi người vội ngậm chặt miệng lại, nhìn
biểu hiện của Bong Sik và lẳng lặng nhắc
mông đứng dậy.

“Trời ơi, sao lại thật thà quá thế...”

Bong Sik tức tối lườm Yong Goo khiến anh ta lén lút nhìn thái độ của mọi người rồi thì thầm bằng giọng hối lỗi. “Tôi xin lỗi...”

Những người còn lại nhìn bộ dạng của Yong Goo thì cười âm lên.

Đó là một mùa thu ngắn ngủi đặc biệt.

Và mùa thu ấy đã trôi qua lúc nào chẳng hay.

Trong khoảng thời gian đó Min Hwan đã bí mật tìm luật sư cho Yong Goo. Chỉ cần một vị luật sư công minh đứng ra nhận thì rất có thể đảo ngược được kết quả của vụ xét xử. Thế nhưng tất cả những người đó đều như nhau, đều lác

đầu từ chối.

Hôm nay cũng tương tự. Min Hwan đã tìm đến văn phòng luật sư từ sáng sớm, nhưng vị luật sư này vẫn thân nhiên cự tuyệt, dù Min Hwan có nói đến thế nào cũng không có tác dụng.

Giờ đây sự thất vọng đã khiến mọi thứ trở nên mệt mỏi. Min Hwan thở dài bước ra ngoài, đúng lúc đó, màn tuyết bắt đầu giăng kín cả bầu trời.

Min Hwan nhớ đến vẻ mặt của Ye Seung khi đếm ngón tay chờ đợi đến ngày tuyết rơi đầu mùa vì muốn được làm người tuyết với bố.

Ở trại giam, tuyết cũng bắt đầu rơi.

Từng bông tuyết đầu mùa rơi cũng

khơi dậy sự thay đổi nho nhỏ với phòng giam số 7. Lần đầu tiên họ tự tay vẽ những bức tranh lên bức tường mà Ye Seung đã vẽ trước đây. Vẽ cả hoa, cả bướm, vẽ cả cây cỏ chim muông. Họ đã khoác lên một lớp áo mới cho toàn bộ bức tường bằng những thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian này. Mỗi khi một bức tranh được hoàn thành, căn phòng giam tối tăm, ảm đạm lại trở nên sáng sủa hơn một chút.

Sau khi hoàn thành bức tranh tuyệt đẹp ấy, tất cả mọi người ở phòng giam số 7 lùi về phía sau để ngắm nghía trọn vẹn bức tranh.

“Được đấy chứ nhỉ!” Đại ca nói, giọng rất hài lòng. Chun Ho gật gù hưởng

ứng.

“Ye Seung sẽ rất thích cho mà xem!”
Man Bom vừa cười toe toét vừa nói. Bây giờ Ye Seung chưa được đến thăm phòng nhưng tất cả bọn họ đều quyết tâm không bỏ cuộc. Họ tin rằng một lúc nào đó tiếng còi sẽ lại vang lên và một món quà lớn sẽ được chuyển vào phòng giam số 7, Ye Seung bé nhỏ sẽ nhảy ra từ trong đó.

Cửa sổ phòng giam lọt giữa bức họa. Bầu trời đêm như trải căng ra khắp căn phòng từ ô cửa nhỏ. Đó là bầu trời đêm mà Ye Seung rất thích. Yong Goo ngẩn người nhìn bức tranh rồi tiến lại gần từng chút một, quỳ gối ngồi xuống, rồi từ từ di ngón tay theo hình dáng ông trăng, ông

sao ngoài cửa sổ.

Yong Goo nhớ đến Ye Seung mà hành động như vô thức. Dáng điệu ấy phảng phất nỗi buồn sâu sắc, mọi người chỉ biết nhắm mắt

lặng thinh.

Khoảng thời gian không thể quay lại được ấy đang trôi dần.

* * *

“Cuối năm nay nghe nói có cuộc thi tài năng dành cho tù nhân. Phòng chúng ta không định chuẩn bị gì à?”

Người mở lời đầu tiên là Man Bom. Mọi người ở phòng giam số 7 đang ăn cơm trong nhà ăn, cầm thìa đũa và ngẩng đầu lên nhìn về phía Man Bom. Bây giờ

đã là tháng 12, cuối năm rồi.

“Định làm gì nào?” Bong Sik gật đầu, vội vàng hỏi.

Đại ca miệng đang nhồm nhoàm cũng góp một lời. “Nghe nói năm nay gia đình phạm nhân cũng được mời đến tham dự đây, Bong Sik mày cũng gọi con gái yêu của mày đến đi.”

Thật là một tin bất ngờ. Mắt Bong Sik sáng bừng lên. “Thật à? Yahoooooooooo!”

Bong Sik vui quá mà không để ý cơm trong mồm đang bắn hết ra ngoài. Anh ta vội vã chạy tới búng những hạt cơm dính trên mặt Đại ca xuống thì Đại ca hét lên.

“Tởm! Thằng bản thủ này...”

Bong Sik không còn tâm trí để ý đến

những lời trách mắng của Đại ca, chỉ biết ngoác miệng cười. Ông già Soe ngồi im lặng này giờ mới mở miệng đề cập.

“Phòng chúng ta đông người như này thì có khi hát hợp xướng là ổn đấy.”

“Tôi hát cũng hay lắm. Bài Thủy thủ mặt trăng!”

Yong Goo nghe thấy hát hò thì cực kỳ phấn khích, đột nhiên giơ tay xung phong. Nhưng Chun Ho cho rằng nếu chỉ có thế thì không được, bèn lắc đầu nói.

“Phải thật lôi cuốn...”

Chun Ho đặt cái thìa xuống ra chiều muốn từ bỏ. Đại ca nhìn biểu hiện của Yong Goo liền nói nhanh.

“Cậu không muốn gặp Ye Seung à?

Thử viết kịch bản một lần xem nào!”

Chun Ho vừa nghe nhắc đến Ye Seung thì giật mình. Cái mà Đại ca muốn đề nghị là một loại nhạc kịch. Bong Sik giả vờ thân thiết tiến sát đến gần Đại ca. “Em sẽ làm nhân vật chính vô điều kiện.”

“Có được không thế?”

Chun Ho khiến mọi người phá lên cười. Ở ngoài kia, ngọn gió lạnh lẽo của tháng 12 đang tràn về, duy chỉ có bầu không khí quanh những con người ở phòng giam số 7 là ấm áp.

* * *

Dạo này tuyết rơi nhiều. Hôm nay cũng vậy. Những bông tuyết trắng bay

bay xuống như rót đầy khoảng sân nhỏ trong trại giam. Trên nền xi măng xám, cả trên nền đất bản cũng đầy những bông tuyết trắng. Hiếm hoi lắm mới thấy những tảng tuyết lớn. Toàn bộ phong cảnh bên ngoài đã bị phủ kín bởi một thế giới tuyết.

Tâm trạng Min Hwan hôm nay rất tốt. Bởi từ sáng đã được ăn bánh sandwich do chính tay vợ và Ye Seung cùng nhau làm. Đến trại giam thì thấy các tù nhân đang thích thú nghịch những đụn tuyết đã chất thành đống như những đừa trẻ. Và vì hôm nay sẽ nhận được danh sách ân xá chính thức nhân dịp Giáng sinh.

Min Hwan tìm đến phòng giám đốc trại giam để lấy danh sách. Gõ cửa đi

vào, Min Hwan thấy ông ta đang đứng bên cửa sổ nhìn ra khoảng sân nhỏ phủ đầy tuyết. Khoảng sân trắng đang bị nhuộm màu đỏ rực bởi bầu trời đã ngả sang sắc đỏ.

“Dịp ân xá lần này, tôi là người đề cử nhiều phạm nhân nhất phải không ạ?”

“Cái này cũng phải do Chính phủ quyết...”

Ông ta vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, không quay lại nhìn và thì thầm.

“Dù sao cũng phải làm thế thôi. Nếu muốn cho quốc dân thấy được hình ảnh tốt đẹp...”

“Người phải đưa đi cũng nhiều...”

Giám đốc chặn ngang lời Min Hwan.

Min Hwan ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh mắt ngạc nhiên, âm giọng xuống thấp một cách lạ lùng.

“Dạ?”

Đến khi đó ông ta mới quay đầu lại. Biểu hiện nặng nề, u tối trái ngược hẳn với phong cảnh bên ngoài. Trái tim Min Hwan cảm giác như vừa có vật gì đó sắc nhọn và lạnh lẽo đâm sượt qua, các đầu ngón tay run lên vì đột nhiên dự cảm được một điềm xấu đang đến.

Giám đốc nhìn Min Hwan, ánh mắt đầy ẩn ý đáp.

“Ngày 23 tháng 12. Ngày hành quyết Lee Yong Goo.”

Chân Min Hwan tưởng chừng như mất

hết sức lực, vội níu lấy ghế sofa từ từ ngồi xuống. Đó là ngày Yong Goo phải thi hành án tử hình. Dầu biết ngày ấy sẽ đến nhưng khi đó trước mắt Min Hwan mọi vật đều tối sầm đi. Anh tưởng tượng ra khuôn mặt ngây thơ của Ye Seung khi đang tỉ mẩn làm bánh sandwich và đưa cho mình.

Nhắm chặt hai mắt, Min Hwan nắm bàn tay đang run lấy bẫy của mình lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Yong Goo và Ye Seung ở hai bên bức tường kính, cố gắng gọi tên nhau.

Mùa đông đã bắt đầu thổi hồn hên như muốn nhanh chóng kết thúc tất cả mọi thứ.

* * *

Người ta có thể làm được gì cho người sắp ra đi?

Min Hwan suy đi tính lại biết bao lần. Sau khi biết ngày Yong Goo phải thi hành án, trong đầu anh chỉ nghĩ về mỗi chuyện ấy. Dù không làm gì sai nhưng mỗi ngày trôi qua anh đều cảm thấy đau khổ đến ngạt thở và hỗn loạn bởi cảm giác tội lỗi đè nặng lên ngực.

Min Hwan bắt đầu tìm cách để có thể làm điều gì đó cho Yong Goo. Min Hwan biết rõ nguyện ước của Yong Goo là gì. Đương nhiên điều đó liên quan đến con gái anh ta – Ye Seung. Anh ta mong Ye Seung lớn lên sẽ khỏe mạnh, bình thường, và hạnh phúc như những đứa trẻ khác. Và muốn có thể ở bên cạnh để nhìn

thấy hình ảnh Ye Seung trưởng thành như thế.

Có lẽ Yong Goo sẽ không thể thấy dáng điệu của Ye Seung khi chơi đùa cùng các bạn ở trường, cũng không thể biết được Ye Seung nhiều bạn thế nào, chúng là những đứa trẻ ra sao, hay con bé thường nói chuyện gì với các bạn... Yong Goo chắc chắn sẽ không thể biết.

Chỉ khoảng mấy ngày trước cuộc thi tài năng cuối năm, Min Hwan đến gặp cô giáo của Ye Seung. Chờ đến khi buổi học kết thúc, Min Hwan mới bước vào lớp, lúc ấy cô giáo chủ nhiệm vui vẻ đứng dậy chào.

Hai người ngồi đối diện trước bàn giáo viên, Min Hwan do dự một lúc rồi

mới khó khăn mở lời và bắt đầu giải thích về sự kiện cuối năm. Min Hwan đề nghị sự giúp đỡ.

“Thế nên... Gia đình của những tù nhân khác đều đến, chỉ Ye Seung đến một mình được thì cũng tốt... nhưng bây giờ các bạn của Ye Seung cũng cùng đến được thì có lẽ bố Ye Seung sẽ vui hơn nữa.”

Min Hwan đề nghị điều này vì Yong Goo. Muốn cô giáo đồng ý cho Ye Seung và các bạn đều đến nhà tù.

“À, vâng...”

Cô chủ nhiệm đang bình tĩnh nghe Min Hwan nói bỗng gương mặt hiện lên nét lúng túng. Ngay từ đầu cô đã thấy đây là

một chuyện khó khăn và rất vô lý. Đang do dự và lo lắng không biết phải từ chối thế nào, Min Hwan lại cẩn trọng mở lời một lần nữa.

“Rất khó phải không ạ?”

Cô giáo nặng nề gật đầu. Việc này không chỉ khó mà còn gần như là bất khả thi.

“Quan trọng nhất là chúng ta phải nhận được sự đồng ý của thầy hiệu trưởng thì mới được. Các vị phụ huynh học sinh cũng sẽ cương quyết phản đối cho xem. Nếu biết việc bố Ye Seung ở trong tù thì sẽ nảy sinh thêm nhiều vấn đề khác...”

Đây là điều Min Hwan đã đoán được trước. Nhưng anh vẫn không bỏ cuộc.

Min Hwan muốn thực hiện bằng được việc này để tạo những kỷ ức hạnh phúc cho Ye Seung và Yong Goo. Họ vẫn chưa chuẩn bị gì cho sự ly biệt này cả.

Cuối cùng Min Hwan phải nói hết sự thật cho cô giáo chủ nhiệm của Ye Seung.

“Chính phủ đã có quyết định rồi, đây là khoảng thời gian cuối cùng của Yong Goo... Tôi e là Yong Goo phải thi hành án tử hình...”

“Sao? Anh nói gì?”

Nghe giọng nói đau đớn của Min Hwan, cô chủ nhiệm chấn động mạnh. Thi hành án tử hình. Giờ những từ ngữ đó mới ngấm dần trong cô.

“Vậy thì...”

Min Hwan tha thiết nhìn cô giáo chủ nhiệm.

“Xin hãy giúp cho. Xin nhờ cả vào cô.”

Những đầu ngón tay của cô chủ nhiệm run rẩy. Cô chớp mắt nhanh rồi nhìn lên trần nhà. Cô nghĩ đến Ye Seung – đứa bé già dặn, hoạt bát và cười nhiều hơn bất cứ ai. Và nghĩ đến bố của Ye Seung.

Trong căn phòng gấp mặt, qua lớp kính chắn, hai người đó thậm chí còn không thể cầm tay nhau. Đến tận bây giờ, dường như cô vẫn cảm nhận được tình yêu của của hai bố con họ lớn đến mức nào. Trong thế giới chật hẹp của Yong Goo, duy chỉ có Ye Seung, và trong thế giới nhỏ bé của Ye Seung, toàn bộ lo

lặng, suy nghĩ của cô bé là dành cho bố.

Người bố vì đứa con mà trở thành kẻ ngốc, đứa con vì bố mà trở nên trưởng thành.

“Tôi...” Cô giáo khó khăn lắm mới mở được lời. Giọng run run nhưng vẫn cố gắng nhìn thẳng Min Hwan và nở một nụ cười. “Dù thế nào tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành việc này. Tôi sẽ viết một lá đơn đề trình lên thầy hiệu trưởng, đề nghị lập một chương trình cụ thể.”

Min Hwan lặng lẽ gật đầu.

“Chân thành cảm ơn cô.”

* * *

Tin tức về ngày Yong Goo phải thi hành án tử hình ngay lập tức đến tai

phòng giam số 7.

“Khôn kiếp! Mới tuyên án chưa được mấy ngày mà đã cho xử tử hình rồi là sao?”

Bong Sik bỗng thốt lên và ngồi thụp xuống sân vận động. Những người khác đang đứng cũng lập cập ngồi xuống theo như không còn sức để đứng vững sau khi nghe tin Yong Goo sắp bị tử hình. Cả phòng giam số 7 chẳng ai màng đến chuyện vận động, mặt ai cũng ngây ra. Ông già Soe cố nén một tiếng thở dài. Ai nấy bỗng dưng mắt đỏ hoe, trên khóe mắt đã bắt đầu ầng ậng nước.

Vậy là giờ phút đáng sợ đó đã đến thật rồi.

Bình thường, từ khi tòa tuyên tử hình đến lúc thi hành án là một khoảng thời gian dài. Trong nhà tù này, có người đã bị giam mười mấy năm rồi mới xử tử. Nhưng trường hợp của Yong Goo, mới chưa đầy một năm kể từ khi tòa tuyên án.

Mọi người đều cảm thấy đau buồn và âm ức thay cho Yong Goo, ai cũng yên lặng không nói lời nào. Giờ này dầu có muốn giúp Yong Goo nói lời van xin tha thứ, dầu có muốn sửa chữa những sai lầm với ai đó cũng không thể được nữa rồi. Bởi tất cả bọn họ cũng chỉ là những tên tội phạm đang bị giam cầm trong nhà tù này mà thôi.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Yong Goo. Anh ta đang say sưa gom

những đụn tuyết trên sân vận động để làm người tuyết, không hề để ý mọi người đang lo lắng cho mình. Trên khuôn mặt hồn nhiên, ngây ngô như đứa trẻ của Yong Goo không hề biểu lộ một chút lo sợ hay oán thán về việc ngày hành hình đang dần đến.

“Phải phản đối mới được. Cho dù có là quyết định của Bộ tư pháp đi chăng nữa thì nó cũng trái với luật hiện hành!”

Chun Ho đưa tay lên lau khóe mắt đỏ hoe và nói lảm nhảm trong miệng, còn ông già Soe lại trút một tiếng thở dài.

“Sao thứ tự lại như vậy nhỉ? Nếu có đi thì tôi phải là người đi trước mới đúng...”

Đến lúc đó, Đại ca không nói không rằng ngẩng mặt nhìn về phía Yong Goo. Nom bộ dạng vừa nặn tuyết, vừa lẩm bẩm mấy bài hát Giáng sinh một mình của Yong Goo dường như không hề có sự buồn bã nào trong đó. Đại ca phải ngẩng mặt lên trời để ngăn những giọt nước mắt nóng hổi vừa lăn trên khóe mắt. Ông trời vô tâm không hay biết những chuyện đang xảy ra dưới trần gian, vẫn không ngừng thả những bông tuyết bay trắng xóa.

“Ở nhà tù này nếu nói là xử tử thì có ỏi người phải chết trước Yong Goo.” Đại ca lẩm bẩm. Bầu không khí ngày càng trầm xuống, mọi người ai nấy đều cúi mặt.

Thế nhưng đúng lúc đó, trong đầu Đại ca bỗng dưng lóe ra một ý hay. Đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng dưng mở to và nhìn quanh một lượt. Rồi đột nhiên, Đại ca túm gáy kéo Chun Ho lại và thì thầm.

“Không thể nào giao Yong Goo ra như vậy được!”

“Cái đó... Đại ca, gì cơ ạ?”

“Này, Chun Ho, nghe cho rõ đây! Vì thế cho nên mới nói...”

Thời gian cứ thế trôi đi, và ngày diễn ra cuộc thi tài năng cho các tù nhân cũng đến dần. Trong nhà tù không khí trở nên rộn ràng, vui tươi chưa từng có. Cảnh tượng hoang tàn ảm đạm của trại giam

giờ được thay bằng hình ảnh của những tấm băng rôn, áp phích, và từng chùm bóng bay cũng đã được treo lên.

Các tù nhân ai nấy đều nghĩ rằng ngày hôm ấy sẽ được gặp mặt gia đình, trên khuôn mặt lộ rõ niềm vui sướng không giấu nổi. Mọi người đều cố gắng hết sức chuẩn bị để cuộc thi được diễn ra một cách thành công và ý nghĩa nhất.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, một chiếc xe buýt dừng ngay trước sân nhà tù. Đó là xe chở học sinh lớp Một của trường tiểu học Soen Soeng, trong đó là Ye Seung và các bạn cùng lớp của cô bé. Đó là kết quả của việc cô giáo chủ nhiệm nhận lời đề nghị của đội trưởng Min Hwan, sau đó đề nghị ấy được ngài hiệu

trưởng và hội nghị phụ huynh nhà trường chấp nhận.

Những đứa bé bám vào cửa sổ, thi nhau thò mặt qua những song sắt để đùa nghịch. Lần đầu được thấy cảnh nhà tù, ánh mắt chúng không giấu nổi sự hiếu kỳ. Trong số những đứa bé ấy đương nhiên Ye Seung là đứa vui sướng nhất. Ye Seung đang ngồi cạnh cô chủ nhiệm chợt đứng bật dậy chạy lại song cửa sổ, rồi nhìn vào bên trong sân vận động. Đó là nơi trước đây ngày nào bố và các chú cũng chơi đá bóng.

Bỗng Ye Seung phát hiện ra có một người tuyết được nặn trong sân.

“Cô ời!”

Khi những đứa trẻ khác đang chỉnh lại dây buộc tóc và bước xuống xe, Ye Seung vẫn đứng nhìn không rời mắt vào hình người tuyết trên sân vận động. Rồi Ye Seung chạy lại nắm tay và nhìn cô giáo bằng ánh mắt háo hức.

“Có chuyện gì vậy, Ye Seung?”

Nhìn theo cánh tay nhỏ xíu của Ye Seung, cô giáo cũng đã nhìn ra hình người tuyết trên sân vận động. Rồi Ye Seung nói với giọng đầy tự hào.

“Cô ơi! Người tuyết đằng kia... là do bố em làm đấy ạ! Em chắc chắn đấy! Em lại đó xem một lát được không cô?”

Nghe thấy giọng nói đầy hứng khởi của Ye Seung, những đứa trẻ khác đều đổ

dồn ánh mắt vào người tuyết. Đó là hình một người tuyết lớn đang đứng cười, có cả mũi, cả bít tai màu đỏ, còn có khăn quàng cổ nữa. Và bên cạnh người tuyết cao lớn ấy, còn một người tuyết nữa nhỏ hơn được dựng bên cạnh, giữa hai người là một hình trái tim lớn.

“Oa! Cái đó có thật là do bố của Ye Seung làm không vậy?”

Yeong Hoon tiến lại nhìn và hỏi. Ye Seung gật đầu một cái thật mạnh, những đứa trẻ khác cũng bắt đầu xúm lại bàn tán.

“To thật đấy! Tớ cũng muốn làm một người tuyết to như thế kia!”

“Cô ơi, đến gần xem có được không

ạ?”

Những đứa trẻ mím môi và chớp chớp mắt chờ cô giáo đồng ý. Cô giáo hơi ngớ ngàng một lát chưa biết phải trả lời ra sao thì quản giáo Kim xuất hiện và gật đầu đồng ý một cách hết sức thoải mái.

“Được thôi! Nếu như các cháu muốn vào đó xem thử!”

“Vâng, cảm ơn chú!”

Vừa được đồng ý, những đứa trẻ đã vội vàng sung sướng chạy lại chỗ người tuyết trên sân vận động. Ye Seung đứng một lát trước hình người tuyết do bố làm, rồi cô bé tìm một cành cây và viết vào bên cạnh. Đó là tên của bố Yong Goo và

tên của Ye Seung. Yeong Hoon và những đứa trẻ khác đứng gần đó năm từng năm tuyết và bắt đầu làm thành những người tuyết nhỏ với vẻ mặt vô cùng thích thú.

“Làm thế nào mà biết được nhỉ?...”

Cô giáo lúc này đang đứng một mình, vui vẻ nhìn ngắm những học trò bé nhỏ và lẩm nhẩm nói một mình. Ye Seung chỉ vừa nhìn thoáng qua đã biết được tác giả thực sự của người tuyết này là bố mình. Với cô giáo đó quả thực là một điều kỳ diệu. Quản giáo Jeong đứng cạnh liền nói.

“VẬY MỚI NÓI. CÁI NÀY... CŨNG CÓ THỂ COI LÀ MỘT KỲ TÍCH CHỨ Ạ!”

Sau khi xem người tuyết xong, những

đưa trẻ lại kéo nhau chạy về. Ye Seung và các bạn, dưới sự hướng dẫn của quản giáo Jeong đã cùng nhau đi vào phòng lớn chuẩn bị theo dõi cuộc thi. Và cô bé cũng cùng cô giáo luyện tập bài hợp xướng lần cuối.

Cả phòng giam số 7 cũng như mọi người, đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi tài năng. Những khi không ở phòng lớn tập luyện, họ lại cùng nhau ra xưởng sản xuất bóng và không ngừng diễn tập. Trong xưởng đầy ắp các loại bóng và khinh khí cầu, Đại ca mặc một chiếc quần đùi chẳng hề phù hợp chút nào trong tiết trời lạnh giá và nhảy lên.

“Dẫu tao có chết cũng đừng hòng cạo bộ râu này!”

Man Bom đứng sau Đại ca đang nổi giận, thận trọng cất lời. “Bởi là giáo viên, nên đương nhiên phải là Đại ca thủ vai rồi!”

“Dù thế thì cũng đừng bắt tao cạo râu chứ!”

Đại ca giọng đầy phần nộ. Yong Goo đứng ngây ra ở giữa chẳng biết làm gì, chợt nhìn thấy đám lông chân bên dưới quần đùi Đại ca. Đám lông chân đen và dày mọc loăn xoăn trông như đười ươi. Yong Goo vừa cười vừa tặc lưỡi nói.

“Cô giáo mà nhiều lông chân thế này thì không thể được!”

“Này!” Đại ca hét.

Thấy vậy, ông già Soe liền cười lớn.

“Haha, có lẽ phải lựa chọn một trong hai người rồi!”

“Này! Không biết! Không biết không biết!”

Đại ca nhất định không chịu nhượng bộ, đuổi cánh tay ra rồi lắc đầu nguây nguây. Bong Sik thấy Đại ca có vẻ hơi bức mình, liền tìm cách xoa dịu.

“Đại ca! Sắp đến ngày quan trọng rồi mà anh lại hờn dỗi như vậy sao?”

Trên trán Đại ca những nếp nhăn xô lại. Bong Sik nhắc tới “ngày quan trọng” khiến ánh mắt của Đại ca dao động. Nhận thấy Đại ca đang bị lung lay, Chun Ho liền thêm vào.

“Phải cạo râu và cạo lông chân đi

chứ. Thực ra có hơi kỳ quặc một chút... nhưng có mỗi thế mà Đại ca cũng không chịu được thì bọn em biết phải làm sao? Cô giáo rất hung ác, nên dám trể vô cùng thất vọng... chỉ như vậy thôi thì đâu có được, Đại ca...”

“Giờ ời...”

Chun Ho cố gắng nói với vẻ mặt tràn đầy thất vọng. Đại ca hết nhìn Chun Ho rồi lại nhìn sang Bong Sik, sau đó trút một tiếng thở dài. Cuối cùng Đại ca nhắm chặt mắt lại và ra một quyết định đau đớn.

“Bắt đầu từ lông chân đi!”

Thế là Đại ca dang hai tay ra cho Bong Sik và Man Bom giữ. Hai chân Đại

ca chẳng mấy chốc đã được quần đây băng dính. Trong nhà tù không có dao và kem cạo râu nên chỉ có một cách duy nhất để loại bỏ đám lông chân, đó là dùng băng dính dán vào chân như thế này.

Đại ca đã mừng tượng ra cảnh tượng đau đớn khổ sở sắp phải trải qua, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Yong Goo, giật đám băng dính ra!”

“A... cái này... ahh...”

Nghe Chun Ho sai bảo, Yong Goo lưỡng lự đưa mắt nhìn đám băng dính dán chặt trên chân và chần chừ không dám giật, rồi lại ngược lên nhìn Đại ca dò xét. Điều đó làm cho Đại ca phát cáu

và quát.

“Này! Gì nữa đây, Yong Goo! Nhanh lên! Nhanh lên cho tôi nhờ!”

Yong Goo ngáp ngừng thò tay lôi đám băng dính ra. Khác với những gì Yong Goo nghĩ, lôi chậm chậm không những không đỡ đau mà trái lại còn làm Đại ca thấy đau đớn muốn chết.

“Này này...”

“Lôi toạc một lần ra như thế này này. Làm như thế còn đau hơn đây?” Ông Soe thấy vậy, vừa nói vừa hướng dẫn cho Yong Goo. Anh ta tỏ vẻ đã hiểu liền gật gật.

“Vâng ạ!”

Sau khi hít một hơi dài lấy sức, Yong

Goo lồi toạc một lần hết đám băng dính. Sau lớp băng dính, vẫn còn những sợi lông lún phún kiên quyết bám lại trên chân. Đại ca vật lộn với sự đau đớn và gào lên to đến mức ngoài hành lang cũng có thể nghe được.

* * *

Chào mừng các gia đình đến dự buổi biểu diễn tài năng!

Xin hoan nghênh!

Áp phích lớn được treo lên phía trước đại sảnh của trại giam. Tất cả các tù nhân đang sốt sắng trang trí. Bên trong đại sảnh những chiếc ghế đã xếp sẵn đang được bọc vải toàn bộ. Lác đác vài gia đình bắt đầu xuất hiện, quang cảnh

dân trở nên náo nhiệt và mỗi người đã tìm được cho mình một chỗ ngồi.

Ở một góc hội trường, giám đốc trại giam và Min Hwan cùng các quản giáo đang ngồi, phía sau là chỗ của những tù nhân tham dự chương trình.

Các tù nhân được phép mời gia đình đến, ngھn cổ nhìn ra chờ đợi, tìm kiếm người thân của mình mà chẳng còn tâm trí nào hết. Phòng giam số 7 cũng ngồi ở khoảng giữa, ngó nghiêng ra xung quanh.

“Seon Nyeo à!”

Bong Sik đã nhìn thấy vợ mình đang ôm con ngồi ở hàng ghế đầu, vội giơ tay và hét toáng lên. Seon Nyeo sốt ruột lén nhìn lên sân khấu tìm kiếm Bong Sik.

Giọng của Bong Sik quá lớn nên đã thu hút mọi ánh nhìn. Các quản giáo nhắc Bong Sik phải trật tự. Seon Nyeo ngó nghiêng nhưng lại không nhìn về phía anh ta, chỉ để ý đến ánh mắt của những người quản giáo xa lạ. Bong Sik ngồi ở chỗ của mình mà chân tay không yên, cứ nhồm lên nhồm xuống.

“Mày làm gì mà sốt ruột thế? Tí nữa khắc được gặp chứ sao.” Đại ca quay sang mắng Bong Sik.

Nhưng anh ta lòng đang như lửa đốt nên phản pháo. “Anh chẳng biết gì hết! Ở gần nhau đến thế này mà không thể chạy lại ôm vợ con được. Đúng là tra tấn. Chẳng khác nào phải sinh ly từ biệt.”

Lời của Bong Sik nói cũng có lý. Ông

Soe liền an ủi bằng giọng nặng nề. “Tôi hiểu cảm giác ấy. Tất cả chúng ta đều như thế mà... Nhưng anh như vậy, thì Ye Seung sẽ cảm thấy thế nào?”

Ông Soe dứt lời, không ai bảo ai đều lặng phắc, quay sang nhìn Yong Goo.

Yong Goo đang ngồi trên ghế, há miệng ngơ ngơ, xoa hai tay vào nhau. Chân run run, đôi mắt lơ đãng mệt mỏi nhưng vẫn cố đảo quanh tìm kiếm, không thấy sự hiện diện của Ye Seung nên hồn cũng bay đi đâu mất. Thế nhưng vì sợ sự dọa nạt của những quản giáo đang ngồi yên lặng đằng kia, Yong Goo chẳng dám làm gì mà chỉ lặng thinh chịu đựng nỗi đau đang chôn dấu.

Bong Sik vừa mới đây còn bức xúc,

kêu ca than phiền, giờ cũng chỉ ngồi yên thở dài. Những người khác cũng vậy. Bây giờ không chỉ có mình phòng giam số 7, đến các tù nhân xung quanh cũng nhìn Yong Goo và ngậm chặt miệng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ thương hại, tiếc nuối.

Khi xung quanh yên lặng, thì ánh mắt của Yong Goo lại trở nên bận rộn tìm kiếm hơn bao giờ hết. Trong khoảng thời gian ấy, Yong Goo nhìn về những đứa trẻ tầm tuổi Ye Seung, từng đứa, từng đứa một xuất hiện. Rồi đột ngột đứng lên khỏi chỗ.

“Ờ?”

Đại ca giật mình ngạc nhiên nhìn Yong Goo. Khuôn mặt méo mó của Yong Goo đang khóc cười lẫn lộn. Nhìn theo ánh

mắt của Yong Goo, Đại ca thấy những đứa trẻ đang tiến vào đại sảnh dưới sự hướng dẫn của cô giáo.

Là Ye Seung và những người bạn của cô bé.

“Ye Seung kia!”

Man Bom hét lên. Và ngay lập tức ngậm miệng lại vì nhận được cái nhìn của các quản giáo. Chun Ho và ông Soe cũng tương tự. Yong Goo vẫy tay với Ye Seung, đứng lên ngồi xuống liên tục, ngăn người nhìn Ye Seung đang nắm tay Yeong Hoon đi vào chỗ ngồi.

“Ye Seung, Ye Seung nhà tôi...”

Yong Goo thì thầm. Nghiêng người về phía trước muốn chạy lại chỗ Ye Seung.

Ông Soe nắm tay Yong Goo kéo lại, về mặt áy náy.

Đúng lúc đó.

“Bố ời?”

Ye Seung ngẩng đầu lên nhìn bố, như một điều kỳ diệu, khuôn mặt nhỏ bé rạng rỡ một nụ cười. Yong Goo cũng vậy.

Ye Seung vẫy tay liên tục. Yong Goo cũng vẫy tay theo. Tất cả thành viên trong phòng giam số 7 đều vẫy tay. Những người bạn của Ye Seung nhòm đầu lên xem chuyện gì đang diễn ra, dù không liên quan cũng vẫy vẫy tay bắt chước.

Và sự kiện rất được chờ đợi đã được bắt đầu.

Đúng thời gian đã định, quản giáo Kim đứng bên trong cánh gà, cầm micro đi ra. Sau khi cúi chào gia đình các phạm nhân, quản giáo Kim bắt đầu nhìn về phía mọi người.

“Bây giờ buổi biểu diễn tài năng tù nhân cuối năm xin phép được bắt đầu, mời các gia đình phạm nhân thưởng thức. Phòng được giải nhất sẽ được ra ngoài một đêm với gia đình của mình. Những người tham gia xin hãy cố gắng. Đầu tiên chúng tôi xin được dành sân khấu cho phòng số 3 dãy 6. Xin được mở màn hoành tráng với bản ballad ‘Người bán kẹo bơ cứng’. Nào. Xin mời.”

Quản giáo Kim chỉ về hướng sân khấu và buổi biểu diễn tài năng chính thức

được bắt đầu. Đội đầu tiên bước ra là cặp đôi bán kẹo bơ tinh nghịch. Vừa hát, hai tù nhân bán kẹo bơ cứng lại vừa nhảy theo nhịp, sự thích thú tràn ngập khán phòng. Họ ra hiệu cho khán giả vỗ tay, sau đó bất ngờ nhảy từ sân khấu xuống chìa mũ ra trước giám đốc và Min Hwan để xin tiền.

Giám đốc cười phá lên rồi cho tiền vào mũ, Min Hwan cũng chẳng thể làm gì khác đành rút ví ra. Hai anh chàng bán kẹo bơ sau khi nhận được tiền liền lên sân khấu hát ngay một bài đang nổi, các tù nhân và gia đình nhìn dáng điệu biểu diễn vui nhộn của họ thì phá lên cười.

Tiết mục tiếp theo là bản hợp xướng của các học sinh tiểu học. Chúng mặc

đồng phục màu trắng vừa hát vừa đi vào từng hàng, từng hàng một, những tràng pháo tay nhiệt liệt nổi lên. Bọn trẻ đảo vị trí cho nhau, lên đằng trước rồi xuống đằng sau theo nhịp trống và sáo một cách uyển chuyển. Các quan khách theo dõi này giờ cũng vỗ tay và lắc lư theo nhịp. Nhiều tù nhân thậm chí còn đứng lên khỏi chỗ, đung đưa theo điệu nhảy. Giám đốc và Min Hwan quay lại nhìn thấy thế, cũng tủm tỉm cười.

“Tiết mục tiếp theo là gì vậy?”

Giám đốc hỏi với vẻ hài lòng. Min Hwan quay lại nhìn những quản giáo ngồi phía sau, một người trong số đó nhanh chóng đáp.

“Vâng, hình như là Ba Park.”

“Tên đó à? Có vẻ là tiết mục đặc biệt đây.”

Đúng như lời của quản giáo. Đến tiết mục tiếp theo, Ba Park đã xuất hiện trên sân khấu. Anh ta mặc một bộ trang phục kỳ lạ không biết tìm được ở đâu còn tay thì xách theo thùng xăng. Đi sau là tên chột mắt cầm theo một ngọn đuốc nhỏ.

“Tôi sẽ đem đến cho quý vị một tiết mục phi thường!”

Ba Park hét lớn. Lũ trẻ con rất hiếu kỳ trước tiết mục này, các tù nhân thì vỗ tay, màn trình diễn của Ba Park bắt đầu trong sự bất an của các quản giáo.

Ba Park hét lên rồi uống một ngụm xăng từ cái thùng trước mặt mọi người.

Rồi thẳng chột mắt cầm chiếc đuốc giơ lên, đúng lúc Ba Park phun xăng đã ngậm trong miệng vào đó. Phùng... âm thanh phát ra cùng lúc một ngọn lửa đỏ rực bắt ngờ bùng lên. Người xem giật nảy mình đồng loạt la toáng. Ba Park biến âm thanh đó thành tiếng hoan hô và ra hiệu cho mọi người vỗ tay. Nhưng những người xem chỉ giương bộ mặt lúng túng nhìn Ba Park.

Những tràng pháo tay đã rất kỳ vọng mà không thấy đâu. Lần này Ba Park kéo thẳng chột ra và bắt nó nằm xuống sàn. Rồi kéo áo của thẳng chột lên, để lộ bụng ra và cho viên gạch lên trên, tay anh ta lăm lăm chiếc búa với khuôn mặt hả hê, đắc chí.

“Crắc!”

“Làm thế nào bây giờ! Người đó có vẻ hơi gầy!”

Đâu đó có tiếng thở dài lo lắng, xen lẫn cả tiếng thét lên giận giữ. Gương mặt các quản giáo và Min Hwan cũng méo xệch. Vài quản giáo đứng bên cánh gà vội chạy đến và lôi Ba Park cùng thẳng chột ra ngoài. Hai người vật lộn giằng co một lúc rồi bị lôi đi, biến mất sau khoảng sân khấu tối om sau cánh gà.

Quản giáo Kim đăng hăng cầm micro bước ra, lúng túng cất lời.

“Vâng, trẻ con quả thật không nên xem những tiết mục nguy hiểm như thế này. Ừm... lần này sân khấu sẽ dành cho...”

tôi xin giới thiệu bản hòa âm đến từ thiên đường mang tên ‘Thiên thần’.”

Ngay lập tức sân khấu nhường chỗ cho Ye Seung và những người bạn cùng lớp.

Đám trẻ trong đội hợp xướng mặc những chiếc áo trắng y như tên gọi của chúng – thiên thần. Ye Seung vừa xuất hiện thì những thành viên trong phòng giam số 7 liền vỗ tay nhiệt liệt và tiếng hoan hô vang lên rộn rã. Ye Seung ngẩng đầu nhìn về phía đó rồi cười toe toét.

Yong Goo ngồi ở giữa hàng ghế cũng nhấp nhòm, thích thú đến mức không biết làm thế nào. Chun Ho và Man Bom thì lần lượt hét.

“Ye Seung cố lên!”

“Ye Seung làm tốt nhé!”

Người chỉ huy là cô giáo chủ nhiệm, cô ra dấu cho các thiên thần hướng về phía quan khách chào một cách lịch sự. Mọi người nhìn những thiên thần nhỏ xinh xắn dễ thương liền vỗ tay không ngớt. Đợi chờ tiếng vỗ tay giảm đi rồi nhỏ dần, khi không gian yên lặng trở lại, âm nhạc mới bắt đầu vang lên. Cùng một lúc những bàn tay nhỏ xịu giơ lên hòa nhịp theo lời bài hát ‘Ôi, một đêm linh thiêng’.

Đó là thứ ngôn ngữ không lời. Đôi mắt ngây thơ long lanh cùng những động tác đáng yêu của chúng như những nàng tiên đang múa lượn, một bản hòa âm tuyệt diệu đến từ thiên đường. Trong ánh mắt

của những người tù, các thiên thần nhỏ như tỏa sáng cả một khoảng không, chẳng khác nào những thiên thần thật sự.

Đêm linh thiêng, một đêm với ánh sáng sao rực rỡ

Người xuất hiện cho chúng ta những điều thiêng liêng diệu kỳ

Người đến đây vì những phạm nhân đã gây nên tội ác, trong một thời gian dài phải đi lang thang

Người xuất hiện trong buổi sáng của đặc ân

Cứu rồi chúng ta

Mọi người theo dõi những động tác tuyệt đẹp của bản hòa âm trên sân khấu như mất hồn. Tất cả những đứa trẻ đều

đẹp đẽ như những thiên thần, nhưng trong mắt Yong Goo chỉ có mỗi Ye Seung, và chỉ nhìn Ye Seung mà thôi. Yong Goo lắng tai nghe bài hát của cô bé đến độ tưởng như quên thở.

Người đã dập tắt ngọn đuốc của tội ác

Chúng ta cùng hòa ca gửi lời tán dương và cảm tạ đến người.

Đây là phần hát đơn ca của Ye Seung. Đôi mắt của Ye Seung cũng không biết từ lúc nào, chỉ hướng về phía bố. Khi ánh mắt của hai người chạm nhau, những giọt lệ bắt đầu long lanh trên khóe mắt. Yong Goo phải cố uốn thẳng vai nên không cho tiếng khóc bật ra, vội vã quệt hai hàng nước mắt bằng tay áo và tập trung hướng về phía Ye Seung. Dù nhìn chăm

chú nhưng cảnh tượng cứ nhòa dần, không thể thấy rõ khuôn mặt con gái. Nỗi đau lại quặn lên từng cơn không sao kìm nén được.

Hãy cúi đầu kính cẩn, những âm thanh vui vẻ của thiên thần đến trong một đêm linh thiêng

Một đêm linh thiêng, đêm linh thiêng, đêm chúa Gie-su đã đến.

Dàn hợp xướng ngân giọng dài để kết thúc, sảnh lớn bao trùm sự ngỡ ngàng trong tĩnh lặng.

Bộp bộp bộp...

Một người đứng dậy vỗ tay, rồi thêm một người, hai người, cuối cùng tất cả mọi người đều đứng dậy và bắt đầu vỗ

tay giòn giã. Yong Goo không thể hiểu nổi tại sao trong một ngày vui như thế này mà nước mắt lại không ngăn được. Nhưng vẫn cố ngẩng đầu lên để vỗ tay cho Ye Seung.

“Vâng... Một bản hòa âm rất cảm động phải không ạ?”

Quản giáo Kim sau khi xem buổi biểu diễn, nước mắt cũng đã đọng đầy. Nhưng vẫn tiếp tục giới thiệu tiết mục tiếp theo, giọng lạc đi trông thấy.

Sau vài phần trình diễn kết thúc, cuối cùng cũng đến tiết mục của phòng giam số 7.

“Và bây giờ là tiết mục cuối cùng của phòng giam số 7. Được gọi là nhạc

kịch... Xin đừng lo lắng nhiều. À! Lần này nghe nói cũng xuất hiện ca sĩ khách mời đặc biệt phải không ạ? Nào, xin hãy cho một tràng pháo tay. Bài hát ‘Đô rê mi’ của đội phòng giam số 7!”

Vài phút chuẩn bị trôi qua, cuối cùng bức màn được kéo ra, trên sân khấu Đại ca mặc một chiếc váy gọn sóng bông bênh, tay mang đàn ghita, cùng các thành viên phòng giam số 7, có Yong Goo và cả Ye Seung. Tất cả mọi người trong hội trường nhìn chăm chăm vào Đại ca – người đang ho khan với gương mặt ngượng ngịu.

Đó là quang cảnh của bộ phim “Giai điệu hạnh phúc”.

Nhưng cô gia sư Maria này lại có một

hàng râu rậm. Bảy đứa trẻ học sinh của cô, ngoại trừ Ye Seung, đều già nua và đen sạm. Tất cả quan khách đều dán mắt vào xem và phá lên cười, phản ứng tự nhiên này có đôi phần thái quá.

Đại ca xấu hổ đến mức gương mặt đỏ ửng lên như say rượu, sau khi nhận được tín hiệu từ phía Chun Ho thì bắt đầu gảy đàn, bắt nhịp cho mọi người với chất giọng oanh vàng khàn đặc.

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ cơ bản. Dễ thôi. Khi học chữ chúng ta thường bắt đầu từ chữ gì nhỉ?”

Ye Seung giơ tay lên hét to. “Ka! Na! Ta!”

Đại ca mỉm cười ôn hòa với hàng râu

lún phún được tia tốt chổn chu. “Đúng rồi. Và khi học hát chúng ta sẽ bắt đầu bằng Đồ rê mi!”

“Đồ! Rê! Mi!”

Tất cả mọi người trong phòng giam số 7 đều đồng thanh hét lên.

“Đồ rê mi là ba âm điệu cơ bản. Đồ rê mi.”

“Đồ! Rê! Mi.”

Sự hòa âm dĩ nhiên trở nên lộn xộn vô cùng. Đại ca nhìn sự luyện tập chưa thành thạo của các học sinh mà bật cười nắc nẻ.

“Đồ rê mi pha son la si... Ừm, bây giờ thử cách dễ hơn xem nhé.”

Và một bài hát mẫu đã được bắt đầu.

‘Đồ’ là ‘bỏ trốn thật xa’

‘Rê’ là ‘đừng quay trở lại’

‘Mi’ là ‘nhảy lên như điên’

Mọi người cùng hòa theo bài hát mà Đại ca đã chế ra rồi cười âm ỉ. Đến cả giám đốc và Min Hwan cùng các quản giáo cũng phá lên cười.

Cả phòng giam số 7 bắt đầu xếp thành từng hàng trên sân khấu và hát theo nhịp điệu. Nhịp tay nhịp chân phụ họa đều tăm tắp và chuẩn khớp với bài hát đến kinh ngạc. Sau khi xếp thành hình tam giác thì mọi người giãn ra làm hai hàng. Các động tác liên tục thay đổi nhịp nhàng, đa dạng.

Sau ám hiệu của các thành viên phòng giam số 7 thì trong số khán giả bên dưới, những người đã được phân công nhiệm vụ lần lượt đứng dậy. Chẳng biết từ lúc nào tất cả những người có trong hội trường đều đứng lên và hát theo.

“Đồ! Rê! Mi!”

Đại ca bắt nhịp và tất cả mọi người cùng hòa ca. Khi thời cơ đã chín muồi, Chun Ho bắt đầu di chuyển một cách tự nhiên, dẫn Yong Goo và Ye Seung vào phía sau sân khấu. Tình huống này khá giống với lúc Ye Seung trà trộn vào bọn trẻ hát thánh ca để lẻn vào trại giam.

Tiếng hát của phòng giam số 7 vẫn tiếp tục vang lên nhưng Yong Goo và Ye Seung đã ra khỏi sân khấu và không quay

trở lại. Tuy nhiên vì buổi biểu diễn vẫn đang được tiếp tục và vẫn chưa kết thúc nên không một ai biết được sự thật là Yong Goo và Ye Seung đã bỏ trốn ngoài trừ Min Hwan.

Đại ca đang nấp sẵn sau sân khấu tranh thủ thời cơ đó cho Yong Goo và Ye Seung lên chiếc khinh khí cầu đã chuẩn bị sẵn. Đây là chiếc khinh khí cầu được làm bằng bóng hơi mà tất cả mọi người đã bí mật làm ở xưởng. Trong lúc tiếng hát trên khán đài vẫn được vang lên thì Yong Goo và Ye Seung đã ngồi yên vị trong chiếc giỏ khinh khí cầu. Bây giờ chỉ việc tháo dây nối ra là xong.

“Giữ chắc vào, không được ngã xuống đâu đấy.”

Đại ca giục giã yêu cầu. Yong Goo và Ye Seung ngồi trong khinh khí cầu ngo ngác nhìn Đại ca, vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Nhất định phải đi đấy nhé!” Đại ca lại yêu cầu một lần nữa. Chiếc khinh khí cầu khổng lồ này sẽ đưa Yong Goo trốn thoát ra ngoài. Từ khi mọi người nhất trí rằng không thể để Yong Goo phải chịu đựng như vậy, phòng giam số 7 đã tập trung lại rồi lập ra kế hoạch. Khi ánh nhìn của tất cả mọi người đang hướng về phía tiết mục biểu diễn vui nhộn thì kế hoạch giải thoát cho Yong Goo được bắt đầu.

Khi đó Đại ca đã nhanh chóng quay trở lại để ra ám hiệu cho Chun Ho.

Đột nhiên ánh mắt Đại ca chạm phải một người đang đứng ở phía sau sân khấu. Đó chính là Min Hwan.

Son... Đô la pha mi đô rê... son đô la si đô rê đô!

Bài hát đã lên đến cao độ và kết thúc. Giữa hội trường ai nấy đều vỗ tay hoan hô, thì ánh mắt của Đại ca và đội trưởng Min Hwan gặp nhau. Mọi thứ xung quanh dường như tĩnh lặng và vô hình. Đại ca nghe mồ hôi lạnh toát đẫm sau gáy. Ánh mắt Đại ca nhìn Min Hwan thoáng hiện lên một nỗi buồn sâu lắng.

Bây giờ phải giao cho chúng tôi hai người đó. Nếu không sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy hai bố con họ nữa. Đại ca đã nghĩ dù thế nào cũng phải ngăn đội

trưởng Min Hwan lại. Nhưng Min Hwan đã bước đi.

Đại ca quay đầu lại nhìn Yong Goo và Ye Seung một lần nữa để ánh chừng khoảng cách tốt nhất cho hai người có thể trèo lên khinh khí cầu.

Không thể nào tin được. Giữa đám người ồn ào, Đại ca di chuyển hết sức nhanh chóng và ra tín hiệu cho Chun Ho. Chun Ho vội gật đầu rồi truyền tín hiệu cho Man Bom. Thế là Man Bom kéo cả Bong Sik và ông già Soe lên sân khấu và hát lại bài hợp xướng một lần nữa. Những người xem vẫn đang tràn đầy hứng khởi, ai nấy đều hưởng ứng và hát theo lời bài hát cùng với Man Bom.

Cũng trong lúc ấy, Chun Ho đã bơm

xong khinh khí cầu, liền chạy đi tháo dây thùng.

“A...”

“Oa... Bố ơi, chúng ta đang bay lên trời này!”

Quả khinh khí cầu bắt đầu chuyển động, đưa Ye Seung và Yong Goo bay bổng bênh lên bầu trời. Nhìn khinh khí cầu nhẹ nhàng bay dần đến bức tường trại giam, tất cả tù nhân và những người nhà của họ đều cho đó là một bất ngờ tuyệt vời và không ngừng hoan hô tán thưởng.

“Oaaaaa...”

Đại ca nhìn quanh, nhận thấy đây chính là cơ hội tốt, liền vội vàng quay lại

khán đài khuấy động khiến tất cả người xem hát lại một lần nữa. Vậy là đến giờ khán giả phía dưới và cả các quản giáo không một ai để tâm đến chuyện đang diễn ra với Yong Goo, ai nấy đều bị cuốn vào những tràng pháo tay và điệu nhảy thú vị theo nhịp bài hát.

“Đô – hãy mau chạy trốn thật xa! Rê – đừng quay trở lại...”

Đang say sưa vui vẻ hò hát nhảy múa, bỗng sự nghi ngờ xuất hiện trên khuôn mặt mọi người và tiếng hát bắt đầu ngừng lại. Bởi quả khinh khí cầu đâu có đứng yên một chỗ mà chắc chắn nó sẽ bay đi. Trong quả bóng khổng lồ ấy, có người đang trên đó vẫn chưa hề xuống.

Mọi người vội vã chạy ra xem thì thấy

quả khinh khí cầu đang bay ngày càng cao và đã gần đến bức tường của trại giam. Biểu cảm của mọi người cũng theo đó mà thay đổi. Đến bây giờ, các quản giáo mới vỡ lẽ điều gì đang diễn ra, nụ cười trên môi lần lượt tắt ngấm, thay vào đó là sự lo lắng.

Một tiếng còi của quản giáo trại giam vang lên. Khán phòng chẳng mấy chốc trở nên hỗn loạn. Những tù nhân đứng ngẩn ngơ giữa sân khấu nhìn người nhà bên dưới, không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Phía bên ngoài, tiếng các quản giáo hô hét, náo loạn đuổi theo chiếc khinh khí cầu.

“Giữ lại! Giữ nó lại ngay!”

“Dây buộc đã bị tháo ra rồi!”

“Mau dừng lại, Lee Yong Goo! Lập tức dừng lại cho tôi!”

Nhưng tất cả những lời nói đó không hề vang đến tai của Yong Goo và Ye Seung. Đứng trên khinh khí cầu, hai người vẫn đang vỗ tay thích thú. Ngập tràn vui sướng, Ye Seung quay sang nhìn bố và nói lớn.

“Bố ơi! Chúng ta đang bay này! Như chim trên bầu trời vậy!”

Yong Goo cũng không hiểu sao mình lại vui đến vậy. Chợt anh thấy quang cảnh bầu trời tuyệt đẹp đang trải rộng trước mắt mình.

“Hơ hơ... Ồ... Ye Seung à! Con nhìn đằng kia xem, nhìn kia!”

Trên nền trời xám xịt, một khoảng không bừng sáng rọi qua những đám mây màu hồng của buổi xế chiều. Màu hồng nhuộm lên bầu trời ảo diệu và lung linh như trong những bức tranh. Ánh sáng ấm áp của nó khiến vạn vật như cũng được nhuộm một màu hồng tuyệt diệu.

Trong thế giới ấy chỉ có Yong Goo và Ye Seung.

Dưới ánh hồng tươi đẹp đang bao phủ, hai cha con họ cùng cúi xuống nhìn những người ở dưới sân. Các quản giáo đang chạy thực mạng để giữ sợi dây buộc khinh khí cầu, Ba Park và phòng giam số 7 cũng đang chạy theo cản lại... Cảnh tượng ấy cả Yong Goo và Ye Seung đều nhìn thấy, nhưng trong mắt hai cha con

khi ấy, mọi người như đang tụ tập để chúc mừng cho chuyến bay của họ.

Khách khứa đến xem cũng chỉ tay và chăm chú quan sát khinh khí cầu. Nhưng trong mắt Ye Seung nó cũng chẳng khác gì những cái vẫy tay chào tạm biệt. Cả ca khúc Đồ rê mi đến giờ vẫn chưa kết thúc cũng được xem như bài hát tiễn đưa cho chuyến đi của Ye Seung và bố.

Chiếc khinh khí cầu cuối cùng bay đến hàng rào rồi dần dần lên cao. Người bảo vệ đứng trên tháp canh thấy khinh khí cầu bay qua, giật mình tròn mắt đứng nhìn. Một lát sau, khi đã nghe các quản giáo nói và nắm được tình hình, anh ta cũng trở nên hoang mang không biết phải làm sao để cầm súng bắn.

Yong Goo và Ye Seung vẫy tay chào phần khởi trong khi người cảnh vệ vẫn đang luống cuống.

“Chú ơi! Cháu chào chú!”

“Ồ... ơ...”

Ye Seung vừa chào vừa nhìn chú bảo vệ cười khiến anh ta lại càng hỗn loạn không biết phải làm thế nào. Yong Goo cũng nói lớn.

“Hoàng hôn thật là đẹp! Hơ... hơ...”

Anh ta cũng gật đầu đáp lại.

“À... à... Đẹp thật...”

Rồi không biết phải nói gì hơn, anh ta lúc lắc đầu bối rối. Ở bên dưới tháp canh, có người đưa cả hai tay bắc lên

miệng hét lên. Nhưng vì khoảng cách đã trở nên rất xa nên không thể nghe rõ được họ nói gì.

Ở phía sau, Min Hwan và cả phòng giam số 7 ai nấy đều nao nức nhìn quả khinh khí cầu bay lên cao, và ước cho nó bay đi khỏi chốn này.

“Lạy chúa...”

Min Hwan thì thầm trong miệng. Chiếc khinh khí cầu cứ từ từ bay lên, cao mãi như muốn vượt ra bức tường rào, bay vào bầu trời kia. Min Hwan và phòng giam số 7 lo lắng nhìn theo, không biết từ lúc nào hai nắm tay đã giơ lên. Xung quanh là mớ ồn ào huyền não đang muốn lôi Yong Goo xuống, chỉ có họ cầu nguyện trong lòng cho chuyến vượt ngục

được thành công tốt đẹp.

“Lạy chúa...”

Lần này là tiếng thì thầm của Man Bom. Rồi Đại ca, Chun Ho, Bong Sik, cả ông già Soe ai cũng cầu nguyện theo như vậy. Thế nhưng trái với những gì mà họ mong đợi, sợi dây buộc khinh khí cầu không may lại vướng vào bức tường trại giam, quả bóng khổng lồ không thể bay lên thêm được nữa.

“Lạy chúa tôi. Lạy chúa! Ôi...”

Hai tay chấp lại, tất cả cùng dồn tâm lực cầu xin thần thánh sẽ phù hộ cho Ye Seung và Yong Goo, họ không muốn tin cuộc vượt ngục kia lại phạm phải sai sót. Thế nhưng lời cầu nguyện ấy đã không

chạm được đến Chúa trời. Chiếc khinh khí cầu bị mắc lại không còn lực để bay lên, từ từ rơi xuống.

“Không thể...”

Đại ca lằm bằm trong miệng. Trên khóe mắt của mọi người khi ấy cũng bắt đầu nhuốm một màu đỏ như ráng chiều sắp tắt.

Chương 13. Ngày 23 tháng 12

Tôi của ngày hôm đó đã được sống trong những giây phút hạnh phúc rực rỡ nhất của cuộc đời.

Ngọn gió nóng rực mà các chú đã tạo ra làm tôi đổ mồ hôi nhưng ngày hôm đó không để lại bất cứ một ký ức buồn lo nào trong tôi. Ở trên khinh khí cầu, tôi như đứa trẻ hạnh phúc nhất thế gian. Bên cạnh là người bố mà tôi đã nhớ thương biết bao nhiêu, và chúng tôi đang bay lên bầu trời, cùng tận hưởng khung cảnh hoàng hôn tráng lệ nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Tôi nhớ rất rõ những việc xảy ra ngày

hôm ấy. Bố đã ở bên tôi tất cả thời gian. Tôi thò đầu ra ngoài chiếc khinh khí cầu, vươn hai tay về phía bầu trời đỏ rực, bất chợt bố ôm lấy tôi rồi cho tôi lên trên cổ. Được ở trên chỗ cao hơn, tôi có thể nhìn thấy bầu trời thật rõ ràng.

Vàng mặt trời đỏ rực với ánh sáng ấm áp bao trùm cảnh vật xung quanh, đến cả không khí cũng có một màu ấm áp.

“Ye Seung ơ...”

Bố âu yếm gọi tên tôi. Tôi ôm lấy đầu bố, cúi xuống và áp tay vào má bố.

“Dạ.”

“Đừng quên nhé.”

“Quên gì cơ ạ?”

Bố trầm ngâm một lúc. Tôi vẫn cúi xuống lắng nghe. “Ngày hôm nay... và cả bố nữa...”

Giọng của bố như chìm vào bầu trời hoàng hôn ấy. Tôi chỉ nhớ được đến thế. Có lẽ bố còn muốn nói với tôi nhiều hơn nữa, nhưng đến cuối lại chẳng thể tiếp lời. Bố chỉ ôm tôi vào lòng và nín thở rất lâu.

Nhưng tôi đã biết hết tất cả những điều bố muốn làm cho tôi. Áp tai vào ngực bố, tôi có thể nghe thấy trái tim bố đang thì thầm nhẹ nhàng với mình. Cho đến lúc khinh khí cầu chạm xuống đất, hai bố con tôi vẫn chưa buông nhau ra. Cũng không nói một lời nào. Các chú quản giáo vội chạy đến và tách chúng tôi ra,

các chú ở phòng giam cũng chạy đến ôm lấy tôi. Cho tới tận lúc ấy, tôi vẫn thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Và... Ngày hôm đó đã đến.

Tách! Tách!

Trên chiếc khăn tay trắng, từng mẩu móng tay nhỏ xíu rơi xuống. Đêm đã khuya, Yong Goo đang để tay Ye Seung lên đùi mình, cẩn mẫn cắt móng tay cho cô bé. Sau khi cắt xong, Yong Goo gói cẩn thận những mẩu móng tay đó trong khăn rồi cho vào túi áo.

Đó là toàn bộ những gì Yong Goo sẽ mang đi.

Ngày 23 tháng 12 đã sang rồi. Qua đêm này, đến trưa mai là Yong Goo phải

đi, anh ta biết rõ điều đó. Sợ Ye Seung đau lòng nên chưa nói gì với cô bé, muốn giữ yên lặng trong đêm cuối cùng này.

Ye Seung không biết đã ngủ từ bao giờ. Để con gái không bị lạnh Yong Goo cho nước ấm vào găng tay cao su, rồi đặt vào lòng Ye Seung đang say giấc. Yong Goo ôm Ye Seung đang ngủ ngoan vào lòng, ngồi dựa lưng vào tường.

Ánh trăng lạnh lẽo tràn ngập căn phòng. Vừa nhìn chăm chú con gái, Yong Goo lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Vầng trăng sáng tròn vành vạnh phút chốc chiếm gọn cả khung cửa sổ. Mới hôm nào Ye Seung còn nhìn qua nó và thốt lên ông trăng, ông sao thật đẹp.

Trăng hôm nay đẹp vô ngần như trăng của ngày hôm ấy. Nhưng trăng hôm nay băng giá và lạnh lẽo vô cùng. Yong Goo ôm con gái vào lòng, mắt nhìn như ngây dại.

Cái đêm mong mỏi dừng bao giờ kết thúc đã trôi qua như thế.

Vàng thái dương vô tâm đã mọc lên nơi phía Đông bầu trời. Hôm nay là một ngày trời trong xanh và ấm áp hiếm hoi. Ánh mặt trời chói lóa làm tan đi lớp tuyết mỏng phía cuối mái hiên và những giọt nước đua nhau nhỏ xuống nền ẩm ướt.

Bữa sáng được người ta mang đến hôm nay là canh rong biển. Yong Goo ăn một muỗng lớn từ phần canh của mình rồi

cười hoan hỉ nói với Ye Seung.

“Oa, ngon quá! Ye Seung cũng ăn thử đi này!”

Ye Seung ăn thử một muỗng canh mà bố bón cho rồi đột ngột cau mày.

“Bố nấu ăn còn ngon hơn thế này nhiều. Hê hê... Mà phải rồi tháng sau là sinh nhật bố mà. Ngày 18 tháng 1. Khi đó Ye Seung sẽ nấu canh rong biển cho bố nhé.”

Câu nói ngây thơ của Ye Seung khiến trái tim tất cả thành viên trong phòng giam số 7 bỗng nhiên lỗi nhịp. Ai cũng biết, Yong Goo sẽ chẳng còn có ngày mai. Duy chỉ có Ye Seung không biết sự thật ấy.

Yong Goo thấy con gái nói vậy thì vui vẻ cười tươi bận rộn đút cho Ye Seung. Ông già Soe không thể tiếp tục chứng kiến cảnh ấy, ăn cũng chẳng cảm thấy vị gì nên đẩy mâm thức ăn về phía Yong Goo. Tâm trạng của mọi người cũng không khác gì. Thế mà Yong Goo chỉ vừa cười vừa lắc đầu.

Bầu không khí trong chốc lát trở nên lắng xuống, Đại ca nhanh chóng mang ra một thứ gì đó từ sau lưng.

“Tèn ten!”

Đó là một chiếc bánh sinh nhật được xếp từ rất nhiều chiếc bánh chocopie. Ở giữa được thắp sẵn nến ông già Noel, và số nến lại bằng đúng số tuổi của Ye Seung, 8 chiếc nến. Ye Seung thốt lên bất

ngờ, ánh mắt lấp lánh niềm hạnh phúc. Bỗng cô bé nghiêng đầu về một bên như thấy có điều gì khác lạ.

“Sinh nhật con là ngày mai cơ mà. Mai mới là ngày 24 tháng 12!”

Man Bom như đã biết sẵn câu hỏi, nhanh chóng đáp lại luôn. “Ày, ngày mai cháu phải dành thời gian chơi với các bạn chứ. Cái này là bố cháu và các chú chuẩn bị trước cho cháu đấy. Chuẩn bị trước!”

Sự thật là Yong Goo đã cố tình tổ chức sinh nhật sớm cho Ye Seung để có thể cùng cô bé tham gia bữa tiệc. Đối với những người khác, chuyện tổ chức sinh nhật sớm cho con là chuyện không có gì đặc biệt. Nhưng đối với Yong Goo,

đó là khoảng thời gian không thể quay lại được.

“Nào! Bắt... Bắt đầu!”

Mọi người nghe theo hiệu lệnh của Đại ca và bắt đầu hát.

“Chúc mừng sinh nhật. Chúc mừng sinh nhật. Chúc mừng sinh nhật Ye Seung!”

Từng người một đẩy quà của mình về phía Ye Seung đang cười toe toét.

“Cháu cảm ơn ạ! Cháu cảm ơn!”

Ye Seung mỗi khi nhận quà đều cúi thấp người, hành lễ để cảm ơn rất lễ phép. Những món quà hầu hết đều vô cùng giản dị. Chú Đại ca đẩy hết số quà vào lòng Ye Seung. Đó là một bức thư

chú ấy đã trực tiếp viết, một quyển truyện tranh, một hộp bút có in hình công chúa và những thứ bánh trái linh tinh khác...

Trong số đó có một chiếc hộp rất lớn.

“Oa, to quá, đây là gì thế ạ?”

Ye Seung nhìn mọi người bằng vẻ mặt đầy mong đợi. Yong Goo đang cười nhả nhỏ. Còn vẻ mặt của chú Đại ca và Chun Ho thì vô cùng bí hiểm. Ye Seung hỏi mà không được ai đáp lại nên nhanh chóng bóc hộp quà ra. Và cô bé thấy trong đó là chiếc cặp Thủy thủ mặt trắng màu vàng mà mình đã rất mong chờ được đeo lên vai ngày trước.

Vẻ ngoài lấp lánh của chiếc cặp đã hút

chặt ánh mắt của Ye Seung. Cô bé ôm chiếc cặp vào lòng và không thể giấu nổi sự vui mừng, nhảy tung tung lên.

“Oa, cặp Thủy thủ mặt trăng này!”

Và cô bé ngay lập tức nhìn về phía bố. Bởi không phải ai khác, đây chính là quà của bố.

“Bố à!”

Ye Seung cười rạng rỡ, Yong Goo cũng cười theo. Đúng như dự đoán. Mấy hôm trước Yong Goo đã nhờ Đại ca một việc đặc biệt, đó là tìm cho Ye Seung chiếc cặp Thủy thủ mặt trăng màu vàng.

Trong khi mọi người mãi nguyền nhìn cô bé, Ye Seung bỗng ra đứng cạnh bố, chấp hai tay lên bụng và cúi gập người

hướng về phía Yong Goo, nói lớn.

“Cám ơn bố vì đã sinh ra con trên đời này!”

Yong Goo nhìn Ye Seung cười rạng rỡ, chẳng biết phải nói gì. Đại ca ở bên công kích.

“Còn làm gì nữa. Là bố thì cũng phải nói gì đi chứ.”

Thế là Yong Goo ngấp ngừng đứng lên khỏi chỗ ngồi, tiến về chỗ Ye Seung. Do dự, lưỡng lự một lúc Yong Goo mới nói lấp bắp, giọng run run.

“Vì... vì đã sinh ra làm con gái của bố...”

Yong Goo đang ấp úng vì phải nói những lời miễn cưỡng, bỗng nhiên cúi

thấp đầu xuống. Gập người lại hành lễ giống y như Ye Seung đã làm trước đó. Và nói bằng giọng mạnh mẽ nhất có thể.

“Cảm ơn con!”

Thế nhưng tiếng nức nở trong giọng nói của Yong Goo đến phút cuối không thể kìm nén được nữa đã bật ra. Mọi người nhìn chăm chăm vào dáng vẻ của Yong Goo mà lại một lần nữa co rúm lại, run rẩy. Bong Sik là người đầu tiên không thể chịu đựng được cảnh tượng này, nhanh chóng đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“Hừm... mùi canh rong biển hôm nay khó chịu thế nhỉ...”

Rồi trong nhà vệ sinh bắt đầu phát ra

tiếng thút thít khe khẽ. Đột nhiên thấy bầu không khí trở nên lạ lùng như thế, Ye Seung nhìn một lượt ông Soe, chú Chun Ho, chú Man Bom. Tất cả mọi người đều lảng tránh ánh mắt của cô bé, còn chú Đại ca đã quay lưng lại từ lúc nào, lưng chú ấy đang run lên yếu ớt.

Trên khuôn mặt Đại ca đầy những vệt nước mắt. Anh ta đã phải nghiền chặt răng và chịu đựng hết sức để không bật ra tiếng khóc. Thế nhưng trên nền nhà, không thể giấu được những giọt nước mắt đang rơi tí tách. Âm thanh nín nhịn, giọng gào của cả sáu người đầy ắp căn phòng giam số 7.

“Xin cảm ơn!”

Yong Goo lại thì thầm câu ấy một lần

nữa. Đôi mắt đỏ ngầu, anh ta ôm chặt Ye Seung vào lòng.

* * *

Khoảng thời gian ít ỏi đang trôi qua rất nhanh và đã đến lúc phải chuẩn bị. Min Hwan ngồi trong phòng làm việc, nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Tích tắc tích tắc. Hình như kim giây đang chạy nhanh gấp mấy lần so với ngày thường. Sự đau khổ đến ngạt thở đã lắng xuống ở một mức nào đó. So với nó cảm giác tội lỗi để lại còn nặng nề hơn. Min Hwan cảm thấy mình phải có trách nhiệm với Ye Seung.

Đồng hồ đã điểm 11 giờ 59 phút. Min Hwan nhắm đôi mắt nóng rực của mình lại, chờ ngọn sóng dần vạt trong lòng

lẳng xuống. Đang muốn kiểm điểm lại lòng mình nghiêm khắc nhưng khi mở mắt ra thì đồng hồ đã điểm đúng giữa trưa rồi.

Min Hwan đứng lên, khuôn mặt sắt đá đội chiếc mũ lên đầu, và từ từ mở cánh cửa đi ra ngoài.

Quản giáo Kim đã đợi sẵn ở trước cửa với khuôn mặt nặng nề. Anh ta cũng không thể làm khác được nên từ đầu đến cuối chỉ thấy do dự. Hai người không nói với nhau lời nào, bắt đầu đi bộ dọc theo hành lang nhà tù.

Khi Min Hwan và quản giáo Kim đến phòng giam số 7 thì mọi người đều hiểu. Đại ca vội đứng dậy, mấp máy môi, bộ dạng như muốn nói gì đó. Nhưng vì Ye

Seung vừa nhìn thấy Min Hwan đã kêu lên nên đột nhiên Đại ca không hiểu lý do là gì.

“A! Chú!”

Ye Seung vẫy tay về phía Min Hwan. Nhưng Min Hwan không thể đáp lại cử chỉ ấy.

Yong Goo là người di chuyển đầu tiên. Đứng dậy khỏi chỗ của mình và cẩn thận đeo lên vai Ye Seung chiếc cặp Thủy thủ mặt trắng, Yong Goo lấy ra đôi giày trong hành lý của mình. Đây là đôi dép mới đã được nhận hôm qua. Yong Goo để ngay ngắn chúng lên sàn, sau đó nắm lấy tay Ye Seung.

Mọi người trong phòng giam không ai

dám nhìn khi Yong Goo đi giày, chỉ biết đứng yên lặng cúi đầu. Sau khi xỏ giày xong, Yong Goo mới lưỡng lự quay lại.

Tất cả thành viên của phòng giam số 7 đều ở đây. Đại ca, Man Bom, Chun Ho, Bong Sik, ông Soe... Tại đây, họ đã trở thành một gia đình. Yong Goo nhìn mọi người đang đứng cạnh bức tranh trên tường mà họ đã vẽ cùng nhau trước đây, rồi nở nụ cười. Đó là nụ cười trong sáng không vương một hạt bụi trần. Và cũng y như lần đầu tiên vào đây, Yong Goo cúi đầu, gập lưng, hướng về phía mọi người.

“Tôi đi rồi về... à không, mọi người ở lại... à không...”

Không biết phải chào như thế nào, Yong Goo cứ liên tục ngắc ngứ. Nhưng

bằng một sự quyết tâm nào đó, Yong Goo điềm tĩnh quay lại nhìn mọi người và nói đồng dục.

“Xin cảm ơn!”

Và với mỗi người anh ta đều cúi chào như vậy. Ye Seung không hiểu gì cũng bắt chước chào theo bố.

“Các chú ở lại giữ gìn sức khỏe nhé.”

Vào khoảnh khắc ấy, những người tù trong phòng giam số 7 rơi vào trạng thái suy sụp. Hôm nay là ngày Yong Goo phải đi nên mọi người vẫn cố chịu đựng đến cuối cùng, không muốn Ye Seung biết, nhưng họ dường như không thể kìm nén nổi nữa rồi. Không biết làm sao để ngăn những giọt nước mắt sắp vỡ òa một lần

nữa. Không dám để nước mắt nhỏ thành giọt nên những dòng lệ cứ chảy tràn trên má. Vì cố nén khóc mà đôi môi run rẩy.

“Hức hức... hức hức hức...”

“Ư ư, hư ư ư...”

Ye Seung hiểu thái độ lạ lùng của các chú nhưng tại sao lại buồn đến mức không thể chịu đựng được như thế. Ye Seung cúi đầu xuống nhìn vào đầu ngón chân để không làm nước mắt chảy ra.

Yong Goo sau khi chào tạm biệt mọi người xong mới từ từ quay lại phía Min Hwan và quản giáo Kim. Các thành viên trong phòng giam số 7 nhìn theo bóng dáng Yong Goo đang đi theo hai người đó, sau lưng còn những dòng chữ và

những bức tranh mà mọi người đã viết tặng.

Đại ca So Chang Ho

Dòng chữ viết nguệch ngoạc của Đại ca.

Tang Cul Chue Chun Ho

Dòng bút pháp điêu luyện của Chun Ho, người có đầu óc nhất phòng.

Sin Bong Sik, bố của Bong Soen

Tên của Bong Sik nghe đúng kiểu một ông bố.

Nghệ sỹ Kang Man Bom

Tên của Man Bom được viết rất nổi bật.

Người cao tuổi nhất, Soe Nam Yong
Đó là một cái tên hơi kỳ lạ.

Không chỉ có thế. Ye Seung đã vẽ một
đôi cánh thiên thần, ở dưới viết rất rõ
ràng *Con yêu bố, thiên thần của con*.
Tất cả những món quà đó đều dành cho
Yong Goo.

Yong Goo nắm tay Ye Seung và đi
chầm chậm dọc dãy hành lang dài. Phía
cuối hành lang là cánh cửa trại giam to
lớn nặng nề. Ở đó có hai ngã rẽ. Ye
Seung ở bên kia cánh cửa, còn bên này là
con đường Yong Goo sẽ phải đi. Hai cha
con chậm rãi bước trên hành lang, qua
từng cánh cửa phòng được gắn số.

Mỗi khi hai cha con đi ngang qua,

những tù nhân lại thò tay ra ngoài song sắt. Có người chạm tay sượt qua cổ chân Yong Goo, có người lại gõ, đập xuống sàn nhà. Cũng có người tóm lấy tay của Ye Seung như muốn bắt tay. Những người khác thì tung lên những mảnh giấy màu trắng đã được xé nhỏ.

Và khi đi qua phòng giam số 3, họ thấy Ba Park cùng gã chột, với hai hàng nước mắt lăn dài đang đứng sát song sắt nhìn họ.

Tất cả đều chung một cảm nhận. Họ muốn được dõi theo Yong Goo trên con đường cuối cùng mà anh đang đi.

Yong Goo và Ye Seung âu yếm nắm tay nhau đi trước, phía sau là Min Hwan với khuôn mặt đầy khắc khổ. Mỗi khi

chân Yong Goo quỵ xuống, người đó lại đưa tay ra đỡ và thở dài xót xa.

Cuối hành lang dài, Yong Goo và Ye Seung không biết từ lúc nào đã đi tới cánh cửa nặng nề ấy. Ở bên cạnh, quản giáo Jeong đã đứng đợi sẵn và bắt đầu mở cửa.

Yong Goo quỳ gối xuống sàn nhà và ngược lên nhìn vào mắt Ye Seung. Rồi nói bằng giọng rõ ràng và mạnh mẽ nhất có thể.

“Đến rồi!”

Ye Seung gật đầu nhìn bố.

“Đến đây Ye Seung nhà mình phải tự đi một mình rồi. Những người mặc áo như con không đi về hướng đó được

đầu.” Yong Goo chỉ vào bộ quần áo tù mình đang mặc trên người và nói, Ye Seung gật đầu nhìn bố với đôi mắt ươn ướt.

“Con đi một mình... được chứ? Ye Seung nhà mình, không có bố... có thể tự đi được chứ?”

Ye Seung lại một lần nữa gật đầu mạnh mẽ. Bàn tay to lớn của Yong Goo ôm lấy gương mặt nhỏ bé của Ye Seung thì thầm âu yếm.

“Ngoan lắm, Ye Seung nhà mình, là một đứa bé ngoan...”

Ye Seung sau khi đi qua cánh cửa đó, ngay lập tức quay lại nhìn Yong Goo.

“Bố ơì?”

Lạ thật. Đôi môi Yong Goo đang run lên bần bật. Chân run đến mức này thì ngã xuống sàn cũng chẳng có gì lạ lùng. Nhưng Yong Goo đang phải dồn hết sức lực để có thể đứng vững. Với những người khác, anh ta chỉ là một kẻ ngốc, nhưng Yong Goo muốn để lại hình ảnh người bố đẹp đẽ nhất trong ký ức Ye Seung.

Quản giáo Jeong do dự một lúc rồi đóng cửa lại, gương mặt chất chứa tang thương. Trong lúc anh ta tra chìa vào ổ, Ye Seung vội nắm lấy song sắt cửa và hét lên.

“Bố! Từ giờ con sẽ ăn đậu thật nhiều! Thế nên bố đừng lo!”

Yong Goo cũng cười và nói lớn. “Hơ

hơ hơ hơ! Ye Seung ngoan lắm! Ye Seung là một đứa trẻ khỏe mạnh mà.”

“Con sẽ mang chiếc cặp này và học thật giỏi! Phải nhận thật nhiều điểm 100 mới được!”

“Oa ha ha ha! Ye Seung là số 1! Số 1!” Yong Goo giơ hai ngón tay cái lên và bắt đầu hát lớn bài hát ưa thích nhất.

“Trong vô số những vì tinh tú kia...”

Là bài hát trong phim hoạt hình Thủy thủ mặt trăng. Ye Seung cũng phá lên cười và hát theo.

“Có thể gặp được anh...”

“*Không thể là điều tình cờ... Hơ hơ..*”

Bài hát tươi vui dưới giọng ca của hai bố con bỗng trở nên nao nề, buồn thảm. Min Hwan, quản giáo Kim, quản giáo Jeong cùng cúi gằm mặt xuống. Rồi Ye Seung cười với khuôn mặt đầm đìa nước mắt giống như đã dự cảm được điều gì đó sắp kết thúc. Nhưng vẫn khoa chân múa tay về phía bố một cách đáng yêu.

“Nhân danh công lý! Ta sẽ...” Không biết tại sao mình lại hay khóc như thế, Ye Seung thấy mình thở hắt. “...Tha thứ... cho người!”

“A... a...”

Khoảnh khắc đó, Yong Goo há miệng lớn. Như muốn nói điều gì đó, đã mở miệng ngập ngừng rồi nhưng lại không thể cất nên lời. Chỉ a a lên được mấy

tiếng, rồi cũng chẳng còn sức kêu lên nữa, bèn ngậm miệng lại. Rồi ngay sau đó lại há hốc mồm nở một nụ cười ngây ngô hơn cả thường ngày.

Min Hwan đứng đằng sau cùng quần áo Kim lần lượt nhìn nhau rồi cũng oang oang hát theo.

“Ye Seung nhân danh công lý đã tha thứ cho ta! Ha ha ha!”

Min Hwan từ lúc nào đã không dám nhìn thẳng vào bộ dạng người ấy, chỉ muốn anh ta hét lên như thế với mình, nhưng cuối cùng lại chỉ biết cúi đầu.

Bây giờ đã đến lúc phải đi rồi. Biết đây là lần cuối cùng, Yong Goo nhìn đi nhìn lại gương mặt con gái. Đó là Ye

Seung khi vừa mới sinh ra, cũng là Ye Seung hồi nhỏ nếu không có bố thì không thể làm được việc gì, là Ye Seung xinh đẹp và thông minh, là Ye Seung với giọng hát thiên thần. Yong Goo đã khắc cốt ghi tâm tất cả.

“Ye Seung à, con có thể tự đi được chứ? A a a... bố... không... không... đi cùng nhưng con vẫn có thể can đảm tự đi phải không?”

Yong Goo run rẩy hỏi Ye Seung và cô bé gật đầu một cách rất cứng rắn.

“Vâng, Ye Seung có thể tự đi được mà.”

“Ye Seung à...”

Yong Goo sững lại nhìn con gái, ánh

mắt thâm thương buồn bã rồi lại cười
phấn khởi và vẫy tay với cô bé.

“Tạm biệt nhé.”

Ye Seung không hiểu tại sao câu nói
ấy lại khiến cô bé đau lòng đến vậy, vội
lắc đầu, Ye Seung nói lớn.

“Bố à, Merry Christmas!”

Yong Goo cũng thì thầm nói theo.
“Merry... Christmas...” Và mạnh mẽ quay
đi.

Yong Goo bắt đầu di chuyển dứt khoát
và vung tay vung chân như đang hành
quân. Ye Seung nắm chặt tay vào song
sắt, lo lắng nhìn dáng đi từ đằng sau của
bố. Yong Goo với đôi môi run rẩy và
tiếng khóc như sắp vỡ ra, mỗi khi quay

lại, vẫn cứng rắn vẫy tay với Ye Seung, còn Ye Seung cũng cười toe toét và vẫy tay lại với bố.

Cứ như thế khoảng cách giữa hai bố con xa dần. Sắp không được nhìn thấy nhau thêm phút giây nào nữa, Ye Seung bỗng hoảng hốt, Yong Goo quay lại nhìn con, rồi quay đi, rồi lại quay lại nhìn con thêm lần nữa. Nước mắt lưng tròng, Yong Goo cố nghiêng chặt răng để Ye Seung không thể nhìn thấy mình khóc lóc. Càng đi khuôn mặt của Yong Goo càng trở nên méo xệch.

Bây giờ trước mặt Yong Goo đã là ngã rẽ. Đi qua đoạn rẽ này sẽ không thể nhìn thấy Ye Seung thêm một lần nào nữa. Thế nên Yong Goo không quay lại nhìn. Muốn

để lại hình ảnh đẹp đẽ trong lòng Ye Seung, để sau này khi cô bé biết tất cả sự thật sẽ không cảm thấy quá đau buồn.

Và chỉ cần đi qua ngã rẽ kia thôi, sẽ tới ranh giới của sự sống và cái chết, đúng lúc đó, Yong Goo quy ngã, đôi vai rũ xuống trong tiếng khóc thôn thức.

“Bố ơi...”

Tấm lưng rộng lớn và vững chãi của bố đã khuất, bóng hình ấy đã hoàn toàn biến mất, Ye Seung thẳng thốt dồn hết sức lực lên đôi bàn tay, nắm chặt lấy song cửa. Không thể chịu đựng được dự cảm bất an. Cô bé cảm giác như mình không thể gặp lại bố một lần nào nữa, tiếng khóc vang lên không ngừng.

Bố đã đi mất rồi.

Ye Seung siết chặt lấy song cửa, cố vớt vát chút hy vọng mong manh cuối cùng, thì thào nhắm mắt.

“Một...hai...ba!”

Bình thường chỉ cần Ye Seung làm như thế, bố sẽ quay lại nhìn cô bé ngay tắp lự, như một thứ ma lực kỳ diệu. Nhưng Yong Goo đã biến mất nơi ngã rẽ kia, hoàn toàn không quay lại. Người bố mà dù ở bất cứ nơi đâu, bất cứ khi nào, chỉ cần Ye Seung gọi là sẽ nghe thấy và lập tức quay trở lại, giờ đã đi mất thật rồi.

Khoảnh khắc đó Ye Seung đã hiểu ra tất cả.

Ý nghĩa của những câu cảm ơn, câu

chào tạm biệt. Những nỗi buồn lạ lùng cứ chồng chất nặng nề buổi sáng nay.

Bây giờ không thể gặp bố được nữa rồi.

“Bố, bố... bố ơ!”

Ye Seung nắm chặt song sắt và gào lên trong nước mắt. Tiếng khóc rất lớn. Điều Yong Goo sợ nhất trên đời này là tiếng khóc của Ye Seung.

Yong Goo vừa được Min Hwan và quản giáo Kim đỡ dậy thì bên tai vang lên tiếng khóc của Ye Seung, tiếng khóc thương tâm như ăn mòn hết tâm can. Ye Seung đang khóc. Đang vừa gọi bố vừa khóc.

“Ôi Ye Seung...!”

Yong Goo theo bản năng giăng ra khỏi tay của quản giáo Kim, chạy lại ngã rẽ như một kẻ điên, bằng tất cả sức lực. Trước mắt là cô con gái yêu quý đang khóc đến ngạt thở, việc không thể ở bên cạnh Ye Seung là điều không bao giờ có trong tiềm thức của Yong Goo.

Trong chốc lát Yong Goo đã chạy đến phía trước song sắt, nắm chặt lấy bàn tay của Ye Seung, vuốt ve âu yếm. Nhưng Ye Seung vẫn chưa thôi khóc.

“Bố, bố đừng đi mà! Dù nơi ấy có tốt thế nào cũng đừng đi! Đừng bỏ Ye Seung lại mà đi như thế! Ư hự hự...”

“Ye Seung à! Ye Seung của bố... Ye Seung... con gái của bố...”

Ye Seung níu chặt lấy tay bố. “Bố ơi, bố ở đâu bao lâu cũng được! Thỉnh thoảng Ye Seung đến gặp bố là được mà phải không! Con có thể đến trường một mình, sẽ học tốt, sẽ giữ quan hệ tốt với các chú, sẽ ăn nhiều đậu nữa. Dù bố không thể đến gặp Ye Seung thì Ye Seung cũng sẽ không giận... Bố đừng đi đến nơi đó mà...”

“Ye Seung... Ye Seung ngoan... con gái của bố...”

“Bố ơi, bố không được đi đâu... không được bỏ Ye Seung mà đi đâu...”

“Ừ, bố sẽ không đi đâu hết. Ye Seung nhà mình... là đứa trẻ ngoan...”

Yong Goo thì thầm xoa dịu Ye Seung,

đột nhiên quay lại, cúi gập người, cầu xin như một kẻ điên với Min Hwan và quản giáo Kim đang chạy đến đằng sau.

“Xin lỗi! Tôi xin lỗi!” Yong Goo hét lớn đến lạc cả giọng. “Xin lỗi! Tôi xin lỗi!”

Cổ họng như vỡ ra, và nước mắt cứ thế tuôn dào dạt. Yong Goo hình như cũng không hiểu bản thân mình đang làm gì.

Gương mặt của Min Hwan tràn ngập sự đau khổ không thể kìm nén. Và nét mặt của quản giáo Kim cũng vậy. Anh ta lấy tay che khuôn mặt đang méo máo của mình và giấu đi những giọt nước mắt đang đua nhau chảy. Quản giáo Kim từ lúc nào đã không thể nhìn thẳng vào

Yong Goo và phải quay đầu đi, đôi vai run run cố kìm nén tiếng khóc.

Yong Goo quỳ gối xuống mà không cần biết những người đang ở trước mặt mình là ai. Anh ta đập đầu xuống nền đất lạnh ngắt của trại giam, rồi hét lên.

“Tôi sai rồi! Tôi xin lỗi! Xin hãy cứu tôi với... Tôi đã sai rồi, xin cứu với! Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi. Tôi sai rồi...”

Tiếng van xin vang vọng khắp dãy hành lang. Phía đằng sau Ye Seung cũng đang ngồi bệt dưới nền đất khóc nấc lên từng cơn. Mọi tù nhân khác trong dãy phòng giam chỉ biết cúi đầu, nín thở lắng nghe tiếng khóc của hai cha con.

Ngày hôm ấy bỗng nhiên tuyết rơi dày

bên ngoài cửa sổ, không một tiếng động.

Chương kết

Sự kiện biên hộ số 97-0223

Ngày 18 tháng 1 là sinh nhật của bố.

Vào hôm ấy, cùng với sự giúp đỡ của cô, lần đầu tiên trong đời tôi đã nấu món canh rong biển. Khi tôi hỏi canh có ngon không, cô đáp rằng đây là lần đầu tiên được ăn món canh rong biển ngon như vậy và cứ hết lời khen ngợi. Tôi mới có 8 tuổi, vẫn còn quá nhỏ để có thể đánh giá được vị ngon của nó thế nhưng nghe cô nói như vậy, tôi thấy thích thú vô cùng.

Món canh rong biển đó đã gắn kết chú Min Hwan và các chú phạm nhân trong trại giam. Chú Min Hwan đã cùng ăn với

họ. Bởi tôi không thể vào trong đó nữa nên đành dùng cách chuyển đồ ăn vào. Theo lời của chú quản giáo thì các chú trong phòng giam số 7 đã rất vui khi ăn canh rong biển do chính tay tôi nấu, nên tự dưng tôi cũng thấy tự hào về bản thân mình.

Có lẽ các chú ấy đã khóc thành tiếng cũng nên. Sau khi tự mình hoàn thành hết mọi việc: nấu canh rong biển, chuyển canh vào trại giam, và quay về nhà thì tâm trạng tôi trở nên rất tốt. Tôi ngồi trên xe chú Min Hwan và tự lẩm nhẩm hát bài Thủy thủ mặt trăng. Trước khi trở lại nhà chú – nơi ấy giờ đã thành nhà của tôi, tôi mang nhật ký của mình ra viết.

Hôm nay là sinh nhật của bố. Con đã

cùng các chú...

Viết được hết một dòng thì nước mắt bắt đầu chảy ra. Tôi vội lấy tay áo lau đi những giọt nước mắt đã nhỏ lên trang nhật ký mới, lau đi lau lại. Những dòng chữ trở nên nhòe nhoẹt nên tôi phải tẩy hết đi và viết lại. Thế nhưng nước mắt cứ thế chảy ra.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 44 của bố. Nhưng bố mãi mãi vẫn chỉ ở tuổi 43. Sau này Ye Seung trở thành người lớn rồi không biết có là bạn của bố không nhỉ? Bố ơi... Vậy Ye Seung có thể chấp nhận việc này được không?

Nhật ký từ lúc nào đã trở thành những bức thư dành cho bố. Viết xong rồi mà tôi vẫn chưa thể ngừng khóc, cô bước tới

ôm chặt tôi vào lòng. Ngày hôm ấy tôi đã phải ngủ cùng cô. Mặc dù hứa sẽ không khóc nữa nhưng tôi đã không thể giữ lời, chú Min Hwan nhìn tôi với ánh mắt còn đau đớn hơn gấp bội.

Trong giấc mơ đêm hôm ấy, tôi thấy bố nắm tay mình bước vào phòng giam số 7. Ở đó có một chú đang quay lưng về phía chúng tôi, những người còn lại thì đang gặp người chào chú ấy. Tình tiết y như ngày 23 tháng 12. Trong lúc rối rắm ấy, tôi thấy bố chào, cũng bắt chước chào theo như một con vẹt.

Khi đó tôi đang ngây dại tìm lý do, không hiểu sao các chú ấy lại khóc không ngừng như thế. Và trong giấc mơ, tôi cũng khóc.

Trên hành lang cũng vậy. Bố đã không nói lời tạm biệt tôi. Nhưng tôi thì đã chào tạm biệt bố. Khi ra ngoài, người đề nghị phải cẩn thận luôn luôn là tôi, thế nhưng khi đó bố đã nắm lấy tay tôi và nhắc đi nhắc lại rằng bố phải đi một mình.

Trong giấc mơ tôi đã khóc. Nhưng vì không muốn bố lo lắng nên cứ phải gật đầu.

Mấy ngày sau sinh nhật bố, những món quà từ các chú trong trại giam được chuyển đến. Đây là quà sinh nhật muộn của bố. Không biết các chú đã kiếm đâu ra chiếc bánh gato xinh xắn và những cây nến được gói rất đẹp. Tôi nhìn chiếc bánh chú Min Hwan đang cầm trên tay

và nở nụ cười.

Không có bố, nhưng tôi cùng các chú vẫn tự tay tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ. Và bữa tiệc ấy là bữa tiệc cuối cùng.

Tôi đã lớn lên một cách bình thường đúng như ước nguyện của bố. Chú Min Hwan và cô đã trở thành bố mẹ mới của tôi. Giờ thì không ai còn trêu đùa tôi là con gái của kẻ ngốc nữa. Cũng không có đứa nào bảo tôi là đứa mồ côi mẹ. Sau mỗi buổi học ở trường là tôi lại đến trung tâm để học piano và học hát. Tôi đã tốt nghiệp tiểu học, trung học, cấp ba, và đỗ vào Đại học.

Khoảng thời gian 15 năm đã trôi qua vô tình như thế.

“Người biện hộ vì muốn rửa sạch tội trạng cho bị cáo Lee Yong Goo... Người đã bị lĩnh án tử hình một cách rất oan ức... nên mới ở đây!”

Cả phiên tòa bao trùm một bầu không khí yên lặng đến tột độ. Không ai nói một lời nào. Cả thẩm phán cũng lộ vẻ mặt căng thẳng, kiểm sát viên cũng cúi gầm mặt xuống. Tất cả đều yên lặng nhìn tôi. Dù đã cố gắng để giảm đi sự phẫn nộ đang tăng dần lên và bóp nghẹt trái tim tôi nhưng đến cuối cùng giọng nói tôi lại vỡ rạn ra như thế.

Tôi quay đầu nhìn bồi thẩm đoàn và những người tham dự phiên tòa. Các chú trong phòng giam số 7 khi xưa và người

bồ thứ hai của tôi đang nhìn tôi với ánh mắt động viên đầy khích lệ. Trên đuôi mắt họ đã xuất hiện những nếp nhăn sâu và ửng đỏ. Tôi đang phải nắm chặt hai tay với nhau để trấn tĩnh lại vì cơ thể cứ run lên bần bật.

Và nói những lời biện hộ cuối cùng một cách từ tốn và rõ ràng.

“Mục đích cuối cùng của pháp luật là tìm ra công lý. Tôi đã phải đặt ra câu hỏi, rồi lại tiếp tục đặt ra câu hỏi vì bị cáo. Tôi rất uất ức khi không biết những chứng cứ đã được tìm ra có chính xác hay không. Chúng ta phải cùng nhau giữ gìn sự công minh, chúng ta có mặt ở đây cũng vì chân lý ấy, pháp luật ra đời và tồn tại cũng vì thế. Do đó người biện hộ

là tôi đến đây vì bị cáo Lee Yong Goo...”

Đây là câu nói mà tôi đã muốn hét lên trong ngày hôm đó – phiên tòa của 15 năm trước.

“...Đề đòi lại sự trong sạch cho bị cáo.”

Tôi hít thật sâu để ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra. Không khí phiên tòa vẫn bao trùm trong yên lặng.

Câu chuyện của ngày tuyết rơi 23 tháng 12, câu chuyện của bố con tôi đến đây là kết thúc.

Không mất nhiều thời gian cho đến khi thẩm phán quay trở lại phòng xét xử. Tôi nhìn thẩm phán và kiểm sát viên đang

đứng dậy. Chủ tọa phiên tòa ở phía trên cầm búa lên và nói bằng giọng nghiêm trang.

“Bị cáo Lee Yong Goo bị xét xử là người hãm hại trẻ em, có những hành vi tàn bạo và không chấp hành luật pháp. Cảnh sát đã lợi dụng Lee Yong Goo bị thiếu năng trí tuệ nên đã ép Yong Goo phải điểm chỉ bằng dấu vân tay. Căn cứ vào những chứng cứ và lời khai, việc kết luận bị cáo đã bắt cóc, hãm hiếp và sát hại Choi Ji Young là không đủ chứng cứ.”

Giọng của thẩm phán trở nên mềm mỏng hơn. Và ông ta vừa nói vừa nhìn vào khuôn mặt đang bừng sáng, ngập tràn niềm vui của tôi.

“Bộ tư pháp, cơ quan được lập ra để bảo vệ quyền con người nhưng đã không làm tròn trách nhiệm của mình. Xin gửi lời xin lỗi sâu sắc đến bị cáo Lee Yong Goo, người mà chúng tôi đã xử án oan. Tôi nói điều này để mọi người thấy rằng, công lý trên đời vẫn có thể tìm ra, xin mọi người hãy tin niềm tin vào công lý. Có lẽ đã muộn nhưng chúng tôi vẫn mong bị cáo Lee Yong Goo có thể yên nghỉ. Quan tòa có mặt ở đây hôm nay, xin được rút lại bản án tử hình với bị cáo Lee Yong Goo, và tuyên bố bị cáo Lee Yong Goo...”

Thẩm phán nhắc chiếc búa lên bằng tay phải.

“Vô tội!” *Cóp cóc cóc!*

“U oa oa oaaaaaa...”

Những người bạn ào ra ôm lấy tôi. Tôi thần người đứng một lúc, nhìn về phía thẩm phán, người đang nở một nụ cười nhân từ về phía mình. Trong tai tôi vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt của bạn bè cùng khóa, tiếng đèn flash của máy ảnh ở khắp mọi nơi nhưng tôi không nghe thấy gì hết cả.

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!”

Từ phía sau các chú đang hô to ba lần từ vạn tuế. Người bố thứ hai của tôi thì chỉ nhắm mắt, ngồi yên dựa lưng vào ghế với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Họ đã tuyên bố vô tội rồi. Tuyên bố rồi. Vô tội! Tôi cứ lầm nhảm mấy lần

câu nói ấy. “Bố ơi...”

Bạn bè vây xung quanh, nước mắt tôi cứ chảy ra. Bây giờ mọi chuyện đã xong rồi. Lúc này tôi đã khổ tâm rất nhiều, đến cả những người bạn đang an ủi mình tôi cũng không cảm nhận được. Dù đó không phải là phiên xét xử thật của 15 năm về trước mà chỉ là phiên tòa mô phỏng. Nhưng bố đã nhận được phán quyết vô tội, điều mà đáng ra bố phải nhận được khi đó.

Tôi đã mơ biết bao nhiêu lần khoảnh khắc này.

Tôi đã nghĩ đến điều ấy mỗi đêm. Bố tôi sau khi nhận được phán quyết vô tội, đã rất vui mừng ôm tôi đang cười hạnh phúc vào lòng.

Nếu vậy thì bố con tôi sẽ nắm tay nhau, cùng hát bài Thủy thủ mặt trăng và quay trở về căn phòng nơi chúng tôi đã sống trước đây. Bố sẽ lại cầm bình nước nhỏ rồi đến siêu thị làm việc. Tôi sẽ đeo chiếc cặp Thủy thủ mặt trăng – chiếc cặp không biết bố đã tìm mua được như thế nào và đến trường.

Nước mắt tôi cứ thể chảy ra không ngừng làm mọi thứ trước mắt mờ đi. Tôi vuốt ve bức ảnh bố trên sổ thông tin phạm nhân đã bạc màu. Bố đang cười rất tươi. Bố lúc nào cũng cười với tôi bằng nụ cười trong sáng và nói âu yếm.

“Ye Seung nhà mình, là một đứa bé ngoan...”

* * *

Sau khi kết thúc phiên tòa và ra ngoài, tôi nhìn thấy những bông tuyết lớn đang rơi y như ngày đó 15 năm trước. Tôi ngẩng cổ lên ngược nhìn bầu trời mờ tuyết. Tuyết cứ bắt đầu rơi tôi lại nhớ đến bố, người thấy tuyết còn vui hơn cả đứa trẻ như tôi. Mùa đông năm đó, buổi sáng của tôi bao giờ cũng bắt đầu bằng lời chào những bông tuyết của bố.

Ye Seung à, bên ngoài tuyết đang rơi rồi này!

Bố sẽ thốt lên như vậy khiến tôi đang nằm trong chăn sẽ ngay lập tức bật dậy, chạy ra đứng sát vào cửa sổ. Nếu không trèo lên trên thì tôi không thể nhìn thấy nên bố lúc nào cũng phải bế lên cho tôi nhìn ra thế giới trắng xóa bên ngoài.

Thật hạnh phúc.

Những ký ức về bố trong tôi luôn nhuộm đầy một màu hạnh phúc.

Tôi đang cùng bố nuôi và các chú trong phòng giam số 7 đi ô tô đến nghĩa trang nơi bố yên nghỉ để báo tin vui cho bố. Trên tay tôi đang cầm bức ảnh kỷ niệm được chụp sau khi kết thúc phiên tòa mô phỏng. Thẩm phán với nụ cười nhân từ đang giơ ngón tay cái lên hướng về phía tôi, và công tố viên, các bạn học, các chú, bố nuôi. Tất cả mọi người đều đang cười rất tươi.

Tại khu nghĩa trang, những bông tuyết lớn cũng đang rơi. Bước lên lớp tuyết mỏng, chúng tôi đi vào nơi bảo quản tro cốt. Khi bước vào, ánh sáng đang chiếu

rực rỡ qua tấm kính màu trên trần nhà vào bên trong, tôi tiến đến hộp tro có ghi trên đó dòng chữ Lee Yong Goo và đứng lại lấy tay lau nhẹ nhàng bằng tên. Bố cũng hay vỗ về, vuốt ve tôi một cách âu yếm và thận trọng như vậy khi tôi còn bé.

“Ày, cái gì mà nhiều thế này.”

Chú đại ca thò đầu vào từ phía sau. Bên cạnh hộp tro của bố là rất nhiều thiệp, ảnh, và những bông hoa được làm bằng giấy màu đã được để sẵn ở đó từ bao giờ. Tất cả đều là những thứ tôi đã mang đến. Sinh nhật bố, ngày của bố, ngày Noel thì đương nhiên rồi nhưng cả những dịp như lễ tốt nghiệp hay lễ nhập học tôi cũng đến và mang theo những thứ ấy.

“Hàng năm cháu đều đến và mang những thứ này vào à?”

Chú Chun Ho hỏi. Tôi chỉ biết gặt đầu ngượng ngịu. Và cả bố Min Hwan cũng bất ngờ nói thêm vào.

“Hàng năm đã là gì. Mỗi khi có việc gì là lại đến. Nó còn bảo là sau này lớn lên sống một mình thì cũng đến nữa...”

“Bố chạnh lòng à?”

Tôi bất ngờ hỏi và cười trêu chọc khiến bố bật cười. Các chú đang mãi ngắm nghía từng bức ảnh và tấm thiệp ở cạnh hộp tro nên cũng không có tinh thần.

Trong số đó, tôi cầm lên một bông hoa cắm chướng bằng giấy được làm rất kỳ công đã lâu rồi.

Tôi nhớ rất rõ bông hoa ấy. Vào ngày của bố năm tôi 8 tuổi, tôi đã làm cái này. Trên dải ruy băng của bông hoa, tôi đã viết một dòng chữ nghiêng nghiêng.

Con yêu bố.

Chú Đại ca đập đập vào vai tôi nói. “Bố Ye Seung giờ thoải mái rồi... Có thể nằm ngủ duỗi hai chân được rồi.”

Tất cả các chú khác đều gật đầu. Tôi đặt bức ảnh và bông hoa cẩm chương ngay ngắn, thêm cả một bức thư mới mang đi từ nhà.

“Lần tới mang thêm bức ảnh chụp cùng bạn trai đến là được. Tìm một thằng nào chắc khỏe như Yeong Hoon ý!”

Chú Man Bom đột nhiên nói lớn. Tôi

cười xấu hổ nhưng bố đã nói bằng giọng rất nghiêm túc.

“Nói cái gì vậy? Vẫn chưa đến lúc đâu.”

“Ui trời, ông bố này thật đáng sợ.”

Chú Đại ca cười to. Các chú khác và cả bố nuôi vừa dời đi vừa phá lên cười. Tôi từ lúc nào đã rẽ sang đường khác, đếm thầm trong miệng “một, hai, ba” rồi bất thành hình quay lại đằng sau.

Ở phía hộp tro cốt, bức ảnh bố được đặt nơi dễ nhìn nhất đang nhìn tôi mỉm cười.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.